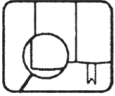

HETEDNAPI ADVENTISTA EGYHÁZ

BIBLIATANULMÁNYOK
TANÍTÓI MELLÉKLETTEL

NYUGALOM KRISZTUSBAN

2021. július, augusztus, szeptember

Írta:

Gerald és Chantal Klingbeil

Fordította:

Dr. Zarka Dávid (tanulmányok)
Zakariás Loránd (tanítói melléklet)

©2021 General Conference of Seventh-day Adventists®.
Minden jog fenntartva.

A kiadvány eredeti címe: *Rest in Christ*

Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a Bibliatanulmányok bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a Bibliatanulmányok fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Írta: Gerald és Chantal Klingbeil

Fordította: Dr. Zarka Dávid

Korrektor: Dr. Gyetvainé Gerlai Krisztina

Felelős szerkesztő: Zarkáné Teremy Krisztina

A romániai magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

A romániai magyar kiadás szerkesztője: Zakariás Loránd

A tanítói mellékletet fordította: Zakariás Loránd

Borítóterv: Liliana Dincă

Tördelőszerkesztő: Szőcs Erzsébet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KLINGBEIL, GERALD A.

Nyugalom Krisztusban / Gerald és Chantal Klingbeil; fordította: dr. Zarka Dávid, Zakariás Loránd. – Pantelimon: Viața și Sănătate, 2021

ISBN 978-606-087-038-8

I. Klingbeil, Chantal

II. Zarka, Dávid (trad.)

III. Zakariás, Loránd (trad.)

Tartalom

<i>Nyugalom a nyugtalanoknak</i>	4
<i>Kezdetben volt a szombatiskola</i>	6
1. 7/24 társadalom	11
2. Nyughatatlanok és lázadók.	22
3. A nyugtalanság gyökere.....	34
4. A nyugalom ára	46
5. „Jöjjetek énhozzám...”	57
6. Nyugalom családi körben	68
7. Nyugalom, kapcsolatok és gyógyulás	79
8. Szabadon pihenni.....	91
9. A nyugalom ritmusa	102
10. Szombati nyugalom.....	113
11. Többre vágyunk.....	124
12. A nyugtalan próféta.....	135
13. A végső nyugalom	147

Nyugalom a nyugtalanoknak

A repülőút eseménytelenül telt, amíg a kapitány be nem jelentette, hogy nagyobb viharzónán kelnek át. „Kérjük, csatolják be biztonsági öveiket! Rázós utunk lesz!” – mondta a pilótafülkéből érkező hang a közlemény végén.

Hamarosan ezután vadul rázkódni kezdett a repülő, amíg a viharon áthaladt. A felső csomagtárolók kinyíltak, az utasok pedig feszülten ültek. Egy igen heves lökés után valaki hátul felsikoltott. Egyesek gondolatain átvillant, hogy a gép szárnyai letörnek, a repülő pedig zuhanni kezd. Az összes utas idegesnek tűnt és félt, egy kislány kivételével, aki a másodosztály első sorában ült. Éppen rajzolt az előtte levő, lenyitott asztalon. Időnként kinézett az ablakon, hogy lássa a lenyűgöző villámokat, majd nyugodtan folytatta a rajzolást.

Örökkévalóságnak tűnő idő után a repülő végre földet ért a célállomáson. Az utasok hálásan és felszabadultan tapsoltak, mert újból a földön lehettek. A kislány összecsomagolta a hátizsákját és várta, hogy a többiek leszálljanak. Az egyik utas odafordult hozzá és megkérdezte, hogy nem félt-e az út alatt, hogyan tudott nyugodt maradni ekkora viharban, amikor annyira rázkódott a gép?

„Nem félttem! – felelte a kislány a csodálkozó férfinak. – Az apukám a pilóta. Tudtam, hogy hazahoz!”

A nyugtalanság gyakran kéz a kézben jár a félelemmel. Olyan világban élünk, ahol a hét minden napján elfoglaltak vagyunk, ettől nyugtalanok lehetünk és félni kezdhetünk. Ki ne küszködne időnként a jövő miatti aggodalommal? Ami elmúlt, az elmúlt, most a jelenben élünk, a jövő viszont tele van kérdésekkel, ebben a világban pedig nem biztos, hogy hallani akarjuk a válaszokat. Azon tűnődünk, hogy vajon be tudjuk-e fejezni a munkát a közelgő határidőre, képesek leszünk-e kifizetni a következő lakbért vagy tandíjat, vagy túléli-e a házasságunk a készülődő vihart. Vajon Isten még mindig szeret minket, annak ellenére, hogy újból és újból „csalódást” okozunk neki?

Ebben a negyedévben hasonló félelmekkel foglalkozunk. A Nyugalom Krisztusban nem csupán a tanulmányunk címe, illetve egy evangelizációs sorozat vagy tábor jól csengő mottója lehet. A Krisztusban található nyugalom a nyitja az életnek, amit Jézus a követőinek ígért: „A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek” (Jn 10:10, RÚF).

A szerzők a tanulmány írása során felfedezték, hogy mennyire áthatja a biblikus teológiát a nyugalom gondolata, ami kapcsolatos az üdvösséggel,

a kegyelemmel, a teremtéssel, a szombattal, a holtak állapotáról való ismeretünkkel, Jézus közeli eljövételével és még annyi minden mással.

Jézus nem csupán a tanítványait vagy a korai keresztényeket hívta, hogy jöjjenek és pihenjenek meg (Mt 11:28). Azt is látta, hogy a bűntől beteg, fáradt, illetve az életükért küzdő embereknek szükségük van a nyugalom forrására. Miközben a heti tanulmányokat nézzük át ebben a negyedévben, ne feledjük, hogy nekünk is hozzá kell fordulnunk és benne kell nyugalmat találnunk! Elvégre mennyei Atyánké az irányítás, és Ő kész biztonságban hazavinni bennünket.

Chantal és Gerald Klingbeil boldog, vegyes kultúrájú házasságban él, igazi csapatként dolgoznak együtt. Chantal dél-afrikai, ő az Ellen G. White Intézet igazgatóhelyettese, a német származású Gerald pedig az Adventist Review Ministries társszerkesztője, valamint az Andrews Egyetem Öszövetségi és Ókori Közel-keleti Tanulmányok Karának kutató professzora.

Kezdetben volt a szombatiskola...

Az adventmozgalom kezdetén James White és felesége, Ellen Rochesterben élt (New York állam), az Ontario tó déli partján, a Kanadával való közös határ közelében. Rochestert az amerikai függetlenségi háború (1765–1783) után alapították Új Angliából érkezett puritánok leszármazottai. A város 1834-ben jelenik meg először a térképeken, de robbanásszerű gazdasági és demográfiai fejlődésének köszönhetően az Egyesült Államok első virágzó városa lett. Az ipari forradalom utáni gazdasági fellendülés és ideológiai, lelki változások korát élte a város: napirendre került a rabszolgotartó rendszer felszámolása, a nők egyenjogúságának kérdése, valamint protestáns lelki-vallásos ébredéseknek lehetett tanúja az Egyesült Államok keleti partvidéke. Itt, Rochesterben került sor az egyik legnagyobb vallási megújulásra Charles Finney, a spirituális újjáébredések modern kori atyjának vezetése alatt; Rochesterben jelent meg a „The North Star” („Észak csillaga”) rabszolgarendszer ellenes napilap, amelynek kiadója az egykori rabszolga, Frederick Douglass volt, s amelyet a későbbiekben a szintén rochesteri feminista aktivista, Susan B. Anthony igazgatott, az Egyesült Államok Alkotmánya 19. kiegészítő cikkelye – a nők szavazati jogát megfogalmazó paragrafus – névadója.

A megújulás szele az élet minden területén érezte a hatását ebben a városban, ahol James és Ellen White is élt. Ebben a pezsgő légkörben született meg az egyik legnagyobb és legidőtállóbb ötlet, amely befolyásolta és még napjainkban is befolyásolja az Adventista Egyházat a világ minden részén.

1852-ben, amikor James 31, Ellen pedig 25 éves volt, hosszú, több mint 1000 kilométeres útra indult a White-házaspár Rochesterből Bangorba (Maine állam), hogy egy két hónaposra tervezett találkozón vegyen részt. Ma miszcionárius utazásnak neveznék ezen útjukat. A poros, vidéki utakon, fedett, ló által húzott szekéren, amit a vermonti testvérektől kaptak kölcsön, hosszú és fárasztó utazásuk lehetett, főleg a három éves kisfiúk, Edson számára, aki ráadásul még beteg is volt. Az egyik nap, úgy dél felé, James egy fa árnyékába hajtott a szekérral, megkötötte a lovat, hogy a fa körül legelesszen és pihenjen, míg ők megebédelnek. Evés után James fogta a tollát, a tintáját és a tiszta papírt, és a térdére helyezett faládikón, amiben az élelmiszerüket vitték, négy ifjúsági bibliatanulmányt írt, mindenik tanulmányban legkevesebb 18 és legtöbb 28 kérdéssel, egymás után felsorakoztatva, bibliai referenciák és magyarázó jegyzetek nélkül (a bibliaszövegek megtalálását és a magyarázatok megfogalmazását a tanulók feladatának szánta). James e négy bibliatanulmányát még ugyanabban az év augusztusában kiadta a „The Youth Instructor”

(„Az ifjúság oktatója”) c. folyóirat első számában, amely lap éppen Rochesterben jelent meg 1500-as példányszámban (8 oldala volt, és 75 centbe került darabja). Az utolsó oldalon, az impresszum mellett fel volt tüntetve a lap célja is: „Megtanítani a fiataloknak az Isten parancsolatait és a Jézus hitét, és segíteni nekik helyesen megérteni a Szentírás üzeneteit.” A hetednapos adventisták számára azok a James White által írott leckék jelentik a kezdetét annak, amit ma „szombatiskolai tanulmányoknak” nevezünk.

A következő évben, 1853-ban James és Ellen White rochesteri otthonában megszervezte az első szombatiskolai csoportot (osztályt). Kezdeményezésük után rövid idővel John Byington is szervezett hasonló csoportot Bucks Bridge-ben (New York államban; Byington volt az első adventista imaház megépítője. A saját telkét ajánlotta fel ehhez, tíz évvel a Hetednapos Adventista Egyház hivatalos megalapítása előtt, amelynek első elnökeként szolgált.)

A jelenben világszinten mintegy 216¹ ország és speciális közigazgatási terület 90.000 gyülekezetében tartanak szombatiskolai tanulmányokat, több mint 8.200.000 tag látogatja rendszeresen², és járul hozzá évente 78.000.000 dollárral az egyház missziójának eredményességéhez. Ki gondolta volna ezt 1853-ban? Mi ennek a robbanásszerű növekedésnek a magyarázata? A szombatiskola már a kezdetben a lelki közösség fejlesztésére, a Biblia tanulmányozására, a társadalmi szolgálatra és a külmiszióra helyezte a hangsúlyt. Ameddig ebben az irányban halad, a szombatiskola élő, vibráló intézmény marad, amilyenek az egyház egész testét tápláló „közösség szívének” lennie kell. Talán éppen ezért mondta egyházunk egykori elnöke, Jan Paulsen testvér, hogy a szombatiskola olyan mint a bőséges reggeli: ellát a szükséges lelki táplálékkal, hogy az előttünk álló teljes héten ellenállhassunk a kihívásoknak.

Florian Ristea,
Szombatiskola és Személyes Szolgálat Osztály, Romániai Unió

1. <https://www.adventistreview.org/1515-18>

2. <https://documents.adventistarchives.org/Statistics/ASR/ASR2019A.pdf>

NE FELEDJÉTEK:

KÖZÖSSÉG (5–10 perc)

1. Üdvözljük mosollyal és kedves szavakkal a Szombatiskola minden tagját, de a vendégeket is!
2. Bátorítsuk egymást tapasztalatainkkal, meghallgatott imáinkkal, misziós tevékenységeink sikerélményeivel!
3. Megoszthatjuk csoporttársainkkal az imalistánkon szereplő személyek nevét, hogy együtt imádkozhassunk értük.

MEGBESZÉLÉS (20–25 perc)

1. Beszéljük meg a napi részek központi gondolatait, és azok alkalmazási lehetőségeit.
2. Vegyen részt mindenki a megbeszélésen!
3. A Biblia és a Prófétaság Lelke írásainak naponkénti olvasása segít ébren tartanunk lelki életünket.

MISSZIÓ (5–10 perc)

1. A tanulmány megbeszélése mindig gyakorlati határozatokkal ér véget!
2. Minden csoport készítsen missziótervet, amelyben a csoport minden tagja részt vehet.
3. A Szombatiskola híreit a következő weboldalról tölthetjük le: www.resurse.adventist.pro. A videoállományban értékes, gyakorlatba átülthető missziós ötleteket találhatunk.

IMALISTA

A következő személyekért imádkozom:

Családtag _____

Rokon _____

Barát _____

Szomszéd _____

Gyülekezeti tag _____

Kutassátok az Írásokat!

„Ha többet olvasnánk a Bibliát, ha jobban értenénk igazságait, nagyobb világgossággal és bölcsességgel rendelkező nép lennénk. A Szentírás tanulmányozása folytán a lélek erőt nyer.” (*Tanácsok a gyülekezetnek*, 113. o.)

JÚLIUS

1. Lukács 13
2. Lukács 14
3. Lukács 15
4. Lukács 16
5. Lukács 17
6. Lukács 18
7. Lukács 19
8. Lukács 20
9. Lukács 21
10. Lukács 22
11. Lukács 23
12. Lukács 24
13. János 1
14. János 2
15. János 3
16. János 4
17. János 5
18. János 6
19. János 7
20. János 8
21. János 9
22. János 10
23. János 11
24. János 12
25. János 13
26. János 14
27. János 15
28. János 16
29. János 17
30. János 18
31. János 19

AUGUSZTUS

1. János 20
2. János 21
3. ApCsel 1
4. ApCsel 2
5. ApCsel 3
6. ApCsel 4
7. ApCsel 5
8. ApCsel 6
9. ApCsel 7
10. ApCsel 8
11. ApCsel 9
12. ApCsel 10
13. ApCsel 11
14. ApCsel 12
15. ApCsel 13
16. ApCsel 14
17. ApCsel 15
18. ApCsel 16
19. ApCsel 17
20. ApCsel 18
21. ApCsel 19
22. ApCsel 20
23. ApCsel 21
24. ApCsel 22
25. ApCsel 23
26. ApCsel 24
27. ApCsel 25
28. ApCsel 26
29. ApCsel 27
30. ApCsel 28
31. Róma 1

SEPTEMBER

1. Róma 2
2. Róma 3
3. Róma 4
4. Róma 5
5. Róma 6
6. Róma 7
7. Róma 8
8. Róma 9
9. Róma 10
10. Róma 11
11. Róma 12
12. Róma 13
13. Róma 14
14. Róma 15
15. Róma 16
16. 1Korinthus 1
17. 1Korinthus 2
18. 1Korinthus 3
19. 1Korinthus 4
20. 1Korinthus 5
21. 1Korinthus 6
22. 1Korinthus 7
23. 1Korinthus 8
24. 1Korinthus 9
25. 1Korinthus 10
26. 1Korinthus 11
27. 1Korinthus 12
28. 1Korinthus 13
29. 1Korinthus 14
30. 1Korinthus 15

június 26 – július 2.

7/24 társadalom

**E heti tanulmányunk: 1Mózes 2:1-3; 4:1-17; 2Mózes 20:11;
2Sámuel 7:12; Jeremiás 45:1-5; Márk 6:30-32**

Szombat délután

**Alapige: „Kívánczik, sőt emésztődik lelkem az Úrnak tornácai után;
szívem és testem ujjongnak az élő Isten felé” (Zsolt 84:3).**

Tik-tak, tik-tak, tik-tak, ketyegett az óra egyenletesen és irgalmatlanul. Már csak két óra volt szombatkezdésig. Mary nagyot sóhajtott, amikor körbenézett kis lakásában. A nappaliban a gyerekek játékaik még szerteszét hevertek, a konyhában kész felfordulás volt, Sarah, a legkisebb lány lázasan feküdt az ágyban, ő pedig megígérte, hogy másnap köszönteni fogja az embereket a gyülekezetben, tehát harminc perccel a megszokott idő előtt kell elindulniuk otthonról. Vágyakozva gondolta magában, hogy *bárcsak nyugalmat találhatnék holnap!*

Mary férje, Josh ugyanakkor épp sorban állt egy boltban a város túlsó felén, a heti bevásárlást intézte. Már megint nagy tömeg volt, hosszú sor állt a kasszáknál. Mintha mindenki ugyanakkor ment volna vásárolni. *Pihennem kell, nem folytathatom ezt így megállás nélkül,* sóhajtott magában Josh. *Többnek kell lennie az életben ennél!*

Az életünket a csúcsforgalom, a munkaidő, az orvosi időpontok, a konferenciahívások, a bevásárlás és az iskolarendszer uralja. Állandó világi kötelességeink dobpergése azzal fenyeget, hogy elvész, ami igazán fontos, akár tömegközlekedéssel járunk, akár robogóval, akár egy kisbusszal fuvarozzuk a családunkat.

Hogyan találhatnánk nyugalmat a sok sürgés-forgás közepette?

1. Olvassuk el 1Móz 2:1-3 szakaszát! Miért teremtette meg Isten a pihenés napját, mielőtt még bárki elfáradt volna?

Isten már azelőtt létrehozott egy emlékeztetőt, hogy az emberiség belevette magát az önként vállalt feszült életébe, mert így akarta felkelteni a figyelmünket. A nyugalomnapon megáll az idő, hogy élvezhessük a napot. Ilyenkor csak úgy *lehetünk*, nem kell dolgoznunk, örülhetünk a fű, a levegő, a vadvilág, a víz, az emberek ajándékának, de kiváltképp az összes jó ajándék Teremtőjének.

Ez nem egyetlen alkalomra szóló meghívó volt, ami érvényét veszítette az Éden kertjéből való száműzetés után. Isten azt akarta, hogy meghívása kiállja az idő próbáját, ezért már a kezdetektől beleszótta az idő fonalába a szombati pihenést. Mindig érvényes a meghívás, újból és újból megérkezik, hogy minden hetedik napon nyugalomban ünnepeljük a teremtést.

Gondolhatnánk, hogy a mindenféle munkát megspóroló eszközeink segítségével nekünk kevésbé kellene elfáradnunk, mint azoknak, akik kétszáz éve éltek. Ugyanakkor ma még kevesebb lehetőségünk van a pihenésre. Eszeveszetten elfoglaltak vagyunk, a munkánkon kívül is. Úgy tűnik, állandó a lemaradásunk. Mindegy, mennyi feladatot végzünk el, egyre több van hátra.

A kutatások is azt mutatják, hogy kevesebbet alszunk és mind többen függnek a koffeintől. Gyorsabb telefonjaink, számítógépeink és internetkapcsolatunk van, még sincs soha elég időnk.

2. Mit árulnak el a következő bibliaversek a pihenés jelentőségéről? 2Móz 23:12; 5Móz 5:14; Zsolt 4:9; Mt 11:28; Mk 6:31

Teremtő Istenünk tudta, hogy testi pihenésre is szükségünk lesz. Ciklusokat épített az időbe: az éjszakát és a szombatot, hogy fizikailag is megnyugodhassunk. Ha elfogadjuk Jézust mint az életünk Urát, akkor vegyük komolyan azt a kötelezettségünket is, hogy időt kell találnunk a pihenésre! Elvégre a szombat parancsolata nem csupán javaslat, hanem parancsolat!

Mi a helyzet a saját zaklatott életünkkel? Mit tehetünk azért, hogy mind testi, mind lelki értelemben jobban átéljük azt a nyugalmat, amit Isten biztossítani akar nekünk?

Valóban gondot jelent, hogy a fizikai kimerültség miatt keveset alszunk és kifáradunk. Viszont még aggasztóbb, ha úgy érezzük, hogy kifogyunk az „érzelmi üzemanyagból” is. Az pedig nyilvánvaló, hogy teljesen elcsüggedünk, ha az érzelmi megpróbáltatásokhoz alváshiány is társul.

Báruk, Jeremiás írnoka is gyakran érezhetett így az utolsó, viharos jeruzsálemi évek során, mielőtt a babiloniak elpusztították a várost, majd káosz, szenvedés és pusztulás szakadt a lakosokra.

3. Olvassuk el Jer 45:1-5 részét! Állapítsuk meg, milyen lehetett Báruk érzelmi állapota!

El tudjuk képzelni, milyen érzés lenne, ha Isten kifejezetten hozzánk szólna? Báruk egyenesen az Úr trónterméből kapott üzenetet (Jer 45:2). A beszámoló szerint a júdeai Jójákim „*negyedik esztendejében*” történt, körülbelül Kr. e. 605-ben vagy 604-ben. Jer 45:3 verse remekül összefoglalja, hogy mit érez az ember, akinek „kifogyott az üzemanyaga”.

Annak alapján, amit erről az időszakról a Szentírásból tudunk, Báruk panaszkodása korántsem volt nyafogás. Jó oka volt a csüggedésre és az érzelmi kimerültségre. Sok rossz dolog történt, és még többre kellett számítani.

4. Mit mondott Isten Báruk fájdmára és panaszára? Olvassuk el Jer 45:4-5 verseit!

Arra emlékeztet Isten válasza, amit Báruk tényleges bajára adott, hogy az Ő fájdalma sokkal nagyobb az írnokéénál. Ő építette Jeruzsálemet, aminek a lerombolása következett. Szőlőskertként ültette el Izraelt (Ézs 5:1-7), mégis ki kell húznia gyökerestül, száműzetésbe készült küldeni. Az Úr nem ezt kívánta népének, de az ellene való lázadásuk miatt ennek meg kellett történnie.

Ám Báruk alagútja végén már látszott a fény. Isten megtartja majd az életét – a pusztítás, a száműzetés és a veszteség közepette is.

Olvassuk el ismét, amit Isten Báruknak mondott! Milyen általános üzenetet vonhatunk le abból a magunk számára? Azaz végső soron mit üzen itt nekünk az Úr, függetlenül az adott helyzetünktől?

Természetesen mindannyiunknak szükségünk van pihenésre, éppen ezért találhatjuk meg ezt a gondolatot az egész Bibliában. Isten tevékenységre alkott minket, amit azonban pihenésnek kell megszakítania. A héber Ószövetségben példának okáért számos kifejezés utal a pihenésre. Isten megpihent az újonnan teremtett hetedik napon 1Móz 2:2-3 szakasza szerint, amire ott a *sábat* ige vonatkozik: „abbahagyni a munkát”, „megpihenni”, „szabadságra menni” értelemben. Ugyanezt az igét találjuk 2Móz 5:5 versében, és úgy lehet fordítani, hogy „valakit rávesznek a [munkából való] pihenésre”. A haragos fáraó vádolta Mózeszt: „*abba akarjátok hagyni ezekkel*” (RÚF) a munkát.

A héber *núah* ige utal a negyedik parancsolatban (2Móz 20:11; 5Móz 5:14) Isten hetednap, szombati megpihenésére. „Pihenésnek” fordítják ezt a szót Jób 3:13 versében is, vagy 4Móz 10:36 versében képies értelemben a szövetség ládájára utalva úgy, hogy „*megáll*”. 2Kir 2:15 verse megjegyzi, hogy Illés lelke „*megnyugodott*” Elizeuson. A *sáqat* szintén fontos igei alak, „megnyugodni”, „megkönnyebbülni”, „elcsendesedni” jelentéssel. Józs 11:23 versében fordul elő, amikor a háború után a föld megnyugodott Józsué kezdeti honfoglalása végével. A kifejezés gyakran jelzi a „*békét*” Józsué és a *Bírák könyvében*.

A *rága'* ige is többször utal pihenésre. Amikor Mózes *ötödik könyvében* Isten az engedetlenségtől óv, elmondja Izraelnek, hogy nem találnak nyugalmat a száműzetésben (5Móz 28:65). Jer 50:34 versében ugyanennek az igének a műveltető alakja fordul elő, és azt mutatja be, hogy az Úr képes nyugalmat adni.

5. Olvassuk el 5Móz 31:16 és 2Sám 7:12 versét! Milyen nyugalomról van ezekben szó?

Mindkét vers a *sakab* igéből származó szót alkalmazza, ami konkrétan azt jelenti, hogy „lefeküdni”, „aludni”. Dáviddal kötött szövetségében Isten megígéri a jövődöbéli királynak, hogy „*ha majd letelik az idő, és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat*” (2Sám 7:12, RÚF). A pihenést jelző különböző héber igék hosszú (és itt nem teljes körű) felsorolása segít megértenünk, hogy a nyugalom teológiai gondolata nem egy vagy két adott szóhoz kapcsolódik. Pihenünk egyénileg és közösségileg, ami fizikai, szociális és érzelmi módon is hat ránk. Ez nem csak a szombathoz kötődik.

A halál mindenképpen az ellenségünk, amit Isten egy nap majd el fog törölni. Miért vigasztaló a gondolat, hogy a halottaink most nyugszanak, még ha most gyászoljuk is őket és hiányoznak nekünk?

A nyugalomnak az Újszövetségben található gyakori alakja az *anapauó*, „pihenni”, „ellazulni”, „felüdülni”. Jézus a pihenésről szóló egyik legismertebb állításában, Mt 11:28 versében is ezt használja: „*Jöjjetek éh hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek*” (RÚF). Ez utalhat fizikai pihenésre is (Mt 26:45). Pál a korinthusiaktól búcsúzva kifejezte, hogy mennyire örül barátai érkezésének, akik felüdültik a lelkét (1Kor 16:18). A *hészükhadzó* szintén olyan ige, ami a nyugalmat jelöli. A tanítványok szombati pihenésére vonatkozik, mialatt Jézus a sírban nyugodott (Lk 23:57). Viszont a csendes életet is jellemezheti (1Thessz 4:11), illetve azt, ha valakinek nincs ellenvetése, ezért hallgat (ApCsel 11:18). Zsid 4:4 versében a görög *katapauó* igével („megszünni”, „megpihenni”, „pihenni”) jellemzi azt, amikor a teremtés után Isten megpihent a hetedik napon. Ezt visszhangozza a Septuaginta, az Ószövetség görög fordítása. Érdekes módon *A zsidókhoz írt levél* 4. fejezetében fordul elő ez a szó a legtöbbször az Újszövetségben.

6. Olvassuk el Mk 6:30-32 szakaszát! Miért mondta Jézus a tanítványainak, hogy vonuljanak félre és pihenjenek meg, noha annyi missziós lehetőség vette őket körül? Figyeljük meg a 6. fejezet teljes szövegkörnyezetét, amikor erről a kérdéssel foglalkozunk!

„*Jöjjetek velem... és pihenjetek meg egy kissé*” (Mk 6:31, RÚF)! Jézus ezt nem ajánlatként, hanem felszólító módban mondta, ami így utasítás vagy parancs alakját ölti. Krisztus törődött a tanítványai testi és érzelmi jólétével. Épp akkor értek vissza egy nagy missziós útról, amire párosával küldte el őket (Mk 6:7). Mk 6:30 versében az áll, hogy izgatottan tértek vissza. Rengeteg érzélem kavarghatott bennük. El akarták mesélni Jézusnak a győzelmeiket és a kudarcikat, Ő azonban először félrehívta őket, hogy pihenhessenek. Márk rövid magyarázatot fűzött ehhez: „*Mert olyan sokan mentek hozzá, hogy még enni sem volt idejük*” (Mk 6:31, RÚF). Komoly kihívást jelent a tanítványoknak, ha túlterheli és teljesen lefoglalja őket Isten műve. Krisztus arra emlékeztet bennünket, hogy vigyáznunk kell az egészségünkre és az érzelmi jólétünkre, ezért bele kell terveznünk a pihenést is az életünkbe.

Hogyan segíthetünk, illetve könnyíthetünk a gyülekezetünk lelkészeinek, presbiterének vagy bárki másnak a helyzetén, aki belefáradhat az Úr munkájába? Mit tehetnénk, hogy kifejezzük az értékelésünket és felajánljuk a segítségünket, és így megpihenhessenek?

7. Olvassuk el 1Móz 4:1-12 részét! Mitől lett Kain „bujdosó és vándorló” (1Móz 4:12) a földön?

A Szentírás nem magyarázza meg külön, hogy Isten miért „tekintett” (RÚF) Ábelre és az áldozatára, Kainra pedig és az ő áldozatára nem (1Móz 4:4-5), de tudjuk az okát. „Kain zúgolódva lépett Isten elé. Nem hitt a megígért áldozatban, és abban, hogy szükség volna áldozatok bemutatására. Ajándéka semmiféle bűnbánatot nem fejezett ki. Úgy érezte, mint ahogy most is sokan, hogy Isten tervének pontos követésével elismerné gyengeségét és azt, hogy megváltását teljesen a megígért Megváltó engesztelésétől várja. A függetlenség útját választotta. Saját érdemeivel jött” (Ellen G. White: *Patriárkák és proféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 46. o.).

Isten kijelentette, hogy Kain „bujdosó és vándorló” lesz a földön, de nem Ő tette azzá, ez inkább a saját bűnének és engedetlenségének a következménye volt. Nem talált nyugalmat Istenben, és rájött, hogy erre sehol máshol nem lelhet rá, legalábbis valódi nyugalomra nem.

Úgy is lehetne még mondani azt a héber szót, ami fordításban „rátekinített” (1Móz 4:4, RÚF), hogy „közelről megvizsgált”, „alaposan átgondolt”. Az Úr nem annyira az áldozatot, hanem inkább az áldozatot bemutató személy lelkületét vizsgálta meg alaposan és közelről. Nem szeszélyesen utasította vissza Kain gyümölcส์áldozatát. Ez valójában azt mutatja, hogy gondosan megfontolta és mérlegre helyezte Kain jellemét, lelkületét és szándékát. Jó példája ez a vizsgálati ítéletnek.

8. Olvassuk el 1Móz 4:13-17 szakaszát, majd írjuk le, hogyan reagált Kain Isten ítéletére!

Nyugtalanokká válunk, amikor megpróbálunk elszaladni Isten színe elől. Dolgokkal, emberi kapcsolatokkal vagy akár túlhajszolt étellel igyekszünk pótolni az isteni kegyelem iránti vágyakozásunkat. Kain dinasztiaát és várost alapított. Mindkettő szép teljesítménynek minősül, nagy eltökéltségről, tetterőről árulkodik, de végül semmi értelme sem lesz, ha a dinasztia istentelen, a város pedig lázong.

Még ha el is kell szenvedniünk a bűneink következményeit, hogyan tanulhatjuk meg elfogadni a kereszt által felkínált bűnbocsánatot?

„A rabbik felfogása szerint a vallás tartalma mindig a lázas tevékenykedés. Ragaszkodtak bizonyos külső cselekedetekhez, hogy kimutassák fensőbbes kegyességüket. Lelkük így elszakadt Istentől, önelégültségük növekedett. Ma is fennáll ugyanez a veszély. Mihelyst fokozódik az ember aktivitása, és Istenért végzett munkáját siker koronázza, megjelenik a veszély, hogy emberi tervekben és módszerekben fog bízni. Egyre kevesebb lesz az ima, megcsappan a hit. A tanítványokhoz hasonlóan minket is fenyeget a veszély, hogy szem elől tévesztjük függésünket Istentől és tevékenységünkől akarunk üdvözítőt faragni. Szüntelen Jézusra kell tekintenünk s felismernünk, hogy az Ő ereje végzi a munkát. Miközben komolyan dolgoznunk kell az elveszettek megmentéséért, időt kell szakítanunk az elmélkedésre, imádkozásra, Isten Igéjének tanulmányozására is. Csak a sok imával megvalósított és Krisztus érdemeivel megszentelt munka bizonyul végül elégségesnek, jónak” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 301. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Lk 8–14;

Evangelizálás, „Milyen munkát végezzenek a nők?” c. alfejezet

1. Ki jött elő reszketve, és mit mondott?

2. Hol olvashatunk az Úrnak a test „világosságára”, illetve „homályosságára” vonatkozó kijelentéséről?

3. Mit ad az Úr örömmel, és kinek?

4. Kikről mondta az Úr, hogy nem lehetnek az Ő tanítványai, és miért?

5. Mi az egyedüli feltétele annak, hogy értelmes nők bibliatanulmányozó csoportokat vezessenek?

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Az előttünk álló negyedév tanulmányorozatának címe: „Nyugalom Krisztusban”. A XXI. század társadalma tele van nyugtalan emberekkel. Az aggodalom és a szorongás a jövőre vonatkozó bizonytalansággal együtt nagy mértékben hozzájárul a lélek nyugtalanságához. Az elmeegógyászat szakorvosai egyre jobban aggódnak az általuk kezelt depressziós betegek folyamatosan növekvő száma miatt. Vannak felmérések, amelyek alapján úgy becsülik, hogy jelenleg mintegy 300 millió ember szenved depresszióban a világon, és a prognózisok szerint pár évtized múlva ez a kór meg fogja előzni a szívbetegségeket a halált okozó betegségek listáján. A Thomson Reuters Pharma becslései szerint világszinten a nyugtató gyógyszerek által generált éves forgalom meg fogja haladni a 6 milliárd dollárt. Csak az Egyesült Államokban évente több mint 270 millió receptet állítanak ki antidepresszáns gyógyszerekre. E negyedévi tanulmányaink – és főként az e heti – a pihenés valódi forrására összpontosítanak, és gyakorlati tanácsokat adnak arra, hogyan találjuk meg az igazi nyugalmat rohanó életünkben.

Ezen a héten visszautazunk az időben egészen a Teremtés hetéig, és felfedezzük a Krisztusban megvalósuló nyugalom örök mementőjét, a szombatot. Megvizsgáljuk egy ótestamentumi írnok mély bánatát és bánatának hatását testi, szellemi és érzelmi egészségére. A lecke folyamán folyamatosan találkozzunk majd Jézus pihenésre szólító meghívásával. Miközben megvizsgáljuk a „pihenés” szó jelentését az Ó- és az Újtestamentumban, jobban megértjük Kain nyugtalanságát, és felfedezzük, hogyan pihenünk igazán Krisztusban.

II. MAGYARÁZAT

A szombati nyugalomról szóló legátfogóbb bibliai szakaszt 1Móz 2:1-3 verseiben találjuk. A teremtés hetének végén Jézus, szerető Teremtőnk egy „idő-katedrális” épített, ahogy Abraham Joshua Heschel rabbi fogalmazott. Jézus szombatról szombatra meghív, hogy hagyjuk magunk mögött a gondjainkat, gyötrődéseinket és szorongásunkat, és lépünk be a „katedrálisába”, hogy megpihenjünk Őbenne. A földi paloták olykor különálló földrajzi egységeket képeznek. A Versailles-i palotának például 700 szobája van, s az összfelülete meghaladja a 67.000 m²-t. A világorökség részét képező monumentális palota a XVII. század egyik legnagyobb építészeti alkotása.

A szombat – Isten idő-katedrálisa – azonban sokkal jelentőségteljesebb és csodálatosabb, mint bármely ember által épített palota. Nem XVII. századi alkotás, hanem a világ kezdete, a teremtés óta fennáll. A szombat századokat ölel fel, és hétről hétre megszépíti a földet szent idejével. Egy folytonos emlékeztető, mely megmutatja, hol található az igazi pihenés. A szombat fel-

tárja előttünk az ember szükségleteit mélyen ismerő Istent. Nem azért pihent meg a hetedik napon, mert elfáradt, hanem mert tudta, hogy mi el fogunk fáradni. 1Móz 2:2-ben olvassuk: „Elvégező Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott vala.” Az idő nem események végtelen ciklusa, amely folyamatos munkát feltételez. Isten egy mennyei szünettel ajándékozott meg minket, amelynek ideje alatt elmélyíthetjük a kapcsolatunkat vele, megújulhat az elménk, megerősödhet a testünk, és ápolhatjuk családi kapcsolatainkat.

A szombat által biztosított mennyei pihenés magával hozza a biztonság érzetét, annak tudatát, hogy szerető Teremtőnk gondoskodik rólunk. Őbenne leljük meg békénket. A szombat a stressz leghatékonyabb ellenszere. Biztosít minket afelől, hogy a világot teremtő Isten nem feledkezett meg rólunk és a környezetünkről. Ahogy mi megemlékezünk a nyugalomnapról, hogy megszenteljük azt, a Teremtőnk is megemlékezik rólunk ezen a napon, és gazdagon ránk árasztja mennyei áldásait, hogy kiszabadítson a félelem rabságából, a szenvedés láncából, az aggodás börtönéből.

Isten meghívása a pihenésre

A Szentírásban Isten meghívást intéz hozzánk, hogy tartsunk szünetet zsúfolt életünkben. Amikor elhatalmasodik felettünk a nyugtalanság és a gyötrődés, három dolog történik velünk:

- **Elveszítjük az összpontosító képességünket.** A jelen események sodrása látszólag lever a lábunkról. Az élet kihívásai sokkal nagyobbaknak tűnnek, mint a valóságban, és hajlamosak vagyunk a gondokra összpontosítani, ahelyett hogy Istenre szegeznénk a tekintetünket, aki képes megoldani a problémákat. Tevékenységeink és kötelességeink sodrásában az isteni megoldások helyett emberi válaszokra hegyezzük a fülünket.

- **Kimerülünk fizikai, szellemi és érzelmi szempontból.** Olyat mondunk vagy teszünk, amit később megbánunk. Az állandó elfoglaltság kifáraszt, a fáradtság pedig kimerültséghez vezet, amely a maga során csüggedésbe taszít. Az elfoglalt emberek sokszor elsietett döntéseket hoznak, mivel nem látják a teljes képet. Sietniük kell, hisz megoldásra vár a következő problémájuk. Túl kevés az idejük ahhoz, hogy nyugodtan elgondolkozzanak, mi a legjobb megoldás éppen soron lévő problémájukra.

- **Kezdjük elhanyagolni a Biblia tanulmányozását és az imaéletet, következképpen áhítati életünk minősége kívánnivalót hagy maga után.** Állandó elfoglaltságunk miatt elfáradunk, a fáradtság miatt pedig eredménytelenek és fegyelmetlenek leszünk, akik képtelenek ellenőrzésük alatt tartani az érzéseiket, és végül az áhítati életünk minősége is megszűnik.

Ellen G. White ekképpen írt erről: „Mindazoknak, akik Istentől tanulnak, szükségük van egy-egy csendes órára, a természettel való kapcsolatra, a saját szívükkel és az Istennel való bensőséges beszélgetésre. Általuk egy olyan életnek kell megmutatkoznia, amely szokásaiban, életformájában egészen más, mint a viláé. Ezért személyes tapasztalatból kell megismerniük Isten akaratát. Személy szerint kell meghallanunk, amint szívünkhöz szól. Amikor minden más zaj elül, és elcsendesülten várunk az Úrra, a lélek ebben a csendben jobban megérti Isten szavát. Ezt mondja: »Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!« (Zsolt 46:11). Így lehet eredményesen felkészülni Isten szolgálatára. Aki a rohanó tömeg közepette és az élet mérhetetlen sok tennivalójának hordozása közben így felüdül, az a világosság és békesség légkörében él. Új erőt kap mind fizikailag, mind szellemileg. Élete jó illatot áraszt, és az a mennyei erő, amelyről bizonyosságot tesz, megérinti az emberek szívét” (*A nagy Orvos lábnymán.* 58. o.).

Érezted-e valaha, hogy nyomaszt az élet terhe, miközben egyik feladatot a másik után kell megoldanod? Bejött egy újabb mail vagy SMS, amire válaszolnod kell, egy újabb telefonhívás, amit le kell folytatnod, egy újabb bizottsági gyűlés, amelyen részt kell venned, egy újabb találkozó, amin meg kell jelenned... Mintha az életedet az „újabb és újabb” feladatok irányítanák. Egszerűen túl sok minden szerepel a határidőnaplódoban, képtelen vagy mindent megoldani, és amikor lefekszel, óhatatlanul a megoldatlan ügyeidre gondolsz. Befejezetlen munkád réme kísért, teendőid listáján a tétélek mindössze félig kipipálva, a legjobb esetben is. Elméd szüntelenül dolgozik, nehezen alszol el, és folyton azon gondolkodsz, hogy hogyan ékelhetnél be újabb megoldandókat az amúgy is zsúfolt programodba.

Krisztus meghívása főként az elfoglalt, megfáradt és kimerült emberekhez szól, akik a „24/7” világában élnek. Jézus tanítványait nagyon felzaklatta Keresztelő János lefejezése. Jézus így szólt hozzájuk: „Jertek el csupán ti magatok valamely puszta helyre, és pihenjétek meg egy kevéssé. Mert sokan valának a járókelők, és még evésre sem volt alkalmas idejük” (Mk 6:31). Tennyalóik sokaságának közepette Jézus a pihenés lehetőségét ajánlotta fel nekik. Nem bátorította őket arra, hogy vakon belevevessék magukat a kimerítő munkába. A pihenés, amit javasolt nekik, nem egyedi alkalomra szólt, és nemcsak rájuk vonatkozik. Jézus biztosította az Őt követőket: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheléttétek, és én megnyugosztlak titeket” (Mt 11:28). A Jézus által felkínált pihenés nem mentesít a próbák alól, viszont biztosít afelelől, hogy biztonságban vagyunk Őbenne. Jézus sohasem hagy el minket. Az egyik legnehezebb tapasztalat az életben az, amikor a nehézségek idején magunkra maradunk. Ezt az érzést tapasztalhatta meg Báruk is, Jeremiás írnoka.

Báruk bánata, Kain nyugtalansága és Isten válasza

Báruk Jeremiás írnoka volt. Jer 45:3-5 szakasza alapján ez a szegény ember erős érzelmi megrázkódtatáson ment keresztül. Jeruzsálemet hamarosan megtámadták az ellenséges seregek, és Báruk élete gyorsan megváltozott. A szenvedés, a fájdalom és a szerencsétlenség gyors léptekkel közeledett felé. Elhatalmasodott felette a félelem. Az aggodalmaskodás áradatként söpört végig a lelkén. Isten azonban szólt hozzá, és újfent biztosította őt, hogy „a te lelkedet zsákmányul adom néked, minden helyen, ahová elmégy” (Jer 45:5). Isten ígéretei biztosak, így a legnagyobb próbák közepette is megpihenhetünk.

Az Ótestamentumban több szó is van, amit a bibliafordítók „pihenés”-ként tolmácsolnak. Jelentésük nagyon változatos: megkönnyebbülés, nyugalom, béke, stabilitás. Az Újtestamentumban ezeket a szavakat nyugalomként, lazításként vagy stabilitásként értelmezhetjük. Mindezekben a jelentésekben van egy közös nevező: belső békét feltételeznek, a nyugalom és nyugodtság érzését. Isten ajándéka ez megfáradt, hittel hozzá jövő gyermekeinek.

Kain története bizonyítja, hogy nem jöhet létre megnyugvás és pihenés ott, ahol az emberek fellázadnak Isten parancsolatai ellen, és saját ítéleteikben bíznak. Kain semmibe vette Isten világos utasításait, és a vallása a cselekedeteiben is megnyilvánult. Saját véleményét fontosabbnak tartotta Isten mennyei kinyilatkoztatásánál. Másfelől Ábel lelkében akkor is béke uralkodott, amikor meg kellett válnia földi életétől, mivel bizalmát teljességgel Istenbe helyezte.

III. ALKALMAZÁS

E heti tanulmányunk legkevesebb három gyakorlati, a mindennapi életre vonatkozó leckét tanít meg nekünk.

1. Amikor túl fáradtak vagyunk ahhoz, hogy megpihenjünk szerető Teremtőnk oltalmában, életünket hatalmába keríti a stressz és a szorongás, ami lelkünk szenvedését és testünk megbetegedését okozhatja.

2. Teremtőnk úgy alkotott meg bennünket, hogy szükségünk van a pihenésre. Több mint fizikai pihenésről van szó, bármennyire is fontos ez az ember számára. Magába foglalja az elme békéjét, amely az Isten Szavába és ígéreteibe vetett hit és a szombatnap áldásának eredménye.

3. Ha a Teremtőtől elszakadva élünk, megghiúsul minden arra irányuló próbálkozásunk, hogy lelkünkben béke és tartós öröm lakozzon. Ezt szemlélteti Kain tapasztalata is. Akkor pihenhetünk igazán, ha bizalmi kapcsolat van köztünk és Teremtőnk között. Az igazi pihenés egyedül Krisztusban lehetséges. Ígéreteiben biztosít minket erről. Jelenlétében megszabadulunk a szorongástól, az aggodástól és a gondoktól.

Nyughatatlanok és lázadók

*E heti tanulmányunk: 4Mózes 11:1-33; 12:1-13; 13:27-33;
14:1-23, 39-45; 1Korinthus 10:1-11*

Szombat délután

Alapige: „Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége érkezett” (1Kor 10:11).

Az évszázadok során a nagyobb földrengések előtt többen felfigyeltek a kutyák és más háziállatok szokatlan, nyugtalan viselkedésére.

Tudósok mára megállapították, hogy az állatok képesek felismerni a földrengés szeizmikus hullámai közül az elsőt – a nyomáshullámot –, ami a másodlagos rengéshullámot előzi meg. Ez talán magyarázza, hogy miért viselkednek zavartan vagy nyugtalanul az állatok, még mielőtt a föld megremeg. Az emberektől eltérően egyes fajok, mint például az elefántok, képesek észlelni az elő-rengések alacsony frekvenciájú hanghullámait és rezgéseit.

2011. augusztus 23-án a Smithsonian Intézet Nemzeti Állatkertjében furcsán kezdtek viselkedni az állatok néhány perccel azelőtt, hogy egy 5,8-as erősségű földrengés rázta meg Washington városát. Mielőtt a föld remegni kezdett, a lemurok is vagy tizenöt perccel át hangoskodtak.

Az e heti tanulmányunkban emberek különös nyugtalanságának egyes eseteit vizsgáljuk meg, amelyeket nem földrengésekhez hasonló, közelgő természeti katasztrófák váltottak ki, hanem az emberiség alapvető bűnössége. Nem nyugodtak meg abban, amit Krisztus a hozzá hittel és engedelmesen fordulóknak kínál fel.

Izrael népe minden bizonnyal nyugtalan és boldogtalan volt, amikor a Sínai-félszigetet elhagyva Kánaán felé indult. Több mint egy év telt el azóta, hogy kivonultak Egyiptomból (4Móz 1:1). Készen álltak rá, hogy belépjenek az ígéret földjére. Népszámlálást tartottak és rendbe szerveződtek. Láthatták az isteni jóindulat és az Úr jelenlétének elképesztő, egyértelmű jeleit, mégis panaszkodtak, amikor a Sínai-félsziget elhagyása után először megálltak.

1. Olvassuk el 4Móz 11:1-15 szakaszát! Mi miatt keseregtek az izraeliták?

Izrael népe az egyiptomi hús, uborka, dinnye, póréhagyma, hagyma és fokhagyma után áhítozott. *„Ki ad nekünk végre húst enni? Emlékezünk, hogy Egyiptomban ingyen ettünk halat, uborkát, dinnyét, póréhagymát, vöröshagymát és fokhagymát. Most pedig elepedünk, mert semmit sem látunk a mannán kívül!”* (4Móz 11:4-6, RÚF). A szelektív memória súlyos esete ez, mert emlékeztek az ételre, de a rabszolgaságot és az elképesztő nehézségeket elfelejtették (vö. 2Mózes 1. fejezetével).

Már több mint egy éve Isten *mannáját* ették, mégis nyughatatlanul másra vágytak. Ez még Mózesre is hatással volt. Nem könnyű zúgolódó emberek csoportját vezetni. Mózes azonban tudta, hogy kihez forduljon. *„Miért tetél szolgálóddal ilyen rosszat? Miért nem vagy jóindulattal hozzám, miért raktad rám ennek az egész népnek a gondját?”* (4Móz 11:11, RÚF)?

2. Hogyan válaszolt Isten a panaszokra? Olvassuk el 4Móz 11:16-33 részét!

Az Úr tudja, hogy mire van szükségünk, amikor nyugtalanává válunk. Izrael esetében fűrjeket adott nekik, hogy csillapítsa a hús iránti vágyukat. A nép viszont nem éppen olyan húst akart. Amikor boldogtalanok, nyugtalanok és mérgesek vagyunk, a haragunk tárgya általában csak kihozza a konfliktust, de valójában nem az okozza. Izrael fellázadt Isten vezetése ellen. Ettől nekünk is óvakodnunk kell, mindegy, milyen helyzetben vagyunk, mert sokkal könnyebb ebbe beleesni, mint gondolnánk!

Miért könnyű emlékeinkben szebbnek látni a múltat, mint az valójában volt?

3. Olvassuk el 4Móz 12:1-3 szakaszát! Mi miatt mérgelődött Mirjám és Áron?

Mirjám és Áron – úgy tűnik – Mózesre a kusita felesége miatt haragudott. Cippóra Midiánból származó idegen volt (lásd 2Móz 3:1). Még Izrael „elit” köreiből is megmutatkozott a bűnös természet, ráadásul nem valami kellemes módon (ha egyáltalán létezhet olyan).

A bibliaszöveg viszont egyértelműen megmutatja, hogy ez csak ürügy volt. Lényegében a prófétaság ajándéka miatt panaszkodtak. Az előző fejezetben Isten azt mondta Mózesnek, hogy válasszon ki hetven embert Izrael vénei közül, akik segítenek neki a vezetés ügyintézésével kapcsolatos terheit hordozni (4Móz 11:16-17, 24-25). Áronnak és Mirjámnak is fontos vezető szerepe volt (2Móz 4:13-15; Mik 6:4), ekkor viszont úgy érezték, hogy az új vezetői felállítás fenyegeti a helyzetüket, ezért kérdezték: „Vajon csak Mózes által beszélt az Úr? Nem beszélt-e miáltalunk is” (4Móz 12:2, RÚF)?

4. Hogyan felelt Isten a panaszuikra? Olvassuk el 4Móz 12:4-13 részét! Vajon miért volt ilyen határozott?

Isten válasza egyből megérkezett, félreérthetetlen volt. A prófétaság ajándéka nem fegyver, amit hatalomszerzésre lehetne használni. Mózes alkalmas volt a vezetésre, mivel megtanulta, hogy a legvégsőig az Úrra kell bízni magát. Mirjámot talán azért említi az 1. vers Áron előtt, mert ő lehetett a Mózes elleni támadás felbujtója. Áron ekkoriban már Izrael főpapjaként szolgált. Nem léphetett volna be a sátorba és nem járhatott volna közben a nép érdekében leprásan. Isten egyértelműen kimutatta, hogy mindkettőjükre haragszik, amikor Mirjámot átmeneti bélpoklossággal büntette. Emellett segített, hogy a családja hozzáállása is jó irányba változzon. Áronnak a nővéreért mondott könyörgése megerősíti, hogy neki is része volt az esetben (4Móz 12:11). Ekkor pedig azt látjuk a bírálatás és a nyugtalanság helyett, hogy Áron Mirjámért könyörög, ugyanakkor Mózes is közbenjár érte (4Móz 12:11-13). Az Úr ilyen lelkületet szeretne látni a népe között. Meghallgatta a könyörgésüket és meggyógyította Mirjámot.

Mindig könnyű bírálni az egyházi vezetést, mindegy, melyik szintről legyen szó. Ám mennyivel jobb lenne az egyház helyzete és a saját lelkiállapotunk is, ha közbenjárnánk a vezetőinkért, még ha nem is értünk velük egyet!

Az izraeliták végre eljutottak Kánaán határára, majd tizenkét kémek kimentek a föld felderítésére, akik elképesztő jelentést adtak.

5. Olvassuk el a kémek beszámolóját 4Móz 13:27-33 szakaszában! Melyik rész-nél foszlottak szerte az izraeliták reményei?

Káleb közbelépése ellenére a kételkedők és a szkeptikusok szava kerekedett felül. Izrael nem merte elfogalni azt, amit Isten nekik ígért. Nyugtalanságukban úgy döntöttek, hogy inkább sírnak és zúgolódnak, mint hogy elinduljanak és ünnepeljék a győzelmet. Amikor nyugtalan a szívünk, nehezünkre esik hitben járni. A nyugtalanság viszont nem csak az érzelmeinkre hat. A tudósok szerint egyértelmű a kapcsolat a nyugalom hiánya (az alváshiányt is beleértve), illetve az elhízást, függőséget és fokozott nyugtalanságot, boldogtalanságot eredményező rossz döntések között.

6. Olvassuk el 4Móz 14:1-10 részét! Mi történt ezek után?

A helyzet még rosszabbra fordult. Oda sem figyeltek Káleb kétségbeesett könyörgésére: „Csakhogy ne lázongjatok az Úr ellen” (4Móz 14:9). Az egész közösség a vezetők megkövezésére készült. A nyugtalanság lázadáshoz vezet, ami pedig végül halálba visz. „A hűtlen kémek nagy hangon vettek részt Káleb és Józsué bevádolásában. A nép pedig azt kezdte el kiáltozni, hogy kövezzék meg őket. A megkergült tömeg kődarabokat ragadott, hogy megölje e hűségese embereket. Az örületségre jellemző ordítózással rohantak előre. Hirtelen a kövek kihullottak kezükből, és mélységes csend ereszkedett rájuk. Remegni kezdtek a félelemtől. Isten közbelépett, hogy megakadályozza gyilkos szándékuk megvalósítását. Isten jelenlétének dicsősége lángoló fényként világította meg a sátrat. Az egész nép megláthatta és szemlélhette az Úr jelenlétének ezt a feltűnő jelét. Egy náluknál hatalmasabb valaki nyilatkoztatta ki magát, és senki sem merte folytatni ellenállását. Azok a kémek, akik a hamis és bűnös jelentést hozták, a réműlettől lesújtottan lapultak meg és visszafojtott lélegzettel tűntek el sátraikban” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 353. o.).

Ebben a pillanatban az Úr dicsősége nyíltan megmutatkozott. Amikor Mózes *negyedik könyve* 14. fejezetének történetét olvassuk, mintha a kép megmerevedne, hogy bele tudjunk hallgatni Isten és Mózes párbeszédébe. Az Úr tudta, hogy az Ő személye ellen lázadtak, még ha a köveket Mózesnek, Kálebnek és Józsuénak szánták is.

7. Milyen lehetőséget kínált fel Isten a lázadáskor Mózesnek? Olvassuk el 4Móz 14:11-12 verseit!

Az Úr azt mondta, hogy elpusztítja az izraelitákat és egy új nemzetet hoz létre, amelynek Mózes lesz az atya.

8. Hogyan reagált Mózes a nyílt lázadásra, ami nemcsak ellene, hanem Isten ellen is irányult (4Móz 14:13-19)?

Ebben a pillanatban látszik meg igazán, hogy milyen volt Isten embere. Mózes megörökített válasza előre mutat a Közbenjáróra, aki több mint ézernégyszáz évvel később a nehézségekkel küzdő tanítványaiért imádkozik majd (János 17. fejezet). Több teológus és bibliakutató annak példáját látja Mózes reakciójában, amit Krisztus tesz értünk. Kérdés sem fért a vétkekességükhöz, ahogy a miénkhez sem. Mózes mégis így könyörgött: Bocsáss meg nekik „*a te irgalmasságod nagy volta szerint*” (4Móz 14:19)! Amit az Úr akkor tett Mózes közbenjárására, ugyanazt teszi velünk Jézusért, az Ő halála, feltámadása és értünk való közbenjárása miatt.

Mózes így imádkozott: „*Kérlek, kegyelmezz meg e nép hamisságának a te irgalmasságod nagy volta szerint, amiképpen megbocsátottál e népnek Egyiptomtól fogva mindeddig*” (4Móz 14:19). A lázadás és a nyugtalanság közepébe talál a kegyelem. A megbocsátás új kezdetet kínál.

Viszont ennek ára van. A kegyelmet nem adják olcsón. A bűnbocsánat ellenére a népnek el kellett viselnie lázadása következményeit, az a nemzedék nem léphetett be az ígért földjére (4Móz 14:20-23).

Isten valóban megtartotta őket a pusztában még harmincnyolc évig, enni adott nekik, a szentélyből szólt hozzájuk. Mellettük volt a pusztaságban. Aztán meghaltak, és a következő nemzedék vette át a stafétabotot, és talált nyugalmat az ígért földjén. Ez ítéletként hangzik, de valójában kegyelem. Hogyan lett volna képes az a nemzedék meghódítani Kánaán erős városállamait, ha nem tanultak meg bízni Istenben? Hogyan világíthattak volna a nemzetek között, ha ők maguk is sötétben botorkáltak?

Milyen nehéz leckét tanultunk már meg a megbocsátott bűnök következményeiről?

9. Milyen hasonlóságot veszünk észre Izrael pusztai vándorlása és Istennek közvetlenül a második advent előtt élő népe között (lásd 1Kor 10:1-11)?

A világtörténelem során Isten népe az ígéret földjét kutatva vándorolt a pusztában. A *pusztaságnak* sok arca van. Most inkább a média véget nem érő ostroma, az érkező üzenetek folyamatos csippanása, illetve a szüntelen szórákosz mély zúgása formáját ölti. Szerelemként akarja eladni a pornográfiát, a problémáinkat pedig az anyagelvűséggel próbálja megoldani: ha csak egy kicsit is fittebbek, fiatalabbak, jobb módúak, vonzóbbak lehetnénk, akkor minden gondunk eltűnne.

Az izraelitákhoz hasonlóan mi is nyugtalanul keressük a békességet, gyakran rossz helyen.

10. Hogyan reagáltak az izraeliták Isten ítéletére 4Móz 14:39-45 szakaszában?

Jellemző, ahogy Izrael az isteni ítéletet fogadta. Kimondták: „Bűnösök vagyunk.” *„Itt vagyunk, menjünk hát arra a helyre, amelyről az Úr beszélt”* (4Móz 14:40, RÚF).

A komolytalan kötelezettségvállalás olyan, mint a helytelenül beadott oltás: nem működik. Az orvosok ma azt javasolják, hogy a születés utáni első huszonnégy órában kell beadni a Hepatitis B oltást. Ez jó kezdet. Ám az első szúrás után még nem alakul ki védettség a fertőzéstől, ha azt nem követi másik két vagy három ismétlőoltás, a megfelelő időben és mennyiségben.

Izrael lázadó lelkületű pálfordulása halálba és csalódásba torkollott, amit a 14. fejezet utolsó versei jegyeznek fel, mivel a nép nem volt hajlandó elfogadni Isten új iránymutatását, inkább makacsul támadást indított a szövetség ládája, illetve Mózes vezetése nélkül. Az elbizakodottságnak nagy ára van, halálba vezet. Igen gyakran a félelem hajtja. Mivel tartunk valamitől, olyan döntéseket hozunk, amelyeket később megbánunk.

Idézzünk fel olyan alkalmakat, amikor hittünk valamit, illetve amikor elbizakodottan léptünk! Mi volt a fő különbség?

„Isten azzal, hogy megparancsolta nekik az ellenségeik földjéről való visszavonulást, tulajdonképpen látszólagos engedelmességüket tette próbára. Bebizonyult, hogy engedelmességük nem volt őszinte és valóságos. Tudták, hogy súlyosan vétkeztek, amikor megengedték, hogy meggondolatlan érzéseik irányítsák őket, és amikor arra törekedtek, hogy megöljék azokat a kémeket, akik Isten iránti engedelmességre ösztökélték őket. Az rémisztette meg őket, hogy olyan félelmetes hibát követtek el, amelynek következményei katasztrofálisnak bizonyultak számukra. Szívük változatlan maradt, és valami ürügyre volt szükségük, hogy alkalomadtán hasonló módon törjenek ki. Ez az alkalom akkor jött el, amikor Mózes Isten felhatalmazása alapján megparancsolta nekik, hogy menjenek vissza a pusztába” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 354–355. o.).

„Az elbizakodottság is igényli az ígéreteket, de úgy használja fel őket, ahogyan Sátán: a törvényszegés mentegetésére. A hit őszüléinket az Isten szeretetében való bizalomra vezérelte volna, engedelmességre parancsolatai iránt. Az elbizakodottság arra készítette őket, hogy az Úr törvényét áthágják, és azt higgyék, hogy az Ő nagy szeretete megmenti őket a bűn következményétől. Nem hit az, amely az Ég kegyét igényli anélkül, hogy teljesítené a feltételeket, amelyekhez a kegyelem kötve van. Az őszinte hit alapja a Szentírás ígéreteiben és rendelkezéseiben van” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 97–98. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Lk 15–21;

Evangelizálás, „Nevelés és iskola” c. alfejezet

1. Mit mondott az Úr a „hamis mammonból” való barátokról?
2. Milyen magatartást tanúsítottak másokkal szemben azok, akiknek az Úr dedikáltan példázatot mondott?
3. Kinek mondta az Úr, hogy nem ismerte meg az ő meglátogatásának idejét?
4. Mitől nehezdedhet meg a mi szívünk?
5. Mi a nevelés legfőbb célja?

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

E heti tanulmányunk az elbukott emberi természetünk bűnössége és a belső béke hiánya közötti kapcsolattal foglalkozik. A nyugtalanság állapota az étellel szembeni elégedetlenség formáját ölti. A nyugtalanság szembeszáll az élet körülményeivel, amikor azok nem felelnek meg az elvárásoknak. A nyugtalanságnak sehogy sem sikerül elfogadnia az életet másképpen, mint eszményi körülmények között. Elégedetlen azzal, amije van, és ereje felett is megpróbál többet elérni.

Ez az elégedetlenség Izrael népének pusztai vándorlása alatt tanúsított magatartásában jutott kifejezésre. Az irgalmas Isten mannáat adott népének, hogy éhségét csillapítsa, miközben Kánaán felé vándorolt a pusztában, mégis sokan voltak, akik ennek ellenére elégedetlenek lévén, Mózesnek panaszkodtak, és kitartóan visszakövetelték Egyiptom „húsos fazakait” (2Móz 16:3). Nyugtalanságuk és lázadásuk odavezette őket, hogy könyörögtek a vezetőjüknek: térhessenek vissza a Nílus menti országba. A lázadás nyugtalanságot szül, a nyugtalanság pedig tovább erősíti a lázadó lelkiületet.

A nyugtalanság és a lázadás együttes megnyilatkozása mögött gyakran a hitetlenség rejtőzik. E heti tanulmányunkban az Ígéret Földjéről hírt szerző tíz kém tapasztalatával fogunk foglalkozni. Az izraeliták küldöttei látták a meghódítandó ország csodálatos gazdagságát, és elismerték, hogy egy „tejjel és mézzel folyó földről” van szó, de nem hitték, hogy Isten segítségével legyőzhetik az ott lakó ellenséget. Ez a hitetlenség egy leplezetlen lázadás folytán vált nyilvánvalóvá. Majd miközben Isten szembesítette őket magatartásuk következményeivel, kiobbantották a háborút Kánaán megszerzéséért, semmibe véve Isten tanácsait. Az eredmény: szörnyű vereséget szenvedtek. Lecénk során figyelmesen megvizsgáljuk a hit és a merészség közötti különbséget is.

A nyugtalanság és a lázadás elhamarkodott döntésekhez és borzalmas következményekhez vezet. Ezt látjuk az Isten tekintélye és a Mózes irányítása ellen lázadó Áron és Mirjám tapasztalatában is. Ahelyett, hogy hagyta volna, hogy a bátyja és a nővére elviselje lázadása következményeit, Mózes közbenjárt értük, és Isten meghallgatta az imáját. A közbenjárás jelentős mértékben megváltoztatja a jó és a gonosz közötti küzdelem kimenetelét.

II. MAGYARÁZAT

Egy Isten iránt hűséges királyról mesélik, hogy nagyon zavarta az udvarához tartozók hálátlansága. Egy alkalommal nagy lakomát rendezett, és miután a magas rangú meghívottak elfoglalták a helyüket (előre meghatározott asztalrend szerint), egy koldus lépett be a terembe, és csoszogva ő is leült

a király asztalához, majd mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna, majszolni kezdte a feltálat ételeket. Miután teletömte magát, felállt, és szó nélkül távozott. Az előkelő vendégek felháborodtak és dühösekké lettek, és engedélyt kértek a királytól, hogy elkapják a csavargót, és ellássák a baját a háládatlanságáért. Akkor a király ezt mondta: „Ez a koldus egyszer tett olyat a királlyal, amit ti naponta háromszor tesztek Istennel. Asztalhoz ültök és addig esztek, amíg jól laktok, majd felálltok és anélkül távoztok, hogy Jótevőtöket ismernétek fel Istenben, és halát adnátok neki.”

Pontosan ez volt Izrael népének problémája. A háládatlanság az e heti tanulmányunk központi témája. Ha megfeledekezünk arról, amit Isten tett velünk a múltban, nem vesszük észre, amit a jelenben tesz, és bizalmatlanok vagyunk vele szemben, ami a jövőnköt illeti, magatartásunk természetes következménye az elégedetlenség. Az alábbiakban Ellen G. White emlékeztetés megjegyzését idézzük, amit az Isten áldásairól való megfeledekezés kapcsán tett:

„Már elfelejtették a keserű szolgálatukat Egyiptomban. Elfelejtették Istennek azt a jóságát és hatalmát, amelyet érettük a rabszolgaságból való kiszabadításukban megmutatott. Elfelejtették, hogy gyermekeik megmenekültek, biztonságban voltak, amikor a pusztító angyal minden elsőszülöttet megölt Egyiptomban. Elfelejtették az isteni hatalom nagyszerű megnyilatkozását a Vörös-tengernél. Elfelejtették, hogy mialatt ők biztonságban keltek át a tengeren azon az ösvényen, amelyet Isten nyitott meg számukra, ellenségük hadseregét a tenger vize elborította és mindenestől maga alá temette. Csak mostani kényelmetlenségeiket és megpróbáltatásaikat látták és érezték. Ahelyett, hogy ezt mondták volna: »Nagy dolgokat cselekedett velünk az Úr, mert rabszolgák voltunk, de nagy nemzetté emelt bennünket«, az út nehéz voltáról beszélgettek, és azt szerették volna tudni, vajon mikor is ér már véget vándorlásuk» (*Pátriárkák és próféták*. 293. o.).

A hálátlanság lelki éretlenséget leplez. Felfigyeltetek-e arra, hogy milyen rövid távú memóriája van a csecsemőnek? Azt akarja, hogy a szükségleteit azonnal betöltsék, nincs türelme várni. Nem emlékszik arra, hogy a szülei egy nappal korábban szintén betöltötték a szükségleteit, és nem bízik abban, hogy ez az elkövetkező napon is így lesz. A jelenben és a jelennek él. Bizonyos mértékben az izraeliták is „gyermekek” voltak, cselekedeteik során éretleneknek bizonyultak. Azt akarták, hogy azonnal kielégítsék szükségleteiket, megfeledekezve mindarról, amit Isten tett értük a múltban.

Miközben a száraz sivatagban, szoros hágókon, meredek, veszélyes dombokon át vándoroltak, és a forró homok a lábukat égette, a kimerült izraeliták csak az azonnali szükségleteikre gondoltak. Megfeledekeztek Isten gazdag ál-

dásairól, mivel lelkileg éretlenek voltak. A háládatlanság mindig nyugtalan-
ságot szül. Az elégedetlenség akkor üti fel a fejét, amikor hálátlanok vagyunk,
és nagyrészt a hitetlenség okozza. Amikor Mózes feleségül vette Cippórát, egy
idegen, midianita nőt, Áron és Mirjám zúgolódott. Nem bíztak Isten vezeté-
sében. Amikor az Úr mannat adott a népnek a pusztában, számos izraelita
elégedetlenségének adott hangot, és vissza akart térni Egyiptomba.

Nyugtalanokká válunk, ha szem elől tévesztjük a célt. Dávid, a zsoltáríró
bátorít minket, hogy „ne *feledkezzünk* meg semmi jótéteményéről” (Zsolt
103:2). Ha megőrizzük elménkben Isten jóságának cselekedeteit, szívünkbe
béke költözik. Nap mint nap, negyven éven keresztül a pusztában, az izrae-
litáknak alkalmuk volt élvezni Istennek a mannahullásban kifejezett jóságát.

A manna: az Élet Kenyerének jelképe

A pusztában a Kánaán felé vándorlás negyven éve alatt hullott manna
Isten szüntelen gondoskodásának ékes jelképe volt, emlékeztető arra, hogy
jönni fog a Messiás, aki kielégíti lelki éhségüket és megajándékozza őket az
igazi pihenés ajándékával. A zsidó próféták a kenyérben az eljövendő és Izrael
összes szükségletét betöltő Messiás jelképét látták. Ézsaiás próféta mondta:
„Mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek
[...] Miért adtok pénzt azért, ami nem kenyér, és gyűjtött kincseteket azért,
ami meg nem elégíthet?” (Ézs 55:1-2). A kenyér itt egyértelműen a lelket ki-
elégítő spirituális táplálék szimbóluma. Miután megvendégelt ötezer embert
egy galileai domboldalon egy olyan csoda által, mely arra emlékeztette őket,
hogy hogyan táplálta Isten Izraelt mannával, Jézus ezt mondta: „Én vagyok
amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él
örökké.” (Jn 6:51).

A pusztában naponta hulló mannának mély üzenete volt: ahogy Isten ezzel
fizikai szükségleteiket elégítette ki, lelkük éhségét is csillapította. Vágyott arra,
hogy testüknek és elméjüknek pihenést biztosítson, ha hit által bíznak gond-
viselésében. Ők azonban nem értékelték a menny ezen áldását, és nyugtalan
lelkük odavezette őket, hogy fellázadtak Isten és az Ő tervei ellen, amelyeket
az életükre vonatkozóan lefektetett.

Izrael pusztai vándorlásának tapasztalata a háládatlanság, elégedetlen-
ség és hitetlenség klasszikus története. A nyugtalanlás, a bénító szorongás és
a túlzott aggodalmaskodás a leggyakrabban a hitetlenség jele. De vannak ki-
vételek is. Néha egy mélyen gyökerező érzelmi szenvedést okozhatnak fizikai
vagy mentális gondok is, amiket orvosilag kezelni kell. A legtöbbször azon-
ban – mint Izrael népe esetében is – a nyugtalanlás és szorongás okát a hitet-
lenségben kell keresnünk.

A tíz kém, a nyugtalanság és a merészség

A nyugtalanság és szorongás okát tehát a hitetlenségben kell keresnünk. Ez az állítás a Mózes által megbízott, az Izraelnek megígért ország megfigyelésére kiküldött tíz kém esetében is igaz. Alapos felderítő munkát kellett végezniük. Izrael hadseregét minden apró részletről informálni kellett. Egy a teljesség igényével készített jelentés biztosíthatta a merész hódító hadjárat sikerét. A kémek pontosan követték Mózes instrukcióit, megbízatásuknak hűségesen eleget tettek. Negyven napon keresztül kémlelték az országot, majd visszatértek, és egy gyönyörű jelentést mutattak be megbízóiknak. Lelkesen beszéltek a gazdag országról, amelyben hatalmas volt a termés. Ezután azonban megszólalt a bennük lévő félelemmel elegyített szorongás: óriások lakják a meghódíthatatlan várakkal erősített és állig felfegyverzett katonákkal védett országot! Nyugtalanok voltak, áthatotta őket a félelem, nem bíztak abban, hogy Isten győzelemre vezetheti Izraelt. Annyira frusztrálta őket ez az állapot, hogy azzal fenyegetőztek, hogy megkövezik Józsué és Kálebet, a másik két kémeket, aki pozitívan mert nyilatkozni az Ígéret Földje meghódításának esélyeit illetően. Végül vakmerően támadást indítottak Kánaán ellen – Isten tiltása ellenére –, és nagyon súlyos vereséget szenvedtek.

Ha hittek volna, Isten győzelemre vezette volna őket. Merészségük folytán saját erejükben bíztak, és vereséget szenvedtek. Ha hiszünk Istenben, bízunk is benne, szaván fogjuk Őt, és folytatjuk utunkat a győzelem felé.

Mózes és a közbenjárás

Tanulmányunkban fontos szempontként hangsúlyoztuk Mózesnek a népért gyakorolt közbenjárását. Izrael gyermekeinek lázadása és hitetlensége ellenére Mózes nem mondott le róluk. Közbenjárt értük mindaddig, míg meg nem kapta Istentől a biztosítékot, hogy megkegyelmez a népnek és beviszi a Megígért Földre.

Mózes Krisztus egyik előképe. Jézus vezet ki minket e világ Egyiptomának rabszolgaságából, és a pusztán át elvezet a Megígért Országba. Sosem hagy cserben minket, csak mert mi csalódást okoztunk neki. Közbenjár értünk. Gondol ránk, életünk a szívügye. Ha megengedjük neki, hazavisz minket, hogy örökre vele élhessünk.

III. ALKALMAZÁS

Ellen G. White ekképpen írt elégedetlenségünk és háládatlanságunk okáról: „Jól tesszük-e, ha ennyire átadjuk magunkat a hitetlenségnek? Tulajdonképpen miért is lennénk hálátlankok és bizalmatlanok Isten iránt? Jézus Krisztus a mi barátunk, és az egész menny érdekelt a jólétünkben. Aggodalmasko-

dásunk és félelmünk a jövőtől megszorítja Isten Szentlelkét. Nem szabad átadni magunkat olyan aggodalomnak, amely csak nyugtalanít, rág és lázít bennünket, és nem segít meg próbatételeink elhordozásában. Semmi helyet nem szabad adni szívünkben az Istennel szembeni bizalmatlanságnak, amely leköti időnk java részét a jövő szükségleteinek biztosításával, mintha boldogságunkat csak ezekben a földi dolgokban találnánk. Isten akarata nem az, hogy népét a földi gondok terheljék le.” (*Pátriárkák és próféták*. 294. o.) Péter apostol is arra kér, hogy „minden *gondunkat* ő reá vessük, mert néki gondja van *ránk*.” (1Pt 5:7)

Hogyan tanulhatunk meg igazán bízni Istenben és ígéreteiben, ha nem úgy, hogy az ígéretei alapján cselekszünk? Osszátok meg egymással a csoportban az ezen a téren szerzett tapasztalataitokat.

A nyugtalanság gyökere

*E heti tanulmányunk: Máté 10:34-39; 23:1-13;
Lukács 12:13-21; 22:14-30; Filippi 2:5-8*

Szombat délután

Alapige: „Mert ahol irigység és civakodás van, ott háborúság és minden gonosz cselekedet is van” (Jak 3:16).

A nyárfa gyönyörű, tizenöt–harminc méter magasra megnő. Hideg éghajlaton érzi magát a legjobban, ahol hűvösek a nyarak. A fájából bútort, illetve gyufát és papírt készítenek. Keményebb teleken a szarvasok és más állatok gyakran megrágnak a fiatal nyárfákat, mivel a kérgük tápanyagban gazdag. Sok napfényre van szükségük és állandóan növekednek – még télen is, amitől különféle állatfajok számára fontos táplálékforrásnak számítanak.

A nyárfákról ugyanakkor azt is tudjuk, hogy a növényvilág legkiterjedtebb gyökérrendszerét képezik. Felszín alatti gyökérsarjakkal igen gyorsan terjedő, föld alatti kolóniát alkotnak, nagy területet lefedve. A fa körülbelül százötven évig él, de a nagyobb gyökérrendszerek a föld alatt évezredekig is élhetnek.

Az e heti tanulmányunkban szeretnénk felfedezni néhányat a nyugtalanságunk gyökerei közül. Több minden akadályoz minket abban, hogy valódi nyugalomra leljünk Jézusban. Ezek közül némelyik elég nyilvánvaló és nem igényel sok figyelmet. Mások kevésbé egyértelműek lehetnek a számunkra, és mint a láthatatlan, föld alatti nyárfagyökérzet esetében, nem mindig figyelünk fel bizonyos magatartásformákra és tettekre, amelyek elválasztanak minket a Megváltótól.

Nem sokan élvezik a vizályokat. Összehangra és békességre vágyunk. A gyülekezeteinkben és az intézményeinkben még tanfolyamokat is tartunk a békéltetésről és a konfliktusmegoldásról.

1. Olvassuk el Mt 10:34-39 szakaszát! Vajon miért mondta Jézus, hogy nem békességet, hanem kardot hozni jött? Mit jelent ez, tekintettel arra, hogy Ő a „békesség fejedelme” (Ézs 9:6)?

Megdöbbenő, szinte felfoghatatlan Jézus kijelentése Mt 10:34-39 részében. Az Üdvözítő magatehetetlen kisbabaként jött el, nem hatalmas, kiváló testőrökkel körülvett királyként, a felebarátok és az ellenségek szeretetéről prédikált, most pedig azt mondja követőinek, hogy meghasonlást támaszt és küzdelmet hoz. A tanítványai és a hallgatói ugyanúgy eltűnődhettek ezen, mint mi: *hogyan lehetséges ez?*

Mt 10:35-39 szakasza tulajdonképpen a szövetségről és a hűségről szól. Jézus arra hívja a hallgatóságát Mik 7:6 versét idézve, hogy döntsenek az örökkévalóság mellett. A fiúknak szeretniük és tisztelniük kell a szüleiket. Ezt írja elő a törvény, amit Mózes a hegyen kapott. Isten ilyen elveket követel. Ám nehéz döntés előtt áll az ember, ha a szeretete felülírna a Jézus iránti hűséget. Az édesapának és az édesanyának kötelessége szeretni a gyerekeit és gondoskodni róluk. Ugyanakkor nehéz helyzetbe kerülnek a szülők, ha a szeretetük felülmúlja a Krisztus iránti elkötelezettségüket.

Jézus ebben a szakaszban arra emlékeztet, hogy számít, mi van az első helyen. Jézus három mondattal fejezi ki ezt a döntést, és mindegyikben a „méltó” szóval él. Nem attól válunk méltóvá, ha az erkölcsi mércénk magas, vagy győzelmet aratunk a bűn fölött, hanem a Jézussal való kapcsolatunk által. Akkor válunk méltóvá, ha Őt választjuk minden más előtt, akár az édesanyánk, az édesapánk vagy a gyerekeink előtt. A kereszt szenvedését választjuk és követjük Krisztust.

„Sem mire sem vágyom jobban, mintsem arra, hogy a tiszta vallásosság lelkülete hassa át a fiataljainkat, aminek nyomán felveszik a keresztet és követik Jézust. Előre, Krisztus fiatal tanítványai! Az elvek irányítsanak benneteket, öltözzetek a tisztaság és az igazság ruhájába! Az Üdvözítő oda vezet benneteket, ami a leginkább illik az adottságaitokhoz, ahol a leghasznosabbak lehetek” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 87. o.).

Időnként olyan keresztet kell hordoznunk, amit nem mi választottunk, másokat pedig önként veszünk fel. Mi a titka mindkét esetben a hűséges kereszthordozásnak?

Hasonlóan a nyárfákhoz és kiterjedt föld alatti gyökérzetükhöz, az önzés szintén egy hatalmas, megbúvó rendszer része, amit „bűnnek” hívnak. Ez akadályoz abban, hogy valódi nyugalomra leljünk Jézusban. Vajon az összes bűn között nem az önzés jelenik meg a legkönnyebben az életünkben? A többség számára olyan természetesen jön, mint a lélegzetvétel.

2. Olvassuk el Lk 12:13-21 szakaszát! Foglaljuk össze, hogy milyen problémát emel ki Jézus példázata! A jövőre való tervezés vajon önzés lenne, tisztelenség Isten országával szemben? Ha nem, vagy legalábbis nem feltétlenül, akkor mitől óv itt Krisztus?

Ez a példázat egyedül *Lukács evangéliumában* található meg, a hallgatóság egy kérdésére adott válaszként. Jézus nem vállalta magára a döntőbíró szerepét egy testvérek közötti, örökségi vitában. Inkább rámutatott a nagyobb, mögöttes problémára, ami pedig az önzés. Mélyebbre ásott, hogy rávilágítson az egyes cselekedetek alatti gyökérrendszerre.

3. Gondoljunk bele, hogyan jelent meg eddig az életünkben az önzés! Miként hat az Istennel, a házastársunkkal és a családjunkkal, a gyülekezeti közösségünkkel, illetve a munkatársainkkal való kapcsolatunkra? Mi a megoldás kulcsa Fil 2:5-8 értelmében?

A Jézus példázatában szereplő, meg nem nevezett gazdag ember nem vette számításba a láthatatlan mennyei valóságot, amikor kizárólag a saját szükségleteire és vágyaira összpontosított. Nem tartozik Isten országának alapvető elvei közé a nagyobb, a jobb és a több. Pál bepillantást enged, rámutat, mi készítette Jézust arra, hogy Helyettesünk legyen.

Fil 2:5-8 szakasza az önzetlenség, az alázat és a szeretet tervrajzát mutatja. Amennyiben nem az Isten és az emberek iránti szeretet vezérli a döntéseinket, ha nem az van az első helyen, mindig több csúrt akarunk majd építeni magunknak, és kevesebb kincsünk lesz a mennyben (Mt 6:20).

Miért olyan könnyű belegabalyodni a gazdagság és az anyagi javak vágyába? A megélhetésünkhöz mindannyiunknak szükségünk van valamilyeni pénzre, de miért akarunk mindig többet, bármennyink is legyen?

Jézus földi szolgálatának a kereszttel előtti, utolsó hetét tanulmányozva folyton bátorítást és írást találunk. Abba is betekinthetünk ezáltal, hogyan készített helytelen tettekre és beszédre a nyugtalanság és a nagyravágyás.

4. Olvassuk el Lk 22:14-30 részét, és gondolkodjunk el azon, mit érezhetett Jézus, amikor a tanítványai arról vitatkoztak az ünnepélyes vacsora alkalmával, hogy ki lesz közöttük a legnagyobb (Lk 22:24)! A hatalmas jelentőségű eseményről mi terelte a figyelmüket az emberi nagyság felé?

Ritkán beszélgetünk arról, hogy ki a nagyobb a gyülekezetünkben, a családjunkban vagy a munkahelyünkön. Lehet, hogy többször gondolunk rá, de mégis ki beszél erről nyíltan? Nem ez volt az első eset, amikor ez a kérdés felmerült Jézus követői között. Mt 18:1 verse beszámol róla, hogy a tanítványok burkoltabb módon utaltak erre: „*Ki a nagyobb a mennyek országában*” (RÚF)? Jézus egy szemléltető példával válaszolt nekik. Magához hívott egy kisgyereket, és a kör közepére ültette. Az emberek szeme kikerekedett, felhúzták a szemöldöküket. Jézus tette magyarázatra szorult, amit a Mester Mt 18:3 versében meg is adott: „*Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába*” (RÚF).

A megtérés szerepe kulcsfontosságú abban, hogy valódi nyugalmat találjunk Jézusban. Felismerjük, hogy szükségünk van külső segítségre. Hirtelen ráeszmélünk, hogy nem számíthatunk önmagunkra, hanem Krisztusra kell hagyatkoznunk. A Mester lényegében ezt mondta a tanítványainak: *Bízatok bennem, hagyatkozzatok rám úgy, mint ez a kisgyerek! Az a valódi nagyság, ha nem a jogainkhoz ragaszkodunk, hanem magunkévá tesszük Isten országának elveit.*

Sajnos úgy tűnik, a tanítványok nem tanulták meg ezt a leckét akkorra, amikor Jézus elfogyasztotta velük az utolsó vacsorát. Civakodásukkal és belviszályukkal elrontották a tökéletes közösség pótolhatatlan pillanatát. Még mindig ez volt a helyzet, a Jézussal töltött évek, a közös szolgálatok után is, miután a lábánál ülve hallgatták Őt és tanultak tőle? Milyen szomorú példája ez az emberi szív romlottságának! Viszont a jó oldalát nézve, gondoljunk az Úr szüntelen kegyelmére, hogy Jézus nem mondott le róluk, még százalmas beszélgetésük ellenére sem!

Bűnös emberként általában vágyunk önmagunk felmagasztalására. Miért hathatós ellenszere ennek az, ha a keresztre feszített Jézusra összpontosítunk?

Képmutató az, aki szerepet játszik, aki másnak akarja magát feltüntetni, mint aki valójában. *Máté evangéliuma* 23. fejezete hétszer használja ezt a kifejezést, amikor Jézus nyilvánosan megpirongatta a zsidó vallási vezetés csúcán álló írástudókat és farizeusokat (Mt 23:13-15, 23, 25, 27, 29). Amint az evangéliumok bemutatják, kegyelmet és bűnbocsánatot kínált a házasságtörőknek, a vámszedőknek, a prostituáltaknak, sőt még a gyilkosoknak is, de kevés türelmet tanúsított a képmutatók iránt (lásd a többi hivatkozást Mt 6:2, 5, 16; 7:5; 15:7-9; 22:18 versiben).

5. Olvassuk el Mt 23:1-13 szakaszát, majd soroljuk fel a képmutatók Jézus által említett négy fő jellemzőjét!

Jézus négy tulajdonságát említi az írástudóknak és a farizeusoknak. A Kr. u. 1. században a judaizmus palettáján a farizeusok képviselték a konzervatív vallási jobboldalt. Az írott és a szájhagyományban élő törvény foglalkoztatta őket, hangsúlyozták a rituális tisztaságot. A másik oldalon a sadduceusok voltak, a jobbára tehetős vezetők csoportja, akiket gyakran elit papi osztályként azonosítottak. A hellenizmus hatása alatt (pl. beszéltek görögül, jártasak voltak a görög filozófiában) nem hittek az ítéletben vagy a túlvilágban. Liberális-ként jellemezhetnénk őket. Mindkét csoport hajlott a képmutatásra.

Jézus szerint képmutatók vagyunk, ha nem azt tesszük, amit mondunk, amikor nehezebbé tesszük másoknak a vallást, miközben önmagunkat nem ugyanolyan mérce szerint mérjük, amikor arra vágyunk, hogy a vallási buzgalmunk miatt dicsérjenek, illetve amikor olyan tiszteletet és elismerést követelünk a magunk számára, ami egyedül a mennyei Atyát illeti. Krisztus szavai élesek és lényegre törőek voltak, Ő azonban mindig tele volt szeretettel és törődéssel azok iránt is, akiket képmutatónak nevezett.

„Isteni szánakozás tükröződött Isten Fiának arcán, amikor egy sóvárgó pilantást vetett a templomra és a hallgatókra. Mély szívfájdalomtól elcsukló hangon, keserű könnyek között kiáltott fel: *»Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöli a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad«* (Mt 23:37)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 523. o.).

Miért nem kell vallási vezetőnek lennünk ahhoz, hogy beleessünk a képmutatás bűnébe, amit Jézus itt olyan szigorúan elítélt? Hogyan vehetjük észre a képmutatást a saját életünkben, és miként szabadulhatunk meg tőle?

- 6. Olvassuk el Jn 14:1-6 részét! Mit tehetünk, hogy nehéz helyzetekben ne nyugtalanodjon a szívünk? Mi a titka annak, hogy felül tudjunk kerekedni a pártoskodáson, az önzésen, a nagyravágyáson vagy a képmutatáson, és valóban megnyugodjunk?**
-

Mindig Jézussal kezdődik az, ha le tudjuk győzni a nyugtalanságot. Ő az út, az igazság és az élet. Ő tudja a helyes irányt, amikor céltalanul bolyongunk a médiától áthatott életünk pusztájában. Isteni Törvényhozóként Ő testesíti meg az igazságot, és az Ő Lelke vezet majd el bennünket minden igazságra (Jn 16:13). Ő az élet – és nem csak akármilyen élet –, amikor fáj valami, fáradtak, törődöttek, betegek vagyunk és elcsüggedtünk. Bőséges életet ígért nekünk (Jn 10:10). Ennek része az örök otthon és az örök élet is, de már a más minőségű földi élet is. A Teremtő képes most is többet adni annál, mint gondolnánk.

„*Ne nyugtalanodjék a ti szívetek*” – Jézus arra hív, hogy várakozással éljünk. Ő fel tud minket emelni, amikor rossz a kedvünk. Ő az, aki nemcsak megkezdte, hanem be is fejezi bennünk a jó munkát, amikor küszködünk a sötétséggel és a bűnnel (Fil 1:6).

Mindig tekintsünk az ígéretre, amit Jézusban kaptunk, bármilyen nehéz a helyzet (ami lehet igen rossz is)! Ő olyan „*helyet*” készít nekünk, ahol örökre eltűnik a fájdalomunk, a nyugtalanságunk és a szenvedésünk. Ezt a reménységet kaptuk Krisztus Jézusban, és mindannyiunknak szól, legyünk bárkik, bármilyen háttérrel, akármilyen hitvány életet éltünk vagy élünk most.

A lényeg, hogy mindenképpen Istenhez menjünk a gyengeségünkben, a fájdalomunkban és az általános bukott állapotunkban. Tudhatjuk, hogy Ő ezek ellenére is elfogad. Erről szól a kegyelem, ezért kell hinnünk, hogy megkapjuk, ha hittel kérjük!

- 7. Olvassuk el Jer 3:22 versét! Mit kér tőlünk Isten, és mit ígér válaszként?**
-

Gondoljunk Jézus szavaira: „*Ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek*” (Jn 14:3)! Ezek szerint mennyire lényeges, meghatározó a második advent ígérete? Miért olyan értékes ez, főleg nekünk, adventistáknak (tekintettel a holtak állapotával kapcsolatos hitüinkre)?

„Az énközpontú életben nem lehet növekedés, sem gyümölcsstermés. Ha elfogadtad Krisztust személyes Megváltódnak, akkor igyekezz önmagadat elfelejtve másokon segíteni! Beszélj Krisztus szeretetéről és jóságáról! Végezz el minden kínáló feladatot! Érezz felelősséget másokért, és minden hatalmadban álló eszközzel igyekezz megmenteni az elveszetteket! Ha befogadod Krisztus Lelkét, az önzetlen szeretet és másokért való szolgálat lelkét, magad is növekszel és gyümölcsöt teremsz. A Lélek ajándékai beérnek jellemedben. Hited nő, meggyőződésed elmélyül, szereteted tökéletes lesz. Egyre jobban tükröződ Krisztust mindenben, ami tiszta, nemes és szép” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 40. o.).

A gyülekezet tagjainak problémáit illetően: „Ha Isten kegyelme nem hatja át minden fél szívét, az illető csoportok, akik között nézeteltérések merültek fel, órákon át képesek egymással vitatkozni. Nemcsak saját idejüket fecsérlik el, hanem Isten szolgálóit is arra kényszerítik, hogy végighallgassák vitáikat. Ha félretennék a büszkeséget és az önzést, öt perc alatt el lehetne intézni a legnehezebb ügyet is” (Ellen G. White: *Early Writings*. 119. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Lk 22 – Jn 4;

Evangelizálás, „Bibliaképzés” c. alfejezet

1. Hogyan vizsgálta meg Pilátus az Úr Jézus ügyét?

2. Mit tett a keresztre feszítés jelenetét végignéző sokaság, amikor visszatért a városba?

3. Mikor kezdtek hinni a tanítványok az Írásnak és a Jézus szavainak?

4. Kiről van megírva, hogy hitt Jézusban „ő és az ő egész háza népe”?

5. Mi alapján döntöttek nemes lelkű testvérnők az igazság mellett?

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Egy lelkész egy alkalommal érdekes történetet mesélt el, amit egy New Yorktól észak-nyugatra található indián rezervációban élt át. Külvilágtól elszigetelt zóna volt, amelyben volt egy jó állapotban megmaradt erődítmény is. A vidéket századok óta indiánok lakták, és az erődítményt évről évre sok ezer turista látogatta. A lelkész megkérdezte az idegenvezetőt, hogy talált-e valaha valaki nyílhegyet a környéken. A kalauz elmosolyodott és ezt válaszolta: „Igen, az erődítmény főbejáratánál, azaz pontosan itt, ahol most állunk! Mi magunk is nyílhegyeken állunk!” „Hogyhogy?” – kérdezte a lelkész – „Hisz egyet sem látok.” Az idegenvezető elmagyarázta, hogy a nyílhegyek kis távolságra a föld felszíne alatt rejtőznek, és a legalkalmasabb időszak a megtalálásukra a tavasz, amikor a talaj felenged a fagyból. Amint puhább lesz a föld, „előbújnak”.

E heti tanulmányunkban elemeznünk fogjuk azokat a magatartásbeli megnyilatkozásokat, amelyek a legtöbbször rejtve vannak az emberi szem előtt, de időnként előbuknak és megmutatják csúnya mivoltukat. Sajnos a büszkeség, az önzés, az egészségtelen ambíció és az álszentség sokszor jellemzi életünket és szennyezi be bizonyágtévésünket. Pál apostol int minket, hogy „*vigyázzunk* arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keسرűségnek bármely gyökere, fölnevekedvén, megzavarjon, és ez által sokan megfertőztetessenek” (Zsid 12:15). A gonosz gyökere mindenkinek a szívében mélyen ott van, és ha nem foglalkozunk vele, kihajt és gyümölcsöt terem. Az előttünk álló héten elemeznünk fogunk néhány ilyen „gyökeret”, megvizsgáljuk, hogyan ismerhetjük fel ezeket, és Isten kegyelméből miként téphetjük ki az életünkéből.

II. MAGYARÁZAT

Ha felületesen olvassuk Jézus kijelentéseit Mt 10:34-39 verseiben, elbizonytalanodhatunk. Ha Jézus a béke Hercege, miért mondta azt, hogy nem azért jött, hogy békességet bocsásson a földre, hanem hogy fegyvert (10:34); hogy „az embernek ellensége legyen az ő házanépe” (10:36), vagy hogy „aki inkább szereti atyját és anyját, hogy nem engemet, nem méltó én hozzám” (10:37)?

A következő szempontokat kell itt figyelembe vennünk. Jézus azt akarta, hogy a követőiben tudatosuljon a tanítványság ára. Amikor valaki elfogadja Krisztust, és vállalja, hogy követi Őt, az ördög feldühödik. Nem kelene meglepődnünk azon, hogy ellenségeskedés tapasztalható az evangéliummal szemben. Hadat üzentünk Sátánnak, a pokol minden erejével harcban állunk. Jézus ezekben az igeszakaszokban azt hangsúlyozza, hogy a béke, az igazi béke abból ered, hogy követjük Őt a küzdelemben. Fontos a hűség és az engedelmisség. Habár Jézus mindenikünket megkér, hogy tiszteljük a család-

dunkat, nekünk előbb Jézus iránt kell hűségeseeknek lennünk. A béke csak akkor árasztja el szívünket, ha Krisztust tesszük az első helyre, és rendelkezünk a bizonyossággal, hogy jelen van az életünkben.

Krisztus jóakarata

Pál apostol ismerteti Krisztus jóakarataának egyik legrészletesebb leírását a teljes Szentírásban. Egyes teológusok ezt az igeszakaszt „Isten szeretete víz-esésének” is nevezik. A Filippibelieknek címzett levelében Pál apostol a következőt írja: „Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgáló formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén” (2:5-7). Figyeljük meg a két kifejezés közötti ellentétet: „Istennek formájában” és „emberekhez hasonló”. A „forma” szó az eredeti görög szövegben a „morphé”, amely fordítható úgy is, mint „(valaminek) a lényege, természete”. Jézus természete lényegét tekintve egyenlő az Atyával. Krisztus örök idők óta létezik az Atyával együtt, egyenlő vele és örök, akárcsak az Atya. Krisztus „önmagát megüresíté, szolgáló formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén”, vagy ahogy egy szó szerinti fordítás tolmácsolja: „Levetkőzte magáról azon előjogát és kiváltságát, hogy egyenlő lehet az Istennel, majd emberré vált.” De nemcsak hogy emberré vált, hanem a legalacsonyabb szinten lévő, legalázatosabb emberré: szolgává, alávetett, engedelmes szolgává. Sőt, olyan alávetett, engedelmes szolgává, aki meghalt a kereszten, ami az összes létező közül a legszörnyűbb halálnem volt. Jézus, örök Urunk, mindenható Teremtőnk, akit mindenki szolgál, mindenki Szolgájává lett. Jézus élete a lehető legékesebben szemlélteti aényt, hogy az önfeláldozó élet a tartós nyugalom és öröm élete.

Krisztus szerető, szolgáló és önfeláldozó élete éles ellentétben áll annak a két testvérnek az életével, akiről Jézus beszélt Lk 12:13-31 szakaszában. E két önző fiatal az atyjuktól örökölendő vagyon miatt veszekedett egymással. Megkeresték Jézust, hogy legyen a közvetítőjük. Jézus ezt elutasította, rámutatván arra, hogy akkor lehet igazi békére és valódi boldogságra az ember, ha ad, és nem akkor, ha kap. Akkor vagyunk igazán boldogok, ha másokat teszünk boldoggá, nem pedig akkor, ha megpróbáljuk úgy manipulálni az embereket, hogy a saját boldogulásunkat érvényesítsük.

A becsvágy, a büszkeség és a kereszténység lényege

Az utolsó vacsora alkalmával, a történelem egyik legünnepélyesebb pillanatában, a tanítványok azon vitakoztak, hogy ki lesz a nagyobb a mennyek országában. Küszöbön állt az árulás pillanata, amikor kezdetét veszi Uruk rettenetes megpróbáltatásainak ideje, és ők még mindig azt hitték, hogy Jézus

egy földi királyságot fog megalapítani. Nem ez volt az első alkalom, hogy a tanítványok versengtek egymással. A Mt 20:20-28 szakaszában leírt történet felfedi számunkra, hogy mi a kereszténység valódi lényege, és mit jelent Krisztus hűségese követőjének lenni.

Íme a történet kontextusa: Jézus utolsó alkalommal tartott Jeruzsálem felé. Sikertelenül ugyan, de megpróbálta elmagyarázni a tanítványoknak, hogy hamarosan meg fogják Őt tagadni, ítélszék elé viszik, igazságtalanul megvádolják és keresztre feszítik. Bizonyos okból kifolyólag a Messiásra vonatkozó előítéleteik miatt nem értették meg Mesterük küldetésének természetét. Jézus szavait a földi nagyság fogalmáról alkotott téves gondolataik szűrőjén keresztül rostálták meg. Az új országban érvényesülő elsőbbségről és az emberi nagyságról alkotott elképzelésük szolgált alapul a Jakab és János édesanyja által megfogalmazott kérdésnek, amelyet Mt 20:20-21 verseiben olvashatunk.

„Ő pedig monda néki: Mit akarsz? Monda néki: Mondd, hogy ez az én két fiam üljön a te országodban egyik jobb kezed felől, a másik bal kezed felől” (Mt 20:21).

Jakab és János, Péterrel együtt Jézus szoros baráti körét alkották. Ők álltak a legközelebb hozzá. Nem maga Jézus mondta kevéssel azelőtt: „Bizony mondom néktek, hogy ti, akik követtetek engem, az újjászületéskor, amikor az embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe, és ítélték az Izráel tizenkét nemzetségét” (Mt 19:28)?

Nem lehetett számítani arra, hogy ha Jézus Jeruzsálembe megy, és ott megalapítja örök országát, akkor Jakab és János joggal fogják azt hinni, hogy mindenki másnál jobban megérdemlik, hogy Jézus jobb és bal felén foglaljanak helyet a trón mellett? Ők ketten álltak a legközelebb Jézushoz küldetése teljes ideje alatt. A bizalmasai voltak, legközelebbi barátai, akiknek valóban az volt a meggyőződésük, hogy megérdemlik ezt a pozíciót és kiváltságot.

Nyilvánvaló, hogy a többi tanítvány fel volt háborodva Jakab és János ezen elsőbbségért való próbálkozása miatt. Jézus válasza minden időben érvényes, és az igazi kereszténység lényegét célozza meg. Magához hívatta a tanítványokat, és ezt mondta nekik: „Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. De ne így legyen közöttetek; hanem aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok; és aki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért” (Mt 20:25-28).

Ennek a világnak az alapelve, szlogene a „Vedd el!” és a „Húzz hasznot mindenből!”. A Krisztus országának princípiuma azonban ennek a fordítottja: Adni! A világ önmagát magasztalja, önmagával van elfoglalva, Krisztus

országában azonban az önfeláldozás, a másokkal való törődés a meghatározó. Jézus tudta, mi játszódik le tanítványai elméjében, és a keresztyén élet lényegéről beszélt nekik. A világban – mondta Jézus is – általában igaz, hogy a hatalommal rendelkezők irányítanak és ellenőriznek másokat. Az ilyen emberek uralkodnak, és a parancsaiknak késedelem nélkül engedelmessé kell lenni. Egyszerűen, egy ilyen ember rendelkezhet, és a legjelentéktelenebb kívánságát is azonnal teljesítik. A világban ott volt a római kormányzó és kísérete, a császárság felségjeleinek birtokában, ott volt Kelet autokratája a rabszolgáival, a gazdag kereskedő a szolgálóival és a földbirtokos a maga földjeivel. A világ nagyoknak tartotta őket, Jézus perspektívájából azonban egyedül a szolgálat, a mások szolgálata bír a nagyság felségjelével. Nem az a nagyság, hogy másoknak megparancsoljuk, hogy tegyenek meg valamit értünk, hanem az, hogy mi tegyünk meg dolgokat másokért. Ez a keresztyén forradalom, ami nem más, mint a világ szerinti mércék megfordítása. Új értékeket hirdet.

„A világ országaiban a társadalmi rang önfelmagasztalást jelent. A népről azt tartották, hogy csak az uralkodó osztályok jólétéért léteznek. Befolyás, gazdagság, műveltség megannyi eszközt jelentett a tömegek kezében tartására a vezetők érdekében. A felsőbb osztályok gondolkodtak, döntöttek, birtokoltak és uralkodtak, az alsóbbak pedig engedelmessé váltak és szolgáltak. A vallás – csakúgy, mint az összes többi dolog – a hatalom ügye volt. A néptől elvárták, hogy úgy higgyenek, éljenek, ahogyan feljebbvalóik diktálják. Az ember azon jogát, hogy maga gondolkodjon és cselekedjen, egyáltalán nem ismerték el.

Krisztus azonban más elvekre alapozta országát. Az embereket nem hatalomra, hanem szolgálatra hívta, az erőseket, hogy hordozzák a gyöngék fogyatékososságait. Az erő, a rang, a tehetség, a műveltség mind nagyobb kötelezettséget rótt birtoklójára embertársainak szolgálatában.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 550. o.).

III. ALKALMAZÁS

Miközben Jézus életén és tanításain elmélkedünk, életünk átalakul. Hasonlóvá válunk ahhoz, akit annyira csodálunk. Elváltozunk az Ő képmására, amikor felfedezzük az Igében az Úr kegyelmét, irgalmát, könyörületét és jóságát. Jézus önfeláldozó élete ihlet minket, hogy kitekintsünk magunkból, és meglássuk mások szükségleteit. Valaki joggal mondta, hogy „aki önmagába burkolózik, az nagyon kicsi lehet.” Az e heti tanulmány üzenetének elmélyítése érdekében az alábbiakban a következő gyakorlati tanácsokat ajánljuk:

- Keresd egy csendes helyet, ahol egyedül lehetsz, és kérd Istent, hogy segítsen meglátnod egy hozzád közel álló személy különleges szükségletét.

- Amint a Szentlélek befolyást kezd gyakorolni az elmédre, és felfedezed az illető személy különleges szükségletét, kérdezd meg Istent, hogy mit tehetsz ennek a szükségletnek a kielégítése érdekében. Egyszerű cselekedetről is szó lehet: meghívni egy idős szomszédot ebédre, vigyázni egy a gyermekét egyedül nevelő szülő gyermekére, érzelmileg és fizikailag támogatni valakit, akit rákkal diagnosztizáltak, fiatalokat bátorítani, gyermekeknek különórákat tartani.

- Határozd el, hogy időt szakítasz arra, hogy segíts valakin, aki a befolyási körödbe tartozik. Ha áldás vagy mások számára, a magad során te is áldásban részesülsz.

július 17–23.

A nyugalom ára

E heti tanulmányunk: 1Mózes 3:1-8; 2Sámuel 11; 12:1-23; 1János 1:9

Szombat délután

Alapige: „Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem” (Zsolt 51:12).

Sokan mintha kétségbeesetten keresnék a békét és a csendet, még fizetni is készek érte. Több nagyvárosban internetmentes helyiségek bérelhetők egy-egy órára, szigorú szabályokkal: nem szabad hangoskodni, sem látogatókat fogadni. Az emberek hajlandóak fizetni azért, hogy csak csendben üljenek és gondolkodjanak vagy aludjanak. Reptereken lehet alvó kapszulákat bérelni, de a zajsűrű fülhallgatók is népszerű termékek. Még vászonkapucnik és összecukható, egyszemélyes kapszulák is vásárolhatók, amelyeket az ember a fejére vagy a testére húzhat a munkahelyi gyors kikapcsolódás idejére.

A valódi nyugalomnak ára van. Az önszegélyezést hirdető médiaszószólók azt akarják velünk elhíttetni, hogy képesek vagyunk meghatározni a saját sorsunkat, a nyugalom pedig csupán döntés vagy tervezés kérdése. Csakhogy őszintén átgondolva felismerjük, hogy önmagunkban képtelenek vagyunk valódi nyugalomra lelni. Ágoston, a 4. századi egyházatya remekül összefoglalta ezt *Vallomások* c. könyvében (1. kötet), amikor Isten kegyelméről gondolkodott: „Önmagadnak alkottál bennünket, a szívünk addig nyugtalan, amíg benned meg nem nyugszik.”

Ezen a héten röviden betekintünk az Isten szíve szerint való ember életébe, és megtudjuk, ő hogyan fedezte fel az Úrtól jövő nyugalom valódi árát.

Egy illatos este Dávid király nyughatatlanul sétálgatott palotája tetején. A seregével kellett volna lennie, a Jordán túlsópartján. Isten népét kellett volna vezetnie, hogy legyőzzék az ammonitákat, békét biztosítva az országnak.

1. Dávid előtt kinyílt a kísértés ajtaja, amikor nem ott volt, ahol lennie kellett volna. Olvassuk el 2Sám 11:1-5 szakaszát! Mi történt? Milyen nagy bűnt követett el a király?

Dávid meglátott a tetőről egy „igen szép” (RÚF) nőt, aki éppen fürdött. Bűnös indulatai kerekedtek aznap este felül, és lefeküdt Betsabéval, egy hűséges katonatisztje feleségével. Mint az ókori királyok, Dávid is teljhatalommal bírt. Uralkodóként nem kellett betartania azokat a szabályokat, amelyek mindenki más vezéreltek. Ám családjának az ezek után következő, fájdalmas története arra emlékeztet, hogy valójában királyként sem állt Isten törvénye felett. A törvény védelmet, oltalmat jelent, és amikor a király átlépte a határát, rettenetes következményekkel kellett szembenéznie. Dávid az élete minden területén érezni kezdte Isten törvénye megszegésének következményeit. Azt hitte, hogy szenvedélyes félrelépése titokban marad, csak hogy Betsabé teherbe esett, miközben a férje messze járt.

2. Olvassuk el 2Sám 11:6-27 részét! Hogyan próbálta Dávid takargatni a bűnét?

Még Dávid legravaszabb tervei is kudarcba fulladtak, amelyekkel Ūriást haza akarta juttatni Betsabéhoz, a feleségéhez. Ūriás, a kiváló hírvő férfi így felelt Dávid célozgatására: „A láda meg Izráel és Júda sátrakban laknak; az én uram, Jóáb és uramnak a szolgálói pedig a nyílt mezőn táboroznak. Hogyan mehetnék akkor én haza, hogy egyem, igyam, és a feleségemmel háljak” (2Sám 11:11, RÚF)? A kétségbeesett Dávid végül „távírányítással” ölette őt meg, hogy fedezze a bűnét.

Nehéz elhinni, hogy ilyen mélyre süllyedt Dávid, akinek Isten annyi mindent megadott! Milyen figyelmeztetést kell mindannyiunknak leszűrniünk ebből a történetből?

Dávid életének egyik legsötétebb órájában is találunk jó hírt: *Isten elküldte a prófétáját*. Nátán és Dávid jól ismerték egymást. A próféta már korábban adott tanácsot a királynak a templom építésével kapcsolatban (*Sámuel második könyve* 7. fejezet). Ekkor viszont más feladatot kellett ellátnia a királynál.

3. Miért dönthetett úgy Nátán, hogy egy történetet mond el, és nem egyből nevezi és szégyeníti meg Dávidot? Olvassuk el 2Sám 12:1-14 részét!

Nátán tudta, mit kell mondania, és azt úgy közölte, hogy Dávid is megértse. Olyan történetet mesélt, ami a király szívéhez szólt, aki annak idején pásztor volt. Ismerte Dávid fejlett igazságérzetét, tisztességét. Azt is mondhatnánk, hogy bizonyos értelemben a próféta csapdát állított, amibe a király egyenesen belesétált.

A mit sem sejtő Dávid a saját halálos ítéletét mondta ki, mire Nátán így felelt: „*Te vagy az az ember*” (2Sám 12:7)! Ez többféleképpen is elmondható. Lehet kiáltani, vádolhatjuk a másikat, ujjal is mutogathatunk rá, de aggodalommal és gondoskodással is mondhatjuk. Nátán szavai bizonyára kegyelemmel szóltak. Abban a pillanatban a király valószínűleg megsejthette, milyen fájdalmat érez Isten, amikor egyik gyermeke átlépi akarata korlátját. Valami felvillanhatott Dávid elméjében, valami megszagghatta a szívét.

4. Miért válaszolt Dávid úgy, hogy „Vétkeztem az Úr ellen”? Azt is mondhatta volna, hogy „Vétkeztem Betsabé ellen”, vagy „Gyilkos vagyok” (2Sám 12:13; lásd még Zsolt 51:6)!

Dávid ráeszmélt, hogy a minket nyugtalanító bűn elsősorban Isten, a Teremtő és Szabadító ellen irányul. Magunknak okozunk kárt és másokra is háttással vagyunk, szégyent hozunk a családunkra és a gyülekezetünkre, végső soron azonban Istennek okozunk fájdalmat, egy újabb szöveget verünk az ég felé mutató, durva, golgotai fába.

„A próféta dorgáló szavai megérintették Dávid szívét. Lelkiismerete felébredt. Bűne a maga teljes szörnyűségében jelent meg lelki szemei előtt. Remegő ajakkal mondta: »Vétkeztem az Úr ellen!« Mindaz a rossz, amit mások ellen cselekszünk, a megsértettről mindig Istenre hat vissza. Dávid súlyos bűnt követett el úgy Uriás, mint Betsabé ellen, és ezt mélyen át is érezte. Végtelesen nagyobb volt azonban az, amit Isten ellen követett el” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 672. o.).

Nátán szembesítette Dávidot bűne hatalmas voltával, miután a király gyanútlanul ítéletet mondott ki önmaga felett (2Sám 12:5-6). Megtört szívvel vallotta be bűnét. A próféta ezután egyből biztosította, hogy „*az Úr is elvette a te bűnödöt*” (2Sám 12:13) és megbocsátotta. Nem volt várakozási idő Isten megbocsátása előtt. Dávidnak nem kellett bizonygatnia őszinteségét, mielőtt bocsánatot kapott volna bűnére.

Ám 2Sám 12:10-12 szakaszában Nátán előre megmondta Dávid bűnének következményeit, kijelentette, hogy a születendő gyerek meg fog halni.

5. Mit jelent, hogy Isten elvette Dávid bűnét? Egyszerűen tiszta lapot adott neki? Mindenki csak úgy megfélekedzik a történekről? Olvassuk el 2Sám 12:10-23 részét, miközben ezekről a kérdésekről gondolkodunk!

Dávid minden bizonnyal eltűnődött ezeken a kérdéseken, amikor a szeme láttára hullott darabokra a világa – a csecsemő meghalt, a családjában zűrzavar uralkodott (Ammon és Absolon esetei kellőképpen példázzák a valós családi problémákat), a jövője pedig bizonytalan volt. A bűne következményei ártatlanokra is hatottak, mint Úriásra és az újszülött gyermekre, Dávid mégis kezdte megérteni, hogy Isten kegyelme mindent elfedez, egy nap pedig majd a bűn összes következménye eltűnik. Eközben háborgó lelkiismerete nyugalomra talált Isten kegyelmében.

6. Minek a szükségét érezte Dávid igazán? Mire vágyott? Olvassuk el Zsolt 51:1-7 szakaszát!

Az 51. zsoltárban Dávid kitérta a szívét és nyíltan bevallotta bűnét. Könyörgésében Isten szüntelen szeretetére és nagy könyörületére hivatkozott. Arra vágyott, hogy az Úr megújítsa őt.

A Jézusban található nyugalom árára gondolva először fel kell ismernünk, hogy szükségünk van külső segítségre. Bűnösként szükségünk van a Megváltóra. Felmérjük a vétünköt, majd ahhoz kiáltunk, aki egyedül képes tisztára mosni, megtisztítani és megújítani minket. Amikor ezt tesszük, bátorságot meríthetünk ebből: itt áll előttünk egy házasságtörő, manipulátor, gyilkos, aki a Tízparancsolat legalább öt törvényét áthágta, de segítségért kiáltott, Isten bűnbocsánatának ígéretére hivatkozott.

Számunkra milyen reményt nyújt az, hogy Isten megbocsátotta Dávid bűnét?

7. Dávid megvallotta a bűnét anélkül, hogy kifogásokat keresett volna vagy szépíteni próbálta volna azt, majd egy kéréssel fordult Istenhez. Mit kért tőle? Olvassuk el Zsolt 51:8-14 szakaszát!

Minden izraelita jól tudta, aki valaha járt a szentélyben, hogy mire gondolt Dávid, amikor az izsóp tisztító erejét említette. Mózes törvénye a rituális tisztulásra hivatkozva (3Móz 14:4) arra utal, hogy az eljövendő áldozat – az *Áldozat* – elveszi majd a világ bűneit.

Dávid ezek után „...*vidámságot és örömet*” (RÚF) is kért. Nem arcátlan ez egy kicsit, a bűne hatalmas voltát tekintve?

Talán segít, ha más szavakkal megfogalmazzuk: „Mondd nekem, hogy megbocsátottál, akkor ismét beléphetek a szentélybe és láthatom, ahogyan vidáman és örömmel imádnak téged!”

8. A bűneset után Ádám és Éva elrejtőzött Isten elől (1Móz 3:8). Miért annyira más Dávid kérése, a bűne elkövetése után? Olvassuk el Zsolt 51:13-14 verseit!

Dávid nem akart Isten jelenlétén kívül élni. Felismerte, hogy nincs ereje a Szentlélek nélkül. Tudta, hogy ismét bűnbeeshet, olyan könnyen, ahogy Betsabéval történt. Szertefoszlott az önbizalma.

Tudatában volt annak, hogy nem ő aratja majd a jövőbeli győzelmeket, azokat egyedül Isten adja, ha teljesen rábizza magát.

Nem csak rajtunk áll a győztes keresztény élet, Jézustól függ! Az Ő jelenlétére, Lelkére vágyunk, az Ő *szabadításának* örömét akarjuk. Felismerjük, hogy megújulásra és helyreállításra van szükségünk. Az Ő nyugalma – Isten újjáteremtő tette kell nekünk. Nincs egymástól távol a teremtés és a bűnbocsánat nyugalma. „*Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem*” (Zsolt 51:12). Ez a vers a teremtés nyelvezetével él. Az Ószövegség egyedül Istenre mutatva használja a „teremt” (*bara*) igét. Miután újjáteremtett bennünket, megnyugodhatunk.

Mi tart vissza attól, hogy tapasztaljuk a büntudattól való szabadulás örömét és boldogságát, ha ez még nem történt volna meg? Mit tanulhatunk ebből a történetből, ami a segítségünkre lehet?

Valamilyen szégyenteljes kudarcélmény, majd a megbocsátás után talán azt tartjuk a legtermészetesebbnek, hogy megpróbáljuk elfelejteni az esetet. A kudarc emléke igen fájdalmas lehet.

9. Mihez akart Dávid kezdeni ezzel a fájdalmas helyzettel? Olvassuk el Zsolt 51:15-21 szakaszát!

Amikor egy edény vagy egy értékes váza leesik és széttörik, általában sóhajtunk és eldobjuk a hasznavehetetlen darabokat. Japánban azonban létezik egy tradicionális művészet a törött edények helyreállítására, amit *kintsuginak* neveznek. Nemesfémekkel, például folyékony arannyal, ezüsttel ragasztják össze a darabokat, a törött tárgyat gyönyörűvé, értékessé téve.

Valami mindig változik, amikor Isten megbocsátja a vétkeinket és újjáteremt bennünket. Bűnbocsánata összeforrasztja életünk széthullott darabjait, a látható törésvonalak pedig felhívják a figyelmet drága kegyelmére. Így Isten hangszóróivá válhatunk. „...*dicséretedet hirdeti szám*” (Zsolt 51:17, RÜF). Nem próbáljuk önmagunkat megjavítani, nem önmagunk akarunk fejlődni (fokozatosan sem)! Összetört lelkünk és bűnbánó szívünk fénysugárként dicsóíti Istent, amit a környező világ is lát. Ha megbocsátást nyertünk, a mi tapasztalatunk más bűnbocsánatra vágyókat szintén odavonoz.

10. Mi a kapcsolat az 51. zsoltár és 1Jn 1:9 verse között?

1Jn 1:9 verse röviden összefoglalja az 51. zsoltárt. Dávid jól tudta, hogy „*a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem veted te meg*” (Zsolt 51:19)! János is arról biztosít, hogy „*ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól*” (1Jn 1:9). A szaván foghatjuk Istent!

Ismét leszögezzük, hogy Dávid nem hozhatta helyre azt a rettenetes kárt, amit a tettei okoztak, sem a példát, amit a családja előtt mutatott. El kellett szenvednie a döntései és a tettei következményeit. Mégis tudta: Isten megbocsátott neki és bíznia kell abban, hogy Isten Báránya egy nap eljön és a helyére lép.

Hogyan igényelhetjük 1Jn 1:9 ígértét a saját életünkben? Mit érezhetünk, miután ezt megtettük, tudva, hogy az ígélet nekünk is szól?

„Dávid bűnbánata őszinte és mély volt. Nem tett semmi kísérletet arra, hogy elfedezze bűnét. Nem igyekezett megszökni a fenyegető ítélet elől, ez inkább imára készítette. Láta... beszenyezett lelkét; undorodott a bűntől. Nemcsak bocsánatért, hanem szíve tisztaságáért is könyörgött... A bűneiket megbánó bűnösöknek adott isteni ígéletben meglátta Isten bocsánatát, és ez biztosíték volt, hogy neki is megbocsát...”

»Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet óh Isten nem veted te meg!«

Bár Dávid elbukott, az Úr felemelte őt... Dávid azonban megalázkodott és megvallotta bűnét, míg Saul megvetette a feddést, és bűnei meg nem bánásával megkeményítette szívét.

Dávid történetének ez a szakasza... az emberiség harcáról, kísértéseiről, az Isten előtti őszinte bűnbánatról... adott egyik legerőteljesebb szemléltetés. Évszázadokon át... Isten gyermekeinek ezrei, akik bűnbe estek és kétségbeesésükben már-már feladták a küzdelmet, megemlékeztek arról, hogy Dávid őszinte bűnbánatát és beismerését Isten miként fogadta el, noha szenvedett törvényszegéséért, és így bátorságot merítettek a bűnbánatra, és erőt kaptak ismét Isten parancsolatainak útján járni.

Mindenki, aki... megalázza lelkét, amint Dávid is tette, biztos lehet abban, hogy van remény számára... Az Úr egyetlen őszinte lelket sem vet el” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 676–677. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Jn 5–11;

Evangelizálás, „A bibliamunka” c. alfejezet

1. Egészítsd ki a bibliaszöveget: „_____”; hanem ezeket azért mondom, _____.”
2. A korabeli közlemény szerint melyik térségből nem támadt még próféta? _____
3. Mire nem volt még példa addig, „öröktől fogva”? _____
4. Miért ment az Úr Efraim városába? _____
5. Miből tegyünk kevesebbet és miből többet, amikor tanítunk, nevelünk?

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Az előttünk álló hétre szóló tanulmány Dávid életének egyik legszomorúbb fejezetével foglalkozik. Izrael királya visszaélt Istentől kapott hatalmával, és bűnre csábította egyik katonája feleségét. Uriás hűséges harcos volt Dávid hadseregében, aki háborúba ment az ő királyáért. Dávid azonban kihasználta a távollétét.

Amikor Betsabé teherbe esett a Dáviddal való házasságtörő együttlét után, a király megpróbálta fedezni a bűnét, ezért visszahívta Uriást a háborúból, hogy időt töltsön a feleségével. A hűséges katona azonban ezúttal is bebizonyította értékes jellemét, és visszautasította a hazamenetelt, tudván, hogy a bajtársai mindeközben harcolnak a csatamezőn.

Amikor látta, hogy kezdeti terve nem sikerült, Dávid megkérte Joábot, hadserege kapitányát, hogy küldje Uriást a harcok frontvonalába, ahol a biztos halál vár rá. Dávid érzéki tekintete romlott, bűnös cselekedetbe taszította: összeesküvést szőtt egy ártatlan, hűséges embere ellen. Az ördög kísértései mindig az ember leggyengébb pontját támadják. Ha van sebezhető terület a jellemünkben, az ördög ott fog támadni minket, hogy bűnre vigyen.

Dávid beismerte a bűnét, miután Nátán próféta egy példázatot mondott neki. Megtört szívvel szívszorító bűnvallomást tett. Megtérése mély volt, hiteles és őszinte. Az 51. zsoltárban bűnbocsánatért és egy új szívért való esdeklését fogalmazza meg. Isten válaszolt Dávid imájára. Megbocsátotta a király bűnét, csakhogy a bűnbocsánat nem törli el a bűn tragikus következményeit is. Dávid élete későbbi szakaszaiban megtapasztalta elkövetett törvényszegése rettenetes következményeit. Isten megbocsátott gyermekeként belépett a menny nyugalmaiba, ennek ellenére együtt kellett, hogy éljen a bűne okozta szenvedéssel.

II. MAGYARÁZAT

A kérdések, amelyek rögtön felötlenek bennünk, amikor a Dávid és Betsabé közti törvénytelen, házasságtörő viszonyt elemezzük, a következők: Miért engedte meg Isten, hogy egy ilyen undorító történet benne maradjon a Bibliában? Mi szükség van arra, hogy betekintést nyerjünk Dávid életének intim részleteibe? Miért nem volt elég csupán csak annyit feltárni az olvasó előtt, hogy vétkezett, majd Isten megbocsátott neki?

Vizsgáljuk meg, mit tanít Isten ez által a részletekbe menő történet által.

Legkevesebb négy tanulság rejlik a leírásban. 2Sám 11:1 verse egy fontos részletet tár fel előttünk. A próféta néhány szóban felfedi Dávid jellemének egyik hibáját. Tavasz volt, és Izrael népe súlyos konfliktusban állt ellenségeivel. Általában a királyok vezették a háborúban a hadsereget, Dávid azonban Joábot, egyik kapitányát bízta meg ezzel a feladattal. A bibliavers alátámasztja

mindezt: „Dávid pedig Jeruzsálemben maradt.” A bátor királyok vállt vállnak vetve együtt harcolnak a katonáikkal, ihletik elcsigázott harcosaikat, hogy tovább küzdjenek. Dávid azonban úgy döntött, hogy inkább a palotájában marad, és élvezzi királyi privilégiumait, miközben az emberei az életüket áldozzák a háborúban. Ez az első, fontos tanulságot rejtő mozzanat ebben a történetben. Amikor nem teljesíted a kötelességedet, és mindemellett olyan élvezeteket engedsz meg magadnak, amelyek során könnyen áthághatod Isten törvényét, sebezhetővé válsz Sátán csábító kísértései előtt.

A második tanulság rögtön az elsőt követi. Sátán akkor támad, amikor a legkevésbé számítasz rá. Azon a bizonyos estén, amikor palotája teraszán sétált, Dávid nem számított arra, hogy el fogja őt bűvölni egy másik férfi feleségének szépsége. Példabeszédek 4:23 versében a következő van megírva: „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg a szíved, mert abból indul ki minden élet.” Salamon írta mindezt, aki Dávid második fia volt Betsabétól. Felnőttként minden bizonytal tudomást szerzett apja bűnéről. Ha lazítunk a védelmünkön, Sátán azonnal támad, ezért mondta Jézus a tanítványainak: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne jussatok; a lélek ugyan kész, de a test erőtlen” (Mk 14:38). Éppen ez volt Dávid problémája. Egy óvatlan pillanatban teste gyengesége egy olyan bűnbe taszította, amely egész életére rányomta bélyegét.

A bűnös gondolatok bűnös cselekedetekhez vezetnek

A bűn az elmében születik meg. Dávid buja tekintetét a következő lépés követte: érzéki képzeldésben tetszelgett magának. Sátán területére merészkedett, amikor bűnös gondolatai támadtak, és elküldte a szolgálait, hogy érdeklődjenek Betsabé felől. A Szentlélek által nem ellenőrzött ösztönei bűnös cselekedetre indították, ami a figyelmünket a harmadik fontos tanulságra irányítja: habár Dávid megpróbálta elkendőzni a Betsabéval folytatott törvénytelen viszonyt, a bűnt nem lehet sokáig rejtegetni. Mózes sok évszázaddal azelőtt az izraelitákhoz intézett szavai beteljesedtek az ő életében: „Hogyha nem így cselekedtek, íme vétkeztek az Úr ellen; és gondoljátok meg, hogy a ti bűnötöknek büntetése utolér benneteket!” (4Móz 32:23). A sötétség leple alatt elkövetett bűnök egy napon mind kiderülnek. Hiszen „nincs oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk” (Zsid 4:13).

Dávid bűnös cselekedete nem maradhatott többé rejtve. Betsabé teherbe esett. Uriás meghalt. Nátán próféta szembesítette Dávidot a bűnével; Mózes szavai évszázadok múltán is visszhangoznak: „A ti bűnötöknek büntetése utolér benneteket!” A negyedik tanulság, amit itt felfedezünk az, hogy noha

Dávid könnyek közt bevallotta tettét, megtért és Isten megbocsátott neki, bűnének következményei megmaradtak.

A bűn olyan, mint a rák: mindent tönkretesz, amihez hozzáér

„Edwin Cooper híres volt Amerikában, igazi nevét mégis csupán kevesen ismerték. Felmenői bohócok lévén, Cooper is már kilenc évesen a porondon ügyeskedett. Miután a Barnum and Bailey cirkuszban gyakornokoskodott, elkezdte tévés karrierjét az 50-es években, és a világ megismerhette őt, Bozót, a bohócot. Amellett, hogy a kicsiket és a nagyokat egyaránt szórakoztatta, Coopernek volt egy üzenete is a barátai és a munkatársai számára, amit hétről hétre elmondott: »Menjetek el rákszűrésre!« Ennek ellenére Coopert annyira lefoglalta a munkája, hogy elhanyagolta, figyelmen kívül hagyta saját tanácsát. Amikor felfedezték, hogy daganatos betegségben szenved, túl késő volt már, állapota kezelhetetlenné vált. Alig 41 évesen halt meg egy olyan betegségben, amelynek szűrésére másokat buzdított.

A bűn sokkal halálosabb, mint a legagresszívebb rák. A bűn mindent tönkretesz és megöl, amihez hozzáér. Ádám bukásától egészen mostanig... ez Sátán célja. Jézus mondta: »A tolvaj nem egyébért jő, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson.« (Jn 10:10).» („No Laughing Matter”. *Reading Eagle*. 1961. július 5.)

Dávid bűnének halálos következményei

Dávid bűnének következményei voltak, amelyek a saját és a családja életében is megmutatkoztak. A Betsabéval történt házasságtörő viszonyából született fiúgyermek megbetegedett és meghalt. Amnón fia mostoha hűgát, Támárt arra kényszerítette, hogy viszonyt folytasson vele: megbecstelenítette őt. A feldühödött Absolom, Támár testvére két év múlva megölette Amnónt. Dávid élete telve volt bánattal, lelki fájdalommal és csalódással. Absolom, Dávid harmadik fia, akinek az édesanyja Maáka volt, az apa kedvence volt. Jóképű, barátságos és természeténél fogva kalandvágyó férfi lévén beopta magát az emberek szívébe, de végül fellázadt Dávid ellen, és egy harcban életét vesztette. Dávid szíve ismét összetört. A bűn rákja megkeserítette az életét. Habár Isten megbocsátott neki, bűnének következményei nehéz súlyként nyomták a lelkét. Tulajdonképpen ez ennek a történetnek a nagy tanulsága: a bűnnek tragikus következményei vannak. Mindazonáltal Isten mindig kész megbocsátani és helyreállítani az életünket. A Biblia egyik legszebb imája – az 51. zsoltár – tanúskodik erről.

Az 51. zsoltár: Dávid bűnbánó imája

Az 51. zsoltár Dávid bűnbánati imája, amit a Betsabéval való házasságtörő viszony következtében érzett büntudata miatt mondott. Miközben az imád-

ságot olvassuk, rögtön lenyűgöz bűnvallomásának hitelessége. Dávid fájdalmasan őszinte. Nem hoz fel semmilyen mentséget a bűnére. Istenhez fordul irgalomért, megbocsátásért és helyreállításért esedekelve. Ha megfigyeljük az imában használt szavakat, láthatjuk, hogy melyek Dávid igazi, őszinte szándékai. Ekképpen imádkozik: „Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmes-séged szerint; irgalmasságodnak sokasága szerint töröld el az én bűneimet!” (51:3). „Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem forog” (51:5). „Tisztíts meg engem... moss meg engemet” (9. vers). „Tiszta szívet teremts bennem!” (12. vers). „Add vissza nékem a te szabadításodnak örö-mét!” (14. vers). Miközben olvassuk Dávid fohászát, mintha hallanánk is szív-ből fakadó kiáltását. Bizonyoságtévése meghatja szívünket. A jó hír az, hogy Isten szereti, becsüli „a töredelmes és bűnbánó szívet”. Ellen G. White írta erről: „Oly bűnös, tehetetlen és alárendelt állapotban, amilyenben éppen most vagyunk, jöjjünk Jézushoz. Mint tehetetlen, bűnös emberek jelenhetünk meg előtte, és bűnbánóan lábaihoz borulhatunk. Szeretetének karjaival átölel, se-beinket bekötözi és minden tisztátalanságunktól megtisztít, mert ebben gyö-nyörködik.” (*Jézushoz vezető út*. 50. o.).

Dávid megtapasztalta Krisztus megbocsátásának tisztító erejét, helyre-állt a kapcsolata Istennel, a lelke megújult, és újra szolgálni kezdte Istent, Aki megbocsátott neki, szerette, megtisztította és átalakította őt.

III. ALKALMAZÁS

A bűn kétélű kard: nemcsak büntudatot, szégyent és ítéletet von maga után, hanem tehetetlenséget és csüggedést is.

- Krisztus vár téged, hogy hozzá menj úgy, ahogy vagy. Ha úgy mész hozzá, mint Dávid, őszinte szívvel, a bűn fedezésének szándéka nélkül, te is meg fogod tapasztalni Isten megbocsátását.

- Jézus nem űzött és utasított el soha senkit, aki őszintén kereste az Ő kegyelmét. Tulajdonképpen biztosítja is a bűnöst: „Azt, aki hozzám jő, semmi-képp ki nem vetem” (Jn 6:37).

- Krisztus megbocsátásra és helyreállításra vonatkozó ígéretei ugyanolyan biztosak, mint örök uralkodói trónja. Nem a te érzéseid képezik a kritériumot, mely meghatározza, hogy megbocsáttatnak-e vagy sem a bűneid. Megtörtén-het, hogy nem érzed, hogy Isten megbocsátott neked. Megtörténhet, hogy továbbra is büntudat gyötör, mialatt továbbra is rendelkezel az Isten Igéjén alapuló biztosítékkal, hogy Isten gyermeke vagy és a bűneid meg vannak bo-csátva.

július 24–30.

„Jöjjetek énhozzám...”

*E heti tanulmányunk: 2Mózes 18:13-22; 5Mózes 18:15;
Máté 5:5; 11:20-30; Galata 5:1; 6:2*

Szombat délután

Alapige: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket” (Mt 11:28).

Gyönyörű ígéretet adott itt Jézus! Elvégre ki nem fáradt volna meg közülünk, ha nem is annyira a munkától (bár gyakran ez a helyzet), mintsem az élet okozta terhektől? Krisztus pedig azt mondja itt, hogy Ő valóban tudja, min megyünk keresztül, és képes segíteni nekünk, ha hagyjuk.

Ezután úgy folytatja, hogy vegyük magunkra az Ő igáját, „*Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű*” (Mt 11:30, RÚF). Más szóval: *szabaduljatok meg a saját igátoktól és terheitektől, amiket cipeltek (adjátok nekem), és helyette vegyétek magatokra az enyémet, amit könnyebb elhordani!*

Miként tapasztalhatjuk azt a nyugalmat, amiről Jézus beszél? Elvégre olyan világban élünk, amiről a bűneset után az Úr azt mondta Ádámnak, hogy „*arcod verejtékével egyed a kenyeret*” (1Móz 3:19, RÚF). Ezért tudtuk meg, hogy milyen érzés dolgozni és – legalábbis számunkra – túl nehéznek tűnő terheket cipelni.

1. Olvassuk el Mt 11:20-28 szakaszát. Milyen szövegkörnyezetben hangzik el ez a kijelentés? Hogyan ad Jézus ilyen nyugalmat?

Hozzánk hasonlóan Jézus is mindig valamilyen szövegkörnyezetben szólt. Az adott állítás körülményeivel is tisztában kell lennünk, ha szeretnénk Őt megérteni, és főként, ha nem akarjuk félreérteni! *Máté evangéliuma* 11. fejezete fordulópont a könyvben. A főbb galileai városokat bíráló kijelentései az evangélium addigi legkeményebb szavai. Jézus nem hízeleg, egyenesen rámutat a hibára. „Rossz” emberek társaságát keresi (Mt 9:9-13). A vallási vezetők botrányosnak tartják a kijelentését, hogy képes megbocsátani a bűnöket (Mt 9:1-8). Jézus itt valóban szigorú, elítélő szavakat mond az embereknek, sőt még Sodomához is hasonlítja őket, amit akkor (mint ma is) elképesztően gonosz városnak tartottak. *„Sőt mondom nektek, hogy Sodoma földjének könynyebb lesz az ítélet napján, mint neked”* (Mt 11:24, RÚF).

Egyre nagyobb a feszültség, miközben Krisztus sebességet vált és valódi nyugalmat kínál. Azért teheti ezt, mert *„az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a fiút, csak az Atya”* (Mt 11:27, RÚF). Jézus azért képes nyugalmat adni, mert Ő Isten, egy az Atyával. Mielőtt lehetnénk a terheinket, meg kell értenünk, hogy miért nem hordozhatjuk egyedül azokat. Tulajdonképpen a legtöbben nem is mennénk hozzá azelőtt, hogy felismernénk, milyen helyzetben is vagyunk valójában. Jézus a szükségletünk miatt hív bennünket.

Az eredeti görög írásban Mt 11:28 verse felszólító módú igével kezdődik. A *„Jöjjetek”* nem egy választható lehetőség, hanem a nyugalom megtalálásának az előfeltétele. Azt jelenti, hogy át kell adnunk az irányítást. Az életünk természetes iránya nem Jézus felé vezet most, amikor az okostelefonunkkal annyi mindent kényelmesen lebonyolíthatunk. A legtöbb ember számára éppen az a legnehezebb a keresztény életben, hogy át kell adják az irányítást Istennek.

Helyes, ha szívesen beszélünk mindarról, amit az Úr Krisztusban értünk tett, hogy nem tudjuk magunkat megmenteni és ehhez hasonlók. Mindez igaz. Ám végül csak meg kell hozzuk a tudatos döntést, hogy Jézushoz térünk, ami egyet jelent önmagunk átadásával. Itt válik a keresztény élet központi kérdésévé a szabad akarat valósága.

Milyen terheket cipelünk? Hogyan tanulhatjuk meg azokat átadni Jézusnak, hogyan tapasztalhatjuk azt a nyugalmat, amit Ő kínál, amiért akkora árat fizetett?

2. Olvassuk el Mt 11:29-30 szakaszát! Miért utasított Jézus az igája felvételére éppen azután, hogy kérte, adjuk neki át a terheinket és úgy találunk igazi nyugalomra?

Mt 11:28 versének „Jöjjetek” hívását két másik felszólítás követi (Mt 11:29): „Vegyétek föl” és „tanuljátok meg”, amelyek Jézusra terelik a hallgatóság (és az olvasók) figyelmét. Az Ő igáját kell felvennünk, tőle kell tanulnunk. A Szentháromságban az Atya és a Fiú meghitt kapcsolata (amit Mt 11:25-27 része is mutat) kiváló magyarázatot kínál az igeszakasz iga-metaforájára. Az Atya és a Fiú egységben dolgozik az emberiség megmentésén. Az iga jelképezi, hogy átadjuk az életünk fölötti irányítást (lásd Jeremiás 27. fejezet), ugyanakkor ez az egységes célra is utaló hasonlat. Magunkra vesszük az Ő igáját, elfogadjuk a tőle kapott feladatot a környezetünk áldására. Nem mi hordozzuk az igát, hanem vele együtt vagyunk az igában, mert az Ő igája „jó” és az Ő terhe „könnyű” (Mt 11:30, RÚF). Ezt a gondolatot ismétli meg a második felszólítás: „tanuljátok meg tőlem”. A „tanulni” ige görögül is rokon a „tanítvány” szóval. Ha Jézustól tanulunk, valóban az Ő tanítványai vagyunk. Az engedelmisség és az elkötelezettség a tanítványság jellemzője.

3. Mi a különbség a leterheltség (Mt 11:28) és Jézus igájának felvétele között (Mt 11:29)?

A judaizmusban az igát általában a törvényre utaló jelképnek tartották. ApCsel 15:10 verse a körülmetélés törvényével kapcsolatban használja a kifejezést. Gal 5:1 verse szembeállítja a Jézus által felkínált szabadságot a szolgaság igájával, ami a törvény általi megigazulásra utal. Krisztussal egy igában lenni az engedelmisséget, a követése melletti elkötelezettséget, illetve a küldetésében való részvételt hangsúlyozza. Semmit sem adhatunk hozzá az üdvösséghez, mert azt Jézus szerezte meg nekünk a kereszten. Viszont lehetünk a követői, elmondhatjuk a körülöttünk levőknek a jó hírt. Jézusnak a Hegyi Beszédben (Máté 5–7. fejezetei) adott törvényt magyarázata még radikálisabb a farizeusok értelmezésénél. Szívmitét kell hozzá, átformálja a szándékainkat, de az Ő igája gyönyörűsége és az Ő terhe könnyű (Mt 11:30).

Milyen csodás ígért! Nyugalmat találhatunk a lelkünknek! Tapasztaltuk már ezt a nyugalmat? Milyen érzés? Hogyan ismerhetjük meg ezt, ha Jézusra összpontosítunk és arra, amit felkínál?

Ma alábecsülik a szelídséget, kinevetik az alázatot. A közösségi média arra tanít, hogy a hangoskodókra, a lármázókra, a furcsákra és a vadakra, illetve a hivalkodókra figyeljünk. A világi értékrend teljesen ellentétes azzal, amit Isten tart fontosnak és értékesnek. „Az igazság megismerése nem annyira jó felfogóképességtől, mint inkább a szándék tisztaságától, egyszerű, buzgó, alázatos hittől függ. Isten angyalai közel vannak azokhoz, akik alázatos szívvel mennyei vezetésre vágnak. Isten Lelke kitarja nekik az igazság gazdag tárházát” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 35. o.).

4. Olvassuk el Ézs 57:15, Mt 5:5 és 1Pt 3:4 verseit! Hogyan határoznánk meg ezek alapján a szelídséget és az alázatot?

2Kor 10:1 versében Pál „*Krisztus szelídségére és engedelmességére*” utal. A szelídség és az alázat nem a balekok jellemzője, akik képtelenek magukban megállni. Jézus nem kereste a konfliktusokat, többnyire kerülte azokat, mert még nem végezte el a küldetését (Jn 4:1-3). Amikor pedig meg akarták támadni, akkor határozottan, de kedvesen válaszolt. Például közvetlenül a kereszt előtt, amikor Jeruzsálem felett sírt, nem szitkozódott, hanem könnyezve tárta fel a bekövetkező pusztulás képeit (Lk 19:41-44).

Az Újszövetség gyakran utal Jézusra második Mózesként. A hegyen állva ismertette országa elveit az emberekkel (Mt 5:1). Csodaétellel látott el nagy tömegeket (Mt 14:13-21). 4Móz 12:3 verse azt mondja Mózesről, hogy „*szelíd*” volt, és ez visszhangzik Mt 11:29 versében is. Az ötezer megvendéglésének szemtanúi álméltkodtak, hogy „*ez valóban az a próféta, akinek el kellett jönnie a világba*” (Jn 6:14, RÚF) – utalva 5Móz 18:15 versére, illetve Mózes prófétai szerepére. Krisztus szelídsége és alázata messze felülmúlta Mózesét, elvégre Ő az isteni Üdvözítő. Bár Mózes felajánlotta saját életét a népe megmentése érdekében (2Móz 32:32), a halála mit sem ért volna, hiszen bűnösként neki is szüksége volt a Megváltóra, aki megfizet a bűneiért. Sokat tanulhatunk Mózesről, az élettörténetéből, de nem lelhetünk benne megváltásra. Nekünk is szükségünk van az Üdvözítőre, aki a helyünkre lép, nemcsak Közbenjáróként, hanem Helyettesünként is. Nagyon fontos a közbenjárás, de egyedül a vétkeink hordozójaként kereszten függő Isten volt az, aki megfizette bűneink büntetését. Ő menthet meg bennünket a (jogos) következményektől, amelyeket bűneink hoznak ránk. Ezért van az, hogy Jézus nagyszerű példája semmit sem érne a kereszt és a feltámadás nélkül.

Már megállapítottuk, hogy *Máté evangéliumában* az „iga” szó használata azt tükrözi, ahogyan a judaizmusban, illetve más újszövetségi igeszakaszokban hivatkoznak a törvény helytelen értelmezésére.

5. Mt 11:30 versének azt a görög kifejezését, ami a Károli-fordításban „gyönyörűséges”, vissza lehet még úgy is adni, hogy „jó”, „kellemes”, „hasznos” és „jótékony”. Körülöttünk sokan szigorúnak tartják Isten törvényét, mint amit nehéz betartani, sőt mint ami időnként nem is helytálló. Hogyan segíthetünk nekik felismerni a törvény szépségét? Hogyan ébreszthetünk szeretetet másokban a Törvényhozó iránt?

A szülők jól emlékeznek arra a pillanatra, amikor a gyerekük az első lépéseket megtette. Az imbolygó kezdő lépést egy másik próbálkozás követi, majd egy harmadik – addigra a gyerek minden bizonnyal megbotlik és elesik. Néhány könnycsepp is kicsordulhat, talán még egy kis seb is keletkezik, de tapasztalva a mozgás szabadságát, a kicsi ismét fel fog állni és újra fogja próbálni. Lépeget, elesik, felkel, lépeget, elesik, felkel. Sokszor megismétlődik ez a sorozat, mire a járása biztos lesz. Mégis a számtalan botlás és esés közepette a büszke kis arcról az sugárzik, hogy *anya, apa, tudok járni!*

Nem mindig könnyű Jézussal járni, de mindig az a helyes döntés. Időnként megbotlunk, el is eshetünk, de mégis fel tudunk kelni és tovább tudunk menni úgy, hogy közben Ő mellettünk áll.

6. Gal 5:1 versében Pál azt írja, hogy „Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni” (RÚF). Mit jelent ez? Hogyan tett Krisztus szabaddá? Mi a különbség az általa kínált iga, illetve a „szolgaság” igája között, amittől Pál óv bennünket?

Biztosak lehetünk abban, hogy amit Pál értett a „szolgaság” igája alatt, az nem az Isten törvénye, a Tízparancsolat iránti engedelmessegre vonatkozott. Épp ellenkezőleg, mert pontosan az engedelmeség, a hit és a megértés által válik biztossá a megváltásunk, ami nem a törvényen, hanem Krisztus minket befedő igazságosságán alapszik. Ezért találhatunk igazi nyugalmat és szabadságot!

Miért van az, hogy az Isten törvénye iránti engedelmes élet nagyobb nyugalommal jár, mint a törvényszegés?

Jézus utolsó kijelentése Mt 11:30 versében a teherhordozás képét idézi: „Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”

7. Mózes nagyon örült, amikor újból találkozhatott Jethróval, az apósával, miután Izrael elhagyta Egyiptomot és átkelt a tengeren. Olvassuk el 2Móz 18:13-22 szakaszát! Hogyan mutatkozik meg ebben a történetben a másik terhének hordozása? _____

2Móz 18:13 verséből megtudjuk, hogy az emberek reggeltől estig mentek Mózeshez igazságszolgáltatásért. Amikor az apósa ezt meglátta, azt tanácsolta a vejének, alakítson ki egy olyan rendszert, ami lehetővé teszi, hogy ő a nagy dolgokra figyeljen, az egyszerűbb feladatokat pedig másokra bízza. A Szentírás szerint Mózes hallgatott Jethró tanácsára, megtette a szükséges változtatásokat.

Jézus arra akart emlékeztetni, amikor a terhe könnyűségéről beszélt, hogy bízhatunk benne, a nagy Teherhordozóban. Mózeshez hasonlóan nekünk is meg kell tanulnunk, hogy szükségünk van másokra a terheink hordozásában. 1Kor 12:12-26 részében Pál remekül bemutatja Krisztus testének a képével, milyen is az egymás terhének a hordozása. Bármilyen teher cipeléséhez jól működő test kell, láb, kar, váll, izomzat és inak.

8. Olvassuk el Gal 6:2 versét! Hogyan segít Krisztus törvényét betölteni az, ha egymás terhét hordozzuk? _____

Ennek a versnek a közvetlen szöveggörnyezete a segítségünkre lehet. Gal 6:1 versében Pál azt állítja, hogy a szelídség lelkületével helyreigazíthatjuk azt, aki kísértésbe esett (emlékezzünk csak arra, hogy Mt 11:29 versében Jézus szelídnek mondja magát). A teherhordozás azt jelenti: segítünk visszatalálni annak, aki félresiklott, hogy tapasztalhassa az isteni kegyelmet. Még azt is jelenti, hogy segítünk egymásnak a nehézségekben. Görögül a „teher” szó nehéz súlya vagy köre utal. Emlékeztet, hogy mindannyian hordozunk terheket, és szükségünk van olyanokra, akik segítenek cipelni azokat. Isten által elrendelt gyülekezeti tevékenység egymás terheinek a hordozása, ami kedveséget igényel és együttérzést szül.

Gondoljunk arra, amikor legutoljára segített nekünk valaki olyan terhet hordozni, ami számunkra igen nehéz volt! Miért jelentett az nekünk olyan sokat? Kinek a terhét segíthetjük most mi hordozni?

„Biztosra vehetjük, hogy nem Krisztus igáját hordozzuk, amikor nehéznek találjuk a munkánkat, amikor panaszkodunk a nehézségek és a megmértetések miatt, amikor azt mondjuk: nincs erőnk ellenállni a kísértésnek, nem tudjuk legyőzni a türelmetlenségünket és a keresztény élet erőltetett hegymenet. Egy másik úr igáját vettük magunkra” (Ellen G. White: *Child Guidance*. 267. o.).

„Szükségünk van állandó éberségre és buzgó, szeretetteljes elkötelezettségre, de ezek természetesen jönnek, amikor Isten ereje tartja meg az ember lelkét, hit által. Semmit, egyáltalán semmit nem tehetünk azért, hogy kedvessé váljunk Isten előtt! Nem bízhatunk sem magunkban, sem a cselekedeteinkben. Ám ha tévedő bűnösnek Krisztushoz térünk, nyugalmat találhatunk szeretetében. Isten elfogad mindenkit, aki teljes mértékben a keresztre feszített Üdvözítő érdemeiben bíz. Fellobban a szeretet lángja a szívünkben. Lehet, hogy nem kerít hatalmába az érzelmek mámora, de maradandó, békés bizalmat fogunk tapasztalni. Minden teher könnyű, mert könnyű az az iga, amit Krisztus tesz ránk. Örömteljessé válik a kötelesség, az áldozat pedig élvezetessé. A korábban sötétségbe burkolózó utat beragyogják az igazságosság Napjának sugarai. Ezt jelenti az, ha Krisztus világosságában járunk” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 38–39. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Jn 12–18;

Evangelizálás, „A legnagyobb Tanító példája” c. alfejezet

1. Ki volt az a próféta, aki lelkileg vakokról és kemény szívűekről írt?

2. Mivel indokolta meg az Úr, hogy nekik és nem a világnak jelentette ki magát? _____
3. Miért feledkezik meg az asszony a szülési fájdalmairól?

4. Mit tesz minden ember, aki az „igazságból való”?

5. Milyen volt Jézus, amikor a kis- és nagyvárosokon haladt át?

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Érezted-e valaha, hogy túl nehéz a teher, amit hordoznod kell? Érezted-e már, hogy a benned felgyülemlett stressz átlépte a tűrőhatár küszöbét, és nem tudod többé kezelni a helyzetet? E heti tanulmányunk gyakorlati segítséget nyújt azokra az esetekre, amikor elérjük a kritikus pontot. Tulajdonképpen akár szélsőségesen nehéz, akár viszonylag könnyű terheket kell viselnünk, Jézus meghív, hogy nála keressünk enyhülést.

A hét aranySZövege Mt 11:28-30 verseiben található: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.” Felfigyeltetek a három specifikus parancsra Jézus kijelentésében? Először ezt mondja: „Jöjjetek énhozzám!” Jézus a mi békénk és erőnk forrása, egyedül Ő veheti le a vállunkról a terheket, egyedül Ő szabadíthat meg a nyomasztó stressztől, amely időnként ránk telepszik.

Jézus második parancsa: „Vegyétek föl magatokra az én igámat!” Az igába fogott ökrök együtt szolgálnak. Amikor egyesülünk Krisztussal avégett, hogy másoknak szolgáljunk, terhünk könnyebbé válik. Az előttünk álló héten meg fogjuk vizsgálni, mit jelent „felvenni Krisztus igáját”.

A harmadik parancs ekképpen hangzik: „Tanuljátok meg tőlem!” Jézus a vállára vette e világ összes terhét, és ennek ellenére mégis a mennyei béke légkörében élt. Nem szorongott a kihívások miatt, amelyekkel szembe kellett néznie. Tanulmányunkban részletesen elemezzük az említett igeszakaszt, és kihangsúlyozzuk Jézus azon kívánságát, hogy benne nyugodjunk meg, benne találjuk meg szívünk és elménk békéjét.

II. MAGYARÁZAT

Mesélik az idős földműves gazdáról, hogy egy nap nehézkesen haladt – hátán egy zsák burgonyával – egy szűk, poros falusi úton. Már-már összecsuklott a teher súlya alatt, léptei egyre lassúbbakká váltak. Kánikulai nyár volt, a homlokán patakzott a verejték. Lelke kissé felélénkült, amikor egyik falubelije megállt mellette a lovas szekerekkel, és megkérdezte, hogy nincs-e szüksége segítségre. Az öregember boldogan felmászott a szekérre. A szekér tulajdonosa észrevette, hogy az idős bácsi még mindig a hátán tartja a zsák krumplit. Ezt mondta neki: „Kérem, tegye le azt a zsákot, és helyezze magát kényelembe!” Az idős bácsi ezt válaszolta: „Jó voltál hozzám, és felvettél az úton. Legalább annyit tegyek, hogy a magam terhét cipeljem én.”

Nyilván, kitalált történetről van szó, viszont kiválóan szemlélteti e heti tanulmányunk központi gondolatát. Megtörténhet, hogy a terheinket azután is viseljük, hogy Jézushoz jöttünk. Üdvözítőnk vágyik arra, hogy megszabadítson ettől a stressztől. Át akarja venni tőlünk a terheinket. Tanulmányozzuk együtt, hogyan szabadulhatunk meg az örömléte megromlító terhektől.

Jöjjetek Jézushoz!

Jézus magához hív minket. Mit jelent ez a gyakorlatban? Elsősorban akarnunk kell Jézus elé járulni, ez személyes döntés kérdése. Megváltónk mindannyiunknak megadta a választás szabadságát, Ő senkit sem kényszerít, senkire sem gyakorol nyomást. Jóakaratóból kifolyólag ösztönöz minket a Szentlélek által, de ahhoz, hogy közeledjünk hozzá, ezt személyesen el kell döntenünk. Bízunk kell az Ő erejében, hogy leveheti vállunkról a terhet. Hit által jövünk hozzá, hisszük, hogy Ő hatalmasabb a mi problémánknál és nehézségünkénél, erősebb a kihívásnál, amellyel szembenézünk. Ellen G. White bátorító üzenete erőt ad nekünk: „»Jöjjetek énhozzám« (Mt 11:28) – szól hívása. Bármilyen legyen is aggodalmatok, megpróbáltatásotok, tártatók ügyeteket az Úr elé. Lelketeket megerősíti, hogy mindezt el tudjátok viselni. Megnyílik az út, hogy kitéphessétek magatokat szorultságotokból, nehézségeitekből. Minél gyöngébbnek és gyámoltalanabbnak érzitek magatokat, annál erősebbekké váltok az Ő ereje által” (*Jézus élete*. 329. o.).

Magunkra véve Jézus igáját

Amikor Jézushoz jövünk, megkér, hogy vegyük föl magunkra az Ő igáját. Ezek a szavak ismertek voltak az első századi keresztények számára, nekünk azonban furcsának hangozhatnak. William Barclay a Mt 11:28-30 szakaszához fűzött magyarázatában ekképpen értelmezi Jézus szavait: „Jézus megkér, hogy vegyük magunkra az Ő igáját. A zsidók ezt a kifejezést abban az értelemben használták, hogy »egy személy valakinek az alávettje«, »valaki, aki engedelmes valakinek? A Törvény igájáról, a parancsolatok igájáról, Isten igájáról beszéltek.” Magunkra venni Krisztus igáját azt jelenti, hogy engedelmeskedünk az Ő akaratának. Amikor a járomfőt az ökor nyakára tették, az állatnak engedelmeskednie kellett gazdájának akaratának.

Barclay szerint Jézus szavainak itt mélyebb jelentése is van, éspedig: „Lehetséges, hogy Jézus e kérés megfogalmazásakor sokkal inkább a háztáji gazdaság, mint a vallás világából merített ihletet. »Az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű« – mondta Jézus. A görögben a »könnyű«-ként fordított szó a »chrestos«, amelynek jelentése: »valami, ami jól illik valamihez«. Palesztinában az ökrökre feltett jármok fából készültek. Fogták az ökröt, és lemérték a nyaka és a feje kerületét, és ennek alapján vágták, faragták ki az igát, majd

megint behozták az állatot a műhelybe egy újabb »próbára«. A jármot gondosan a türelmes állat nyakára tették, vigyázva arra, hogy ne sértse meg a bőrét. Mértékre készítették, hogy passzoljon az állat méreteihez.”

Az az iga, amit Jézus tesz ránk, hogy egyesüljünk vele a szolgálatban, szintén illik hozzánk, a mi méreteinkre készült. Így társunk lesz a „fáradásban”, hisz velünk együtt rajta is iga van. Jézus szavait ekképpen is értelmezhetjük: „Az élet, amit nektek szántam, nem lesz teher számotokra. Küldetésetek hozzátok mértem, hogy megfeleljen az adottságaitoknak.” Mindaz, amit Isten küld nekünk, pontosan talál a szükségleteinkhez és a képességeinkhez. Pál apostol mondta: „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek” (1Kor 10:13). Ugyanazon igát viselve, mint Jézus, teljes bizonyosságunk lehet abban, hogy Urunk meg fog minket erősíteni, s így le fogunk tudni győzni minden kísértést, próbát és keserűséget, amivel életünk során találkozunk. A Jézus által adott pihenés a biztosítéka annak, hogy Ő mellettünk van, és segít növekednünk az élet bármely kihívása által.

Ellen G. White hozzáteszi: „»Vegyétek föl magatokra az én igámat« (Mt 11:29) – mondja Jézus. Az iga a szolgálat eszköze. Az ökröt munka végett fogják igába, az iga feltétlenül szükséges a hatékony munkához. Ezzel a példával Krisztus arra tanít minket, hogy elhívásunk a szolgálatra élethossziglan szól. Fel kell vennünk az igáját, ha Vele akarunk munkálkodni.

A szolgálatra szólító iga Isten törvénye. Az Édenben kinyilatkoztatott, a Sínai hegyen kihirdetett és az új szövetségben a szívbe írt nagy szeretet-törvény az, ami az emberi munkást Jézus akaratahoz köti. Ha saját elgondolásainkra hagyatkoznánk, saját akaratunk után mennénk, Sátán uszályába sodródnánk, felvennénk jellemvonásait. Ezért Isten körülhatárol minket akaratával, amely nagy, nemes és felemelő. Arra vágyik, hogy türelmesen és bölcsen vállaljuk a szolgálat kötelességét” (*Jézus élete*. 329. o.). Magunkra venni a Jézus igáját azt jelenti, hogy alávetjük magunkat az Ő akaratának, és akaratának engedelmeskedve, a szabadság és béke legfelemelőbb érzése kerít bennünket hatalmába.

Tanuljatok Jézustól!

„Tanuljatok tőlem!” – hangzik Jézus egyik parancsa Mt 11:29 versében. Jézus életét tanulmányozva feltűnik számunkra, hogy egy bizonyos téma többször is megismétlődik. Krisztus az Ő életét az Atya akaratának teljesítésére szentelte. Jn 8:29 versében ezt mondja Jézus: „Mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki [az Atyának] kedvesek.” Utolsó közbenjáró imájában,

Jn 17. fejezetében pedig ezzel egészíti ki: „Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem, Atyám, és én tebenned” (Jn 17:21).

Megszakíthatatlan és felbonthatatlan egység volt Jézus és az Atya között. Földi élete során Jézus sohasem cselekedett vagy gondolkodott Atyja akarata ellen. Még élete legnehezebb pillanatában is teljesen az Atya akaratának vetette alá magát. A Gecsemáné-kertben, amikor éppen a világ sorsa dőlt el, és Sátán a legádázabb kísértésekkel támadta, Jézus így imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, múljk el tőlem e pohár! Mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te!” (Mt 26:39). A tökéletes, mennyei béke akkor keríthet hatalmába minket, amikor a szívünk és az elménk egygyé válik Krisztus gondolatával. Ha megszakad a kapcsolat köztünk és Jézus között, lelki békénk helyét átveszi a zaklatottság. Jöjjünk Jézushoz, cselekedjük akarátát, és vállaljuk fel az Ő igáját a szolgálatban, hiszen Jézus megígérte: „Nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek” (Mt 11:29).

III. ALKALMAZÁS

Van-e valami az életedben, ami megakadályoz abban, hogy teljesen átadd magad Istennek? Mi az, ami miatt nem jöhetsz Jézushoz? Sokan úgy hiszik, hogy csak akkor járulhatnak az Úr elé, ha előbb megtérnek és lemondanak a káros szokásaikról. Az igazság az, hogy úgy jöhetünk Jézushoz, ahogy vagyunk, hiányosságainkkal együtt, büntudattól gyötörve, emberi természetünk miatt szenvedve. Jézus tárt karokkal vár, és felajánlja nekünk a megtérés ajándékát. Elfogadja bűnvallomásunkat, fiaiként és leányaiként ölel magához. Erőt ad a győzelemhez. Ugyanazon igában lévén Krisztussal, új teremtményekké válunk benne. Az előttünk álló héten kezddd úgy a napjaidat, hogy figyelembe vedd az alábbi két kijelentést:

- Jézus, ma hozzád jövök. Alázatosan elismerem, hogy Te vagy a békém és örömöm forrása, Te vagy életem és céljaim értelme. Akaratomat alávetem a Te akaratodnak, és a terveimet leteszem a lábaid elé.

- Jézus, mutasd meg, hogy mi az az életemben, ami nincs összhangban a Te akaratoddal! Tárd fel előttem az akaratoddal nem egyező érzéseimet, magatartásbeli megnyilatkozásaimat, vágyaimat és szokásaimat! Tetszeni akarok neked!

Nyugalom családi körben

E heti tanulmányunk: 1Mózes 34; 39; 5Mózes 4:29; Efezus 6:1-13; Zsidók 11:17-22; 1János 3:1-2

Szombat délután

Alapige: „Ti azért szerettem előre tudván ezt, őrizkedjétek, hogy az istentelenek tévelygéseitől elragadtatva, a saját erősségeitől ne essetek, hanem növekedjétek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökkön-örökké” (2Pt 3:17-18).

A fiatal ember a horizontot kémlelte, majd végre megpillantotta a testvéreit. Már napok óta kereste őket. A komor arcú csoport felé közeledve integetett és kiabált nekik, de távolról sem lett meleg fogadtatásban része. *A saját testvérei tulajdonképpen meg akarták ölni.* Talán nem is volna mit elmesélni, ha nincs ott Ruben. Ő azonban meggyőzte a többieket, hogy csak lássák el az öccsük baját, aztán hajítsák egy kiszáradt kútba. Később Júda azzal a nagy tervvel hozakodott elő, hogy adják el a fiút az arra haladó rabszolgakereskedőknek. Így megszabadulnak tőle, ráadásul még egy kis pénzhez is jutnak.

Milyen rosszul működő család!

Sok mindent megválaszthatunk az életünkben, de a családjunkat nem. Senki nem tökéletes, egyikünknek sincs tökéletes családja, sem tökéletes családi kapcsolatai. Némelyek élvezhetik annak az áldását, hogy a szüleik, testvéreik és egyéb családtagjaik tükrözik Isten szeretetét, de sokaknak a helyzete kevésbé idilli. A családi kapcsolatok gyakran bonyolultak és fájdalmasak, nyugtalanítanak, megsebeznek bennünket, és olyan érzelmi terhet rónak ránk, amelyeket aztán másokon vezetünk le. Hogyan találhatunk nyugalmat Istenben életünknek ezen a terén? A héten József és a családja történetéhez lapozunk, hogy megfigyeljük, hogyan akar Isten gyógyulást és érzelmi megnyugvást adni a rosszul működő családi kapcsolatok ellenére is.

József jól tudta, hogy milyen az élet egy rosszul működő családban. Már a dédszüleivel, Ábrahámmal és Sárával kezdődött. Sára, aki meddő volt, meggyőzte a férjét, hogy menjen be Hágárhoz, a szolgálójához. A versengés azonnal elkezdődött, amint Hágár teherbe esett. Izmael és Izsák is továbbvitte a feszültséget a saját családjába, mivel ilyen légkörben nőttek fel. Izsák mindig Ézsauinak kedvezett, Jákób pedig egész életében az édesapja szeretetét és tiszteletét igyekezett elnyerni. A későbbiekben Jákóbot rászedték, ezért vett el két lányt is, testvéreket, akik nem jöttek jól ki egymással, és azon versengtek, melyikük tud több gyereket szülni a férjének. Még a szolgálóikat is bevonták a versenybe, akiktől Jákóbnak szintén lettek gyerekei.

1. Olvassuk el a Mózes első könyve 34. fejezetében leírt esetet! Hogyan hatott mindez az egész családra, illetve a fiatal József érzelmeire és kapcsolataira is? _____

Az anyák közötti rivalizálás egyértelműen átcsapott a gyerekekre is, akik úgy nőttek fel, hogy folyton készen álltak a harcra. József bátyjai még fiatalon lemészároltak minden férfit Sikkem városában. Ruben, a legidősebb pedig azzal akarta a korosodó apja fölötti hatalmát és a vele szembeni ellenállását mutatni, hogy lefeküdt Rákhel szolgálójával, Bilhával, aki Jákób több gyerekének az anyja is volt (1Móz 35:22). József másik bátyja, Júda prostituálnak hitte megözvegyült menyét, aki aztán ikreket szült neki (*Mózes első könyve* 38. fejezete).

Jákób csak olajat öntött a tűzre azzal, hogy nyíltan kivételezett Józseffel, amikor drága, színes kabátot adott neki (1Móz 37:3). Ha van diszfunkcionális (rosszul működő) család, a pátriárka családja bizonyára az volt.

2. Miért lehet, hogy Ábrahám, Izsák és Jákób is szerepel a hithősök listáján Zsid 11:17-22 szakaszában, noha zűrös családi kapcsolatokban éltek?

Isten hithősei gyakran nem értek fel sem a saját, sem az Úr elvárásaihoz. Nem a zavaros családi kapcsolataik miatt említi őket *A zsidókhoz írt levél* 11. fejezete, hanem éppen azok ellenére! Többnyire nehéz úton tanulták meg a leckét a hitről, a szeretetről és az Istenben való bizalomról, miközben a családi problémákkal küszködtek.

A mi családunk milyen gondokat örökölt? Hogyan segíthet kitörni ebből a mintából, legalábbis a jövőben, ha átadjuk magunkat az Úrnak?

József fájdalmat, kapcsolati bonyodalmakat és szorongást hordozva haladt Egyiptom felé, ahol később eladták rabszolgának. Nem volt pihentető az útja, a könnyeivel küszködött.

„Időközben József a kereskedőkkel útban volt Egyiptom felé. Ahogy a karaván délre – Kánaán határai felé – haladt, a fiú meglátta a távolban a dombokat, amelyek között atyja sátrai álltak. A magányos, fájó szívű fiú szerető atyjára gondolva keservesen sírt. Újra felrémlett előtte a dótháni jelenet. Láta dühös testvéreit és magán érezte vad pillantásaikat. Fülében csengtek a kétségbeesett könyörgésére adott gúnyos, sértő szavaik. Remegő szívvel gondolt a jövőre. Hogy megváltoztak körülményei! A szeretettel dédelgetett fiúból megvetett, tehetetlen rabszolga lett. Mi lesz a sorsa egyedül, társtalanul az idegen országban, ahová tart? József egy ideig teljesen átadta magát a fájdalomnak és rémületnek...

Azután gondolatai atyja Istene felé fordultak. Gyermekkorában megtanították arra, hogy szeresse és félje Istent. Atyja sátrában gyakran hallgatta annak a látomásnak történetét, amelyet az otthonából száműzöttként és szökevényként menekülő Jákób látott... Most ezek a drága leckék felelevenedtek lelkében. József hitte, hogy atyái Istene az ő Istene is. *Akkor és ott teljesen átadta magát az Úrnak, és azért imádkozott, hogy Izrael Megtartója legyen vele száműzetése földjén*” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 172–173. o.). Egyes kultúrák a közösség szerepét az egyén fölé helyezik, míg mások arra hajlanak, hogy az egyént állítsák a közösség elé. E kettő között egyensúlyt találhatunk a Szentírásban, ami egyértelműen felszólít az Isten iránti személyes, illetve közösségi elköteleződésre is. József úgy kezdett nyugalomra találni a kapcsolataiban, hogy elhatározta: az Urat fogja követni.

3. Mit tanítanak a következő versek a személyes elköteleződésről: 5Móz 4:29; Józse 24:15; 1Krón 16:11; Zsolt 14:2; Péld 8:10; Ézs 55:6?

El kell határozzuk magunkban, hogy Istent fogjuk követni, így találunk nyugalomra! A hit és a lelkiség nem örökölheto, még akkor sem, ha a felmenőink hithősök voltak. Emlékezzünk arra, hogy Istennek nincsenek unokái, csak gyermekei!

Miért olyan fontos, hogy mindennap, a nap minden pillanatában átadjuk magunkat Istennek? Mi történik, ha ezt nem tesszük meg?

Ha József egy kicsit is reménykedett abban, hogy elszökhet és valahogy hazatalál, a vágya azonnal szertefoszlott, amint Egyiptomba ért, ahol eladták. Egy előkelő házba került. 1Móz 39:1 versében az áll, hogy „*egy egyiptomi ember: Potifár, a fáraó főembere, a testőrök parancsnoka*” vásárolta meg „*az izmaelitáktól*” (RÚF). A fiatalember hirtelen egy furcsa, új kultúrába és nyelvi közegbe került.

A családunknak és a velünk szoros kapcsolatban lévőknek óriási a szerepe az önértékelésünk kialakulásában. József abban a tudatban nőtt fel, hogy különleges: a legkedvesebb feleség elsőszülött fia (1Móz 29:18). Vitathatatlanul ő volt az édesapja kedvence, egyedül ő kapott gyönyörű, tarka kabátot (1Móz 37:3-4). *Mégis mi lett most belőle?* Rabszolga, akit az emberek kényük-kedvük szerint adhattak, vehettek. Figyeljük meg, milyen gyorsan megváltozott a helyzete! Hirtelen mintha ellene fordult volna az élet.

Józsefnek is meg kellett tanulnia azt a leckét, amit mindannyiunknak. Ha másoktól várjuk, hogy megmondják nekünk, mennyit érünk, igen rázós utunk lesz, szörnyen összezavarodunk, mert nem mindenki fogja értékelni azt, akik és amilyenek vagyunk. Abban kell megtalálnunk önmagunk értékét, amit Isten gondol rólunk, ahogy Ő lát bennünket, nem pedig abban, hogy éppen milyen szerepet töltünk be.

4. Hogyan lát bennünket Isten (Ézs 43:1; Mal 3:17; Jn 1:2; 15:15; Róm 8:14; 1Jn 3:1-2)?

Isten kegyelemmel színezett szemüvegen keresztül tekint ránk. Olyan lehetőséget, szépséget és tehetséget lát, amit el sem tudunk képzelni. Elvégre kész volt értünk meghalni, hogy azzá válhassunk, aminek teremtett bennünket. A kereszt rámutat bűnös állapotunkra, ugyanakkor arra is, hogy Ő milyen nagy árat fizetett értünk, mert annyira értékesnek és drágának tart bennünket. Függetlenül attól, hogy mások mit gondolnak rólunk, vagy akár mi mit gondolunk saját magunkról, Isten szeret bennünket, meg akar váltani nemcsak a bűneink hatalmától, hanem az azok okozta örök haláltól is. A nagy kérdés tehát mindig ugyanaz: hogyan válaszolunk Isten szeretetére, ami Jézus Krisztusban mutatkozik meg?

Sokan mondják, hogy szeressük magunkat úgy, ahogy vagyunk, kritika nélkül fogadjuk el önmagunkat. Miért önbecsapás ez valójában? Miért olyan fontos, hogy az értékünk másától, nem önmagunkból ered, hanem attól, aki megalkotott és valóban tudja, mire vagyunk képesek?

József egyiptomi története eleinte kedvezően alakult. A fiú Istenre bízta magát, aki megáldotta, így olyan tisztségbe emelkedett Potifár házában, amit korábban el sem képzelhetett volna.

5. Istennek mely áldásait vehetjük észre József életében? Milyenek voltak József emberi kapcsolatai? Olvassuk el 1Móz 39:1-6 szakaszát!

Úgy tűnik, hogy József nagyon jól kijött Potifárral, és a viszonya kedvezően alakult a ház személyzetével meg a földéken dolgozókkal is. Csakhogy már gyülekeztek a viharfelhők. Valaki a házban nyughatatlan volt.

6. Milyen kapcsolati probléma leselkedett Józsefre? Ő hogyan kezelte a helyzetet? Olvassuk el 1Móz 39:7-10 részét!

Józsefnek Potifár feleségével volt problémája. Persze ezt inkább úgy kellene fogalmazni, hogy *Potifár feleségének volt gondja*: „tárgyként” tekintett másokra, mint akiket manipulálhat és használhat. „Használni” akarta Józsefet. Józsefről azt olvassuk, hogy „*szép termete és szép arca volt*” (1Móz 39:6, RÚF). A Biblia ritkán említi az emberek fizikai jellemzőit, mert Isten szerint „*nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van*” (1Sám 16:7, RÚF). Ebben az esetben, miközben József tisztaságra és az Isten elvei iránti hűsége törekedett, a jó kiállása inkább hátrányos tényezőnek számított. Az erkölcstelen nő erősködésének ellenálló József tette inkább hátrányosnak tűnhetett. Ő azonban a bibliai elveket követte minden emberi kapcsolatában, mint ahogy Potifár felesége esetében is.

A kapcsolatokra vonatkozó bibliai elvek nem ódivatúak, amint ezt alátámaszthatják mindazok, akik már elszenveték a bűn következményeit. A bibliai beszámoló kiemeli, hogy ez nem egyszeri kísértés volt. Potifár felesége újból és újból megkörményezte Józsefet (1Móz 39:10), aki megpróbálta elmagyarázni neki, mi vezet a döntésében (1Móz 39:8-9), de mindhiába. József felismerte, hogy nem irányíthatja mások választásait, ő viszont elhatározta: Istent tisztelve fog élni, úgy szereti az embereket, úgy bánik velük. Megtanult az Úr jelenlétében élni, ez pedig segített neki ellenállni a kísértésnek.

Mindig törekszünk a Biblia elveit alkalmazni, még akkor is, ha a másik nem „játsszik szabályosan”? Milyen eredményt tapasztaltunk? Olvassuk el Mt 5:43-48 szakaszát! Miért fontos, hogy így éljünk?

József az elvi döntése miatt szenvedett, ahogy azt a történetet olvasva megtudjuk (1Móz 39:11-20). Börtönbe vetették. Mint Potifár tulajdonát, ott helyben megölhették volna, kérdés nélkül. Egyértelmű, hogy Potifár nem hitt a feleségének, viszont tennie kellett valamit a hírneve védelmében. A Szentírás a rettenetes körülmények dacára is azt mondja, hogy „*az Úr Józseffel volt*” (1Móz 39:21, RÚF).

Nem igazságos az élet a földön. A jó nem mindig kap jutalmat és a rossz sem bünhődik meg azonnal minden esetben. Mégis van egy jó hír: József nyugalmat talált a börtönben, mert Isten vele volt, pedig kesereghetett is volna a helyzete igazságtalanságán vagy elfordulhatott volna az Úrtól.

7. Mit tett József, míg a börtönben volt? Hogyan viszonyult a környezetében levőkhöz? Olvassuk el 1Móz 39:21–40:22 szakaszát!

József az adott helyzetéből indult ki, nem várt az ideális körülményekre. Kapcsolatokat épített, segített másoknak, pedig a börtönviszonyok távolról sem lehettek ideálisak. Segítséget is mert kérni, vállalta, hogy sebezhetővé teszi magát. A pohárnokhoz fordult, akinek megfejtette az álmát.

8. Pál szélesebb képet ad a kapcsolatokról Ef 6:1-13 részében. Mire mutat rá?

Emberi viszonyaink az Isten és Sátán között zajló, korokon átívelő nagy küzdelem miniatűr tükörképei. Ez azt jelenti, hogy *nincsenek tökéletes kapcsolatok*. Van bizonyos fejlődési dinamikájuk, az ördög pedig arra akarja használni ezeket – főként a hozzánk legközelebb állók esetében –, hogy ártsen nekünk és hátráltassa Isten ránk vonatkozó tervét. Hálásak lehetünk, hogy nem kell egyedül megvívni ezeket a csatákat! Isten Igéje felvázolja emberi kapcsolataink elveit, és a bölcsességre vonatkozó ígéret (Jak 1:5) ezekre is kiterjed. Az Úr bátorít: amikor a kapcsolataink túlságosan bonyolultakká válnak, velünk is ott lesz, ahogy Józseffel volt.

Gondoljunk Isten ígéretére Jak 1:5 versében, majd imádkozzunk, hogy kapjunk bölcsességet a kapcsolatainkhoz! Hogyan lehetünk ezen a téren is nyitottak a Szentlélek indítására?

Ellen White a következőt írta József és Potifár feleségének esetéről: „Ez példa minden földi nemzedék számára... Isten ott lesz, hogy megvédjen bennünket, a Lelke a pajzsunk. Létezik olyan erőforrás, amihez fordulhatunk és amivel még a legsúlyosabb kísértéseknek is ellenállhatunk. Heves támadás érte József elveit, ráadásul egy befolyásos ember részéről, aki a leginkább eltéríthette volna. Ő mégis azonnal, határozottan ellenállt neki... Jóhíret és érdekeit Isten kezébe helyezte. Bár egy ideig szenvednie kellett, hogy így készüljön fel egy fontos tisztség betöltésére, az Úr ügyelt a gonosz vádoló által befeketített hírnevére, ami később, a megfelelő időben felragyogott. Isten még a börtönt is felhasználta arra, hogy felemelje Józsefet. Az erény idővel meghozza jutalmát. Isten félelme pajzsként védte Józsefet, emiatt maradt hűséges az urához, illetve Istenhez. Megvetendőnek tartotta volna a hálátlanságot, hogy visszaéljen gazdája bizalmával, még ha ő sosem tudta volna meg a dolgot” (Ellen G. White: *The Spirit of Prophecy*. 1. köt. 132. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Jn 19 – ApCsel 4;

Evangelizálás, „A bibliamunka eredményei” c. alfejezet

1. Szokásuk szerint hogyan temették el a halottaikat a zsidók?

2. Feltámadása után mikor jelent meg Jézus harmadszor a tanítványoknak?

3. Hol van megemlítve Dávid pátriárkáról, hogy próféta volt?

4. Hogyan osztották szét a hívek között az eladott javakból származó pénzt?

5. Milyen az az ember, aki átadta magát Krisztusnak?

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Talán sokuknak furcsának tűnhet az e heti tanulmány címe. Hogyan találhatsz nyugalmat a családotban, ha az működésképtelen? Mit teszel, ha az édesapádnak zsarnok megnyilvánulásai vannak? Talán nem túl közeli a kapcsolatod az édesanyáddal? Rivalizálsz a testvéreiddel? Természetesen sok családban összetartás, szeretet van. A családi otthonnak a támogatás helyének kell lennie, ahol a szeretetet szabadon kifejezésre juttatják. De nem minden család ilyen.

Bátorságot meríthetünk József tapasztalatából. Irigy testvérei elutasítóak voltak vele szemben, eladták rabszolgaként, elszakadt a családjától, igazságtalanul elítélték és tömlöcbe zárták, mégsem vesztette el a hitét. A próbák nem töltötték meg a lelkét ellenséges érzésekkel, hanem meggyőzték, hogy ezek dacára még jobban bízson Istenben. A próbák által Isten alakította József jellemét, felkészítette arra, hogy a későbbiekben megfeleljen az egyiptomi magas tiszttség követelményeinek. Egy napon ugyanis bizalmi tanácsosként és a gazdasági források felügyelőjeként a fáraó mellett ült Egyiptom trónján.

E heti tanulmányunk két örök igazságra összpontosít. Először is a tény, hogy próbákon megyünk keresztül és nehézségekkel küzdünk meg, egyáltalán nem jelenti azt, hogy Isten elhagyott minket, vagy hogy már nem szeret annyira. Szeretete elér hozzánk, bárhol lennénk is, bármilyen csapásokat kelljen elviselnünk az életben. Másodsorban, a kihívások, amelyeket le kell győznünk, még nagyobb próbák elviselésére készítenek fel. Mindezekben Istennek terve van velünk, és azon dolgozik, hogy elérje legmagasabb célját az életünkben. József hűséges volt Istenhez, annak ellenére, hogy működésképtelen családban nőtt fel, és Isten éppen arra használta fel őt (többek között), hogy ezt a családot megmentse és helyreállítsa a tönkrement kapcsolatokat szeretetével.

II. MAGYARÁZAT

A „Cradles of Eminence” (A kiválóság bölcsője) c. tanulmány, amelyet Victor és Mildred George Goertzel írt, több mint 400 „kiváló” ember gyermekkori tapasztalatát elemzi. A kiválóság felsőbbrendűséget feltételez, a kitűnőség elérését az élet valamely területén, gondolok itt a tudósokra, politikusokra, filmsztárookra, vállalkozókra, szerzőkre, forgatókönyvírókra vagy a sport világának hőseire. A tanulmány szerzői felteszik a kérdést: Milyen gyermekkori tapasztalatok alakították ezeknek a figyelemre méltó képességekkel bíró embereknek a jövőjét?

A két pszichológus szerző nagyon meglepődött azon, amit felfedezett. Sokan traumán mentek keresztül gyermekkorukban. Egyesek betegeskedtek, mások működésképtelen családban nőttek fel, megint mások komoly sérülé-

seket szenvedtek el zsenge korukban. Voltak azonban olyan, a későbbiekben sikereket elérő gyermekek is, akik szerető családban nőttek fel, és támogatásban volt részük. A könyv sokkoló igazsága azonban az, hogy alapvető választásaink és életünk igazi céljának felfedezése többet nyom a latban az eredetnél vagy a környezetnél az elérendő magaslatok meghatározásában.

Minden bizonnyal ez a József történetében is igaz volt. Gondolj csak a genetikai hátterére. Az Ábrahám, az Izsák és a Jákob bűnével jelzett eredetvonalon érkezett. Családfájában voltak hazugok és tolvajok. Az otthona gyakorlatilag működésképtelen volt: az apja kényeztette őt, amit a testvérei nem néztek jó szemmel. Irigykedtek rá, és emiatt kapzsjak voltak és ellenséges érzéseket tápláltak vele szemben. Az egyedüli megoldás számukra az volt, hogy megszabaduljanak Józseftől. Gondolj József utazására, genetikai hátterére és problémás családi környezetére.

Kihívások József életében

Józsefet rabszolgaként adták el 17 éves korában (1Móz 37:2). Egyiptomban, miután hűséggel szolgált Potifár házában, igazságtalanul elítélték és börtönbe zárták. Még azután is két évig bezárva tartották, hogy megfejtette a pohárnok és a sütőmester álmát. Amikor a fáraó a hét kövér és a hét sovány tehénről, valamint a hét teljes és a hét kiszáradt gabonafejről álmodott, a pohárnoknak eszébe jutott József és álomfejtő adottsága. 1Móz 41:46 verse szerint József akkor harminc éves volt. Tizenhét nehéz esztendő telt el azóta, hogy a testvérei eladták. Mindez idő alatt József hűséges maradt Istenhez. Megingathatatlan hitének, igazi erkölcsi tartásának és látnoki bölcsességének köszönhetően kedvező pozícióba került a fáraó előtt, és az Egyiptomi Birodalom második emberévé vált.

József hűsége és Isten áldásai

Az utóbbi tizenhárom év tapasztalatai felkészítették Józsefet a jelen kihívásaira. Tizenhárom évvel azelőtt – a Szentírás beszámolója szerint – Potifár látta, „hogy az Úr van ő vele [Józseffel], és hogy valamit cselekszik, az Úr mindent szerencsésé tesz az ő kezében” (1Móz 39:3). József hűséges volt Istenhez, és még a legmegpróbálóbb körülmények között is részesült az Ő jóakaratóban. Amikor Potifár felesége folyamatosan kihívóan viselkedett vele és erkölcstelen ajánlatokat tett neki, József inkább elmenekült, minthogy vétkezzen vele. Válasza már-már szállóigévé vált: „Hogy követhetném hát el ezt a nagy gonosz-ságot, és hogyan vétkezném az Isten ellen?” (1Móz 39:9).

Igazságtalanul börtönbe vetették, de vezetői képessége és tiszta hírneve lenyűgözte a börtöntartót, így itt is vezetői pozícióba került. Isten gondját viselte. A Bibliában ezt olvassuk róla: „De az Úr Józseffel vala, és kiterjeszté reá

az ő kegyelmességét, és kedvessé tévé őt a tömlöctartó előtt” (1Móz 39:21). Miután megmagyarázta a két egykori tisztségviselő álmát, Józsefnek nem volt többé gondja a börtönben. Hitt és bízott Istenben, és a továbbiakban is elkötelezte magát, hogy a tőle telhető legjobban teljesíti a rá bízott feladatokat. Amikor arra kapott felkérést, hogy magának a fáraónak az álmát értelmezze, és ezt sikeresen meg is tette, semmilyen érdemet nem tulajdonított magának: „Nem én, *hanem* Isten jelenti meg, ami a fáraónak javára van” (1Móz 41:16) – mondta. A fáraó megértette álma értelmét és jelentőségét, majd megbízta Józsefet a feladattal, hogy építtesse meg a hét bőséges esztendő búzatermését tároló raktárépületeket, mert úgy találta, hogy „Isten lelke” lakozik Józsefben, „az értelmes és bölcs emberben” (1Móz 41:38-39). Nem József genetikai öröksége vagy eredetének környezete volt az, ami meghatározta jövőjét, hanem helyes választásai, amelyeknek az alapja az Istenbe vetett bizalom volt. A hite többet nyomott a latban, mint az eredete.

A következő arisztotelészi idézet a jó választásokról szól, amelyeket nem befolyásolhat sem az illető helyzete, sem az illető személy környezete: „A kiválóság nem a véletlen műve, hanem mindig a magas célokért való törekvés, az igazi erőfeszítés és a megfontolt megvalósítás eredménye, a bölcs választás a számos lehetőség közül. Nem az esély, a lehetőség, hanem a választás határozza meg a sorsunkat.”

A próbák tették Józsefet sikeressé

A József Isten iránti hűségével kapcsolatos legfontosabb tényező annak a ténynek az elismerése volt, hogy nem a körülményeknek kellett meghatározniuk, milyen kapcsolata legyen Istennel. Isten gondot viselt róla, szerette és megerősítette őt az élet minden körülményeiben, a nehéz próbák közepette is. Ellen G. White írta az isteni gondviselésről: „A megpróbáltatások és akadályok Isten fegyelmező eszközei – a siker Isten által megszabott feltételei. Ő, aki olvas az emberek szívében, jobban ismeri jellemüket, mint ők maguk. [...] Az a tény, hogy próbákat kell elviselnünk, tanúsítja azt, hogy az Úr valami értéket lát bennünk, amit fejleszteni akar. Ha nem látna bennünk semmi olyat, amivel nevének dicsőséget szerezhetnénk, akkor nem fordítana időt a csiszolásunkra. Értéktelen köveket nem vet kohójába. Értékes érc az, amelyet Ő tisztít. A kovács tűzbe veti a vasat és az acélt, hogy megtudja, miként viselkednek ezek a fémek. Az Úr beleengedi választottait a szenvedések kohójába, hogy meglássa, milyen a természetük, és hogy alkalmassá tehetők-e szolgálatára” (*A nagy Orvos lábnyomán.* 471. o.).

Tizenhárom, kihívásokkal teli esztendőre volt szükség ahhoz, hogy Isten felkészítse Józsefet egy még magasabb küldetésre. Józsefnek fogalma sem

volt, melyek voltak Isten tervei. Nehezen képzelhette el, hogy a gödörből a börtönbe, majd onnan egyenesen a palotába vezeti Isten, aki előrelátó bölcsességében József legmagasabb javát tartotta szem előtt. Ez által az egyedüli ember által Isten egy egész népet megmentett. József egyiptomi tartózkodása nemcsak hogy megtartotta Egyiptomot a válság idején, hanem Izraelt is megszabadította az éhhaláltól.

József sosem felejtette el, hogy Istennek örök időkre szóló terve volt az ő életével. Ahogy Ézsaiás írta századokkal később: „És most, ó Jákob, így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égss meg, és a láng meg nem perzsel téged” (Ézs 43:1-2). Isten örök ígérete József számára és minden hűséges gyermeke számára az, hogy mivel kedvesek és becsesek vagyunk az Ő szemeiben, szeret bennünket: embereket ad helyettünk, és népeket a mi életünkért (Ézs 43:4). Sosem fog elhagyni minket (Zsid 13:5). Függetlenül a környezettől, amelyből származunk, a családjunk helyzetétől, amelynek tagjai vagyunk, Isten mellettünk áll, hogy segítsen és támogasson. Tekintetünket felelőmeliről, ami van, arra, ami az Ő kegyelméből lesz. Ihlet minket a tervével, amelyeket örök jólétünk érdekében fektetett le számunkra.

III. ALKALMAZÁS

Bármilyen is lenne (vagy volt) a családi életünk, Józsefhez hasonlóan mindannyian át fogunk menni nehéz tapasztalatokon az életben. E heti tanulmányunk központi gondolata a következő: Isten nem hagy magunkra, amikor az élet próbáival küzdünk. Ha mi is úgy döntünk, hogy hűségesek maradjunk a nehéz időkben, Isten egy sokkal magasabb jövőre készít fel minket, mint azt el tudnánk képzelni.

- Olvassátok el együtt a csoportban Zsoltár 139:17-18 verseit, majd kérd meg a résztvevőket, hogy mondják el, miként segít nekik ez az igeszakasz hűségesnek maradni a nehéz körülmények között.

- Ef 2:19-20 szakasza Krisztus befogadó családját mutatja be, amelynek mindannyian tagjai vagyunk. Olvassátok el a szöveget a csoportban, és elemezzétek az üzenetét mindannyiótok számára személyesen, külön-külön. Krisztus által mind „Isten házának” tagjai vagyunk. Mit jelent ez a gyakorlatban?

A hét folyamán elmélkedj József tapasztalatán. Hűséges volt Istenhez, még az alatt a tizenhárom hosszú és nehéz esztendő alatt is. Mindez idő alatt Isten áldása volt rajta. A jelenben tanúsított hűség és Istenbe vetett bizalom egy a képzeletedet meghaladó jövőre készít fel, és ajtók nyílnak meg előtted.

augusztus 7–13.

Nyugalom, kapcsolatok és gyógyulás

*E heti tanulmányunk: 1Mózes 42:7-24; 45:1-15; 50:15-21;
Máté 25:41-46; Lukács 23:34*

Szombat délután

Alapige: „És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten tielőttetek” (1Móz 45:5).

Egy férfit azzal vádoltak meg, hogy nemi erőszakot követett el. A sértett a rendőrségi szemlén határozottan azonosította a férfit. Bár a bizonyítékok kérdésessé tették a bűnösségét, a nő kitartott amellett, hogy Johnny volt az elkövető. Johnnyt így börtönbe zárták, és tizennégy évig ült egy olyan bűnért, amit nem követett el. Joan, a nő csak akkor ismerte el szörnyű tévedését, amikor a DNS vizsgálatnak köszönhetően felmentették a férfit. Joan találkozni akart Johnnyval, miután szabadon engedték. Vajon mit tesz majd a sokat szenvedett férfi, ha szemtől szembe kerül a nővel, aki annyi évre tönkretette az életét? A nő egy szobában várta Johnnyt. Amikor a férfi odaért, egymás szemébe néztek, Joan pedig sírva fakadt.

„Johnny egyszerűen lehajolt, megfogta a kezem, rámnézett, majd azt mondta: Megbocsátok neked. El sem tudtam hinni! Ott állt előttem az az ember, akit annyira gyűlöltem és akinek csak a halálát kívántam, és mégis azt mondta nekem, aki annyit ártottam neki, hogy megbocsát? Akkor kezdtem megérteni, hogy mi a kegyelem. Csak akkor kezdtem el gyógyulni és valóban megnyugodni.”

Ezen a héten a megbocsátásról fogunk gondolkodni és arról, hogyan hat ez a nyugtalan emberi szívre.

József sorsa végül jó irányba fordult, nagyon is. Nemcsak kiszabadult a börtönből, hanem kinevezték Egyiptom miniszterelnökévé, miután megfejtette a fáraó álmait (1Mózes 41. fejezete). Megházasodott és két gyereke született (1Móz 41:50-52). Egyiptom magtárai megteltek, mire elkezdődött a megjövendőlt éhínség ideje. Aztán egy nap József testvérei megjelentek Egyiptomban.

1. Olvassuk el, hogy zajlott le József és a testvérei első találkozósa 1Móz 42:7-20 szakaszában! Vajon miért bonyolította József a cselekményt? Mit akart elérni az első találkozóval?

Józsefnek hatalmában állt volna bosszút állni a testvérein anélkül, hogy igazolnia kellett volna magát, őt azonban az otthon maradt családja érdekelte. Aggódott az édesapja miatt. Vajon még él, vagy a diszfunkcionális család pátriárka nélkül maradt? Mi lett Benjáminnal, a testvérével? Most az öccse került József helyzetébe, az apja szeme fénye lett. Vajon már ellene fordult a testvérei fenyegető irigysége? József olyan helyzetben volt, hogy odafigyelhetett családjá sebezhető tagjaira, és úgy is tett.

A Biblia elveinek alkalmazása a kapcsolatainkban nem jelenti azt, hogy el kell viseljük vagy fogadjuk azt, ha bántalmaznak minket. Mindannyian értékesek vagyunk Isten szemében! Jézus a legnagyobb árat fizette értünk a kereszten.

2. Miért érinti Jézust személyesen az, ha valakit bántalmaznak vagy elhanyagolnak? Olvassuk el Mt 25:41-46 részét!

Jézus a saját vére árán váltott meg minket, törvényesen az Övéi vagyunk. Aki minket bánt, Jézus tulajdonát támadja.

A nemi, érzelmi és fizikai erőszak sosem lehet része a családi dinamikának! Ez nem privát családi ügy, amit belül kellene rendezni. Külső segítségre és közbeavatkozásra is szükség lesz. Keressünk szakértő segítséget, ha bántalmaznak minket vagy a családjunkban valakit!

Milyen bibliai elveket kell alkalmaznunk az adott nehezebb családi helyzetekben?

József megbocsátott a testvéreinek. Nem tudjuk, ez pontosan mikor következett be, de egyértelmű, hogy már megtörtént jóval az érkezésük előtt. Talán sosem fordult volna jóra a sora Egyiptomban, ha nem bocsát meg, mert elképzelhető, hogy a harag és a keserűség felemészítette volna a lelkét és tönkretette volna az Úrral való kapcsolatát. Tragédiák túlélői között végzett számos kutatás rámutat, hogy a legrettenetesebb szenvedések áldozatai számára a megbocsátás volt az a döntő tényező, ami segített nekik meggyógyulni és újból összehozni az életüket. Megbocsátás nélkül áldozatok maradunk. Ha megtesszük, az többet jelent nekünk, mint annak, aki ártott nekünk. József megbocsátott ugyan a testvéreinek, mégsem akarta, hogy ott folytatódjanak a családi kapcsolatok, ahol elváltak: azaz, a kiszáradt dótháni veremben. Meg akarta tudni, hogy változott-e a helyzet.

3. Mit hallott meg József? Olvassuk el 1Móz 42:21-24 szakaszát! Mit tudott meg a testvéreiről?

Minden beszélgetést tolmácson keresztül folytattak, így József testvérei nem is sejtették, hogy érti, amit mondanak. József meghallotta a fiverei valloását. Azt hitték, hogy ha megszabadulnak tőle, nem tudja beárulni őket az apjuknak. Úgy gondolták, nem kell többé elviselniük sem az álmait, sem azt, hogy ő az apjuk kedvence. Csakhogy a hosszú évek során büntudat gyötörte őket, megbénította őket az Isten megtorlásától való félelem. József tulajdonképpen sajnálta, hogy szenvednek. Miattuk fakadt könnyekre.

József jól tudta, hogy az éhínség még évekig eltart. Ragaszkodott hozzá, hogy hozzák magukkal Benjámint, amikor legközelebb jönnek gabonát venni (1Móz 42:20), Simeont pedig addig túszként tartotta magánál (1Móz 42:24).

Amikor meglátta, hogy Benjámin életben van, nagy ünnepséget rendezett, és egyértelműen kimutatta, hogy ő a kedvence (1Móz 43:34). Így akarta megtudni, hogy még mindig hajlamosak-e a megszokott irigységre. A testvérek viszont nem mutatták jelét a féltékenységnek, de József tisztában volt azzal, hogy ravaszak tudnak lenni. Elvégre volt már, hogy egy egész várost is sikerült megtéveszteniük (1Móz 34:13). Így minden biztonnyal rájött, hogy az ő sorsáról hazudtak az apjuknak (1Móz 37:31-34). Egy másik próbát eszelt tehát ki (lásd 1Mózes 44. fejezete).

Olvassuk el 1Móz 45:1-15 részét! Hogyan érzett József a testvéreivel kapcsolatban? Mit gondolt a megbocsátásról? Milyen tanulságokat vonjunk le a magunk számára ebből a történetből?

A meghatározás szerint a megbocsátás készség arra, hogy a megbántott ember felhagy a sértődés, a kárhoztatás és a bosszú jogával az igazságtalanul eljáró féllel vagy csoporttal szemben. Dr. Marilyn Armour, holokauszt-túlélőkkel foglalkozó családterapeuta azt akarta kideríteni, mit tettek ők azért, hogy feldolgozzák a velük történeteket. „A megbocsátás egész gondolata az áldozat tudatos döntése, nem olyasmi, ami csak úgy megtörténik.”

A megbocsátás nem azt jelenti, hogy nem lesz következménye az esetnek; azt sem jelenti, hogy a bántalmazó fél tovább folytathatja a bántalmazást. A megbocsátás inkább azt takarja, hogy félrerakjuk a sértettségünket, Isten kezébe tesszük le a bosszúvágyunkat, máskülönben a harag, a keserűség, a sértettség és a gyűlölet miatt még sokkal rosszabb lesz a helyzetünk, mint amibe mások sodortak minket.

4. Milyen hatása lesz ránk annak, ha megbocsátunk? Gondoljunk Mt 18:21-35 részére! _____

Kérdés sem fér hozzá: ahhoz, hogy meg tudjunk bocsátani, először fel kell mérnünk, nekünk mit bocsátott meg Krisztus. Mindannyian követtünk el bűnt, és nemcsak mások ellen, hanem Isten ellen is. Elvégre a bűn az Úr, az Alkotó ellen szól, Jézusban mégis teljes bocsánatot kérhetünk minden vétünkre, nem mintha megérdemelnénk, arról nincs szó, csak egyedül Isten kegyelme miatt. Amikor megértjük ezt a szent igazságot, amint el tudjuk fogadni a bűnbocsánatot, ha átéljük az Úr megbocsátásának valóságát, mi is képesek leszünk megbocsátani másoknak. Nem azért bocsátunk meg, mintha mások megérdemelnék, hanem azért, mert mi is megkaptuk Istentől azt, amire szükségünk volt. Mellesleg hányszor érdemeltük meg, hogy mások megbocsássanak nekünk?

Azt látjuk, hogy József adott egy második esélyt a családi kapcsolatoknak. Nem róta fel a múltat, nem tért vissza arra, ami annak idején történt. József maga mögött akarta hagyni a múltat, és szeretettel, illetve elfogadással igyekezett továbblépni. Ha más hozzáállást tanúsított volna, akkor eltérő, kevésbé boldog vége lett volna ennek a történetnek.

„Boldogok, akiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik, és akiknek elfedeztettek az ő bűneik. Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít” (Róm 4:7-8). Pál szerint tehát mit kaptunk Jézusban? Milyen hatással legyen ez a csodálatos ígéret arra, ahogyan a minket megbántó emberekhez viszonyulunk?

A megbocsátáshoz be kell vallanunk, hogy sérültünk. Ez nehéz feladat lehet, mivel időnként hajlamosabbak vagyunk eltemetni, mint feldolgozni az érzelmeinket. Az teljesen rendben van, ha elismerjük Isten előtt a nem keresztény sértettség, sőt harag érzéseit. Gyakran olvasunk erről *A zsoltárok könyvében*. Szabadon elmondhatjuk az Úrnak azt, ami nem tetszett nekünk, ahogy bántak velünk, illetve azt is, ami elszomorít, feldühít.

Ebben a történetben József sírva fakadt, amikor viszontlátta a testvéreit, és újból átélte a múlt egyes érzelmeit.

5. Mit árul el a megbocsátás időzítéséről Jézusnak a kereszten elhangzott kijelentése? Olvassuk el Lk 23:34 versét!

Jézus nem várt arra, hogy előbb mi kérjünk bocsánatot. Nekünk sem kell megvárni, hogy a sértő fél kérjen tőlünk bocsánatot. Sőt anélkül is megbocsáthatunk a másoknak, hogy ő elfogadná azt!

6. Mt 5:44 és Lk 6:28 verse szerint hogyan viszonyuljunk azokhoz, akik fájdalmat okoznak nekünk?

A szeretethez hasonlóan a megbocsátás is egy döntéssel kezdődik, nem egy érzéssel. Elhatározhatjuk, hogy megbocsátunk, még akkor is, ha az érzelmeink nem egyeznek a döntésünkkel. Isten tudja, hogy önerőből lehetetlen meghozni ezt a döntést, de „*Istennél minden lehetséges*” (Mk 10:27). Ezért kell imádkoznunk azokért, akik megbántottak minket. Talán már meghalt az, aki fájdalmat okozott, de még akkor is imádkozhatunk azért, hogy meg tudjunk bocsátani neki.

A megbocsátás kétségkívül nem mindig egyszerű. A fájdalom és az elszennvedett kár pusztító lehet, árthat, megbéníthat és összetörhet. Meg fogunk gyógyulni, ha hagyjuk, de jóval nehezebb lesz a folyamat – ha egyáltalán bekövetkezik a gyógyulás –, ha belekapaszkodunk a keserűségbe, a haragba, a sértettségünkbe.

A kereszt a legjobb példa arra, mibe került Istennek az, hogy megbocsásson nekünk. Ha ezt is elviselte értünk az Úr, noha tudta, mennyien elutasítják Őt, akkor mi is képesek vagyunk megtanulni megbocsátani.

Kinek kell megbocsátanunk – ha nem is annak az illetőnek a kedvéért, legalább a saját érdekünkben?

József családja végre megérkezett Egyiptomba. Nem volt többé sötét titok közöttük. A testvérek valószínűleg bevallották az édesapjuknak, hogy halottnak hitt fia Egyiptom miniszterelnöke lett.

Talán nem mindig lehetséges vagy bölcs dolog helyreállítani a kapcsolatokat, de ez nem jelenti azt, hogy nem is bocsáthatunk meg. Lehet, hogy nem leszünk képesek megölelni azt, aki ártott nekünk vagy nem tudunk együtt sírni vele, de szóban vagy írásban kinyilváníthatjuk a megbocsátásunkat. Utána pedig eljön az ideje annak is, hogy elengedjük a fájdalmat, amennyire csak lehet. Előfordulhat, hogy valamennyi továbbra is bennünk marad, de legalább ráléptünk a gyógyulás útjára.

7. Olvassuk el 1Móz 50:15-21 szakaszát! Mi miatt aggódtak József testvérei, és miért? Mit árul el róluk ez a félelmük?

József testvérei már tizenhét éve éltek Egyiptomban (1Móz 47:28), Jákob halálakor mégis attól kezdtek félni, hogy ő bosszút fog állni rajtuk. Újból belegondoltak, hogy mennyi fájdalmat okoztak neki. Ő viszont ismét, az édesapjuk halála után is biztosította testvéreit a megbocsátásáról. Ez az emlékeztető valószínűleg jót tett Józsefnek, mint ahogy a testvéreinek is.

Ha mély a seb, akkor lehet, hogy több alkalommal is meg kell bocsátanunk. Forduljunk azonnal Istenhez imában, amikor felbukkannak a rossz emlékek, és megint el kell döntenünk, hogy megbocsátunk.

8. Olvassuk el 1Móz 50:20 versét! Miért volt József olyan készséges, hogy megbocsássa a testvérei bűnét? Milyen magyarázatot ad erre ez az igé – legalább részben?

József határozottan hitte: az élete részét képezi Isten nagy tervének, hogy megmentse az éhínségtől az akkor ismert világot, majd pedig hozzájáruljon családja nagy néppé válásához Isten ígérete szerint. Az segített neki megbocsátani, hogy tudta: Isten felülírta a testvérei gonosz tervét, jót hozott ki belőle.

József története boldog véget ért. Mit tegyünk viszont, ha egy történet nem végződik jól? Vagy akár úgy is érvelhetnénk (a hosszú távot tekintve), hogy az lesz a boldog befejezés, amikor lezárul a bűn és a nagy küzdelem, amikor minden probléma véget ér? Hogyan segíthet ez feldolgozni a távolról sem ideális eseteket?

„Amiként Józsefet a saját testvérei adták el a pogányoknak, éppen úgy Krisztust is saját tanítványainak egyike adta el legelkeseredettebb ellenségeinek. Józsefet hamisan vádolták meg és érényei miatt vetették börtönbe; éppen úgy Krisztust is igazságossága miatt vetették meg, mert önmegtagadó élete feddés volt a bűnösök számára. Bár semmi bűnt nem találtak benne, mégis a hamis tanúk bizonyágtétele alapján elítélték. József türelme és szelidsége a vele szemben elkövetett igazságtalanság és zsarnokság idején, a megbocsátásra és a jótékonyagra való készsége igazságtalanul viselkedő testvéreivel szemben szintén jelképe az Üdvözítő magatartásának, aki panasz nélkül hozta el a gonosz emberek rosszindulatú cselekedeteit, és nemcsak gyilkosainak bocsátott meg, hanem mindazoknak megbocsát ma is, akik bűneiket megvallva eljönnek hozzá és nála keresnek bocsánatot” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 198–199. o.).

„Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében. Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott neki, szíve együtt dobban a végtelen Szeretet szívével.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 168. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

ApCsel 5–11;

Evangelizálás, „A nők is megfelelő fizetést érdemelnek” c. alfejezet

1. Mely nagy esemény idején jelent meg Galileus Júdás?

2. Mi jutott eszébe Mózesnek, amikor betöltötte 40. életévét?

3. Mit értett meg Péter az állatokra vonatkozó látomásból?

4. Milyen világszéles nyomorúság sújtotta az emberiséget Claudius császár idejében? _____

5. Melyik rendszer nem Isten rendje szerint való?

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

E heti tanulmányunkban a megbocsátás erejéről fogunk tanulni. A megbocsátás fogalma sokakban kérdéseket vet fel. Mi a megbocsátás? Ha azelőtt bocsátunk meg valakinek, aki nagyot vétett ellenünk, hogy megbánta volna, amit tett, ezáltal a magatartását igazoljuk? Megbocsátván valakinek, a továbbiakban közeli kapcsolatban kell lennünk az illetővel? A megbocsátás mindig helyreállítja a kapcsolatokat?

József élete a megbocsátás erejét szemlélteti. Tapasztalata során nagyon könnyen táplálhatott volna haragot, keserúséget és ellenséges érzületet a testvéreivel, a rabszolga-kereskedőkkel és Potifárral szemben, még sincs feljegyzés a Bibliában arról, hogy József ekképpen érzett volna rosszakarói iránt. A megbocsátás kegyelmének igazi példája ő.

Tanulmányunk során látni fogjuk, hogyan szabadít meg a megbocsátás a keserűség mérgétől. A megbocsátás megváltoztat, letépi rólunk a bosszúvágy rabláncait. József szíve tele volt a megbocsátás lelkületével testvérei iránt, még azelőtt, hogy azok bocsánatot kértek volna tőle, mivel tudta, hogy Istennek célja volt az ő életével. Testvéreit gyötörte József szomorú tekintetének emléke, ami akkor vésődött a tudatukba, amikor elvitték őt rabszolgának messze földre. Ahogy Józsefnek szüksége volt arra, hogy megbocsásson, a testvéreinek is szükségük volt a József megbocsátására. A feloldozás elősegíti a gyógyulást a tönkrement kapcsolatokban.

Van néhány közös vonás Jézusban és Józsefben. Mindkettejüket legközelebbi hozzátartozóik árulták el. Mindkettejüket igazságtalanul vádolták és ítélték el, amiért súlyos következményeket kellett elszenvedniük. Mindketten megbocsátottak, és végül mindkettejüket felmagasztalta Isten. Miközben a kereszten függött, átszegezett kézzel és lábbal, vérző sebekkel, Jézus így kiáltott fel: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” (Lk 23:34). Megbocsáthatunk másoknak, mert Jézus is megbocsátott nekünk. Ez e heti tanulmányunk témája.

II. MAGYARÁZAT

A megbocsátás kegyelmi magatartás az ellenünk vétkezők iránt, ami azonban semmiképpen sem igazolja bűnös cselekedetüket. Felszabadítja a velünk szemben vétőket az ítéletünk alól, és általa jóssággal viszonyulunk irántuk, annak ellenére, hogy súlyos dolgot követtek el velünk szemben. Az igazi megbocsátás nem vár addig, míg az ellenünk vétkező személy bocsánatot kér tőlünk. Az őszinte megbocsátás határozott döntés eredménye: eldöntjük, hogy megbocsátunk neki, akkor is, ha nem érdemi meg, mert szerető Istenünk is közeledik hozzánk, érdemtelenekhez.

Amikor József közel húsz év elteltével találkozott a testvéreivel, irántuk való magatartása a megbocsátás volt, még mielőtt ők ezt kérték volna. Jákob az országot kínzó szörnyű éhínség miatt küldte a fiait Egyiptomba. Hallotta, hogy Egyiptomnak jelentős élelmiszer-tartalékai vannak. Mivel József felelt az élelmiszer-készletekért, a testvéreknek hozzá kellett menniük búzáat vásárolni. Sok idő telt el azóta, hogy utoljára látták egymást. József egy tolmácson keresztül értekezett velük, és egyiptomi ruha volt rajta, ezért nem ismerték fel. Miután a múltjukra és a családjukra vonatkozó kérdések által próbára tette őket, rájött, hogy őszintén megbánták, amit vele tettek.

Végül, meg lévén győződve őszinteségüket illetően, József sírásra fakadt előttük. 1Móz 45:2 versében olvassuk: „És hangos sírásra fakada, úgy hogy meghallák az Egyiptombeliek, és meghallá a fáraó háznépe is.” Irántuk érzett szeretete legyőzött minden ellenséges érzületet. A megbocsátás mindvégig ott rejtőzött a szívében, mivel a szeretet megbocsát. Amint felfedte kilétét, a testvérei megijedtek, hogy bosszút állhat rajtuk, főleg így, hogy magas tisztséget tölt be Egyiptomban. József a teljes képet látta, és megértette Isten magasabb rendű célját. Ekképpen válaszolt az aggodalmukra: „És most ne bánkódjatok és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradásotokért küldött el engem Isten ti előttetek” (1Móz 45:5).

Az ördög abban reménykedett, hogy tönkretelheti Isten tervét Józseffel, Isten azonban csodálatosan közbelépett. Isten a testvérek bűnös, csalo cselekedetei által is képes volt véghez vinni a tervét. Élete végén József ismét biztosította az övéit, hogy nem haragszik rájuk: „József pedig monda: Ne féljete: avagy Isten gyanánt vagyok-é én? Ti gonoszt gondoltatok én ellenem, de Isten azt jóra gondolta fordítani, hogy cselekedjék úgy, amint ma, hogy sok nép életét megtartsa” (1Móz 50:19-20). És egy szempont, amely Isten kegyelmének értékét hangsúlyozza: ahol megnövekszik a bűn, ott Isten kegyelme is sokkal nagyobb. A gonosz megsebez, de Isten a nagy Orvos. Bekötozi sebeinket, meggyógyítja szívünket, és újjáépíti bennünk az Ő képét. Az ördög nem teheti tönkre Isten tervét, amit egy neki odaszentelt étellel kilátásba helyezett.

Ez azonban korántsem igazolja az önkényes, bűnös cselekedeteket, amelyek rettenetesek Isten szemében. Mt 25:40-45 verseiben Jézus a megvetetetről, szegényekről és hátrányos helyzetűekről beszélt. Ha visszaélés történik Isten egy gyermekével szemben, Krisztussal szemben is abúzus történik. Következésképpen ezt mondta Jézus: „Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiain közül, én velem cselekedtétek meg” (Mt 25:40).

Ha képtelenek vagyunk megbocsátani az ellenünk vétkezőknek, ezzel Isten gyógyító erejét korlátozzuk. Ha József nem bocsátott volna meg a testvéreinek,

megkeseredett lelkület hatalmasodott volna el rajta, ami megmértelyezte volna a kapcsolatait, és megakadályozhatta volna Istent terve véghezvitelében. Emlekeztek, mit kérdezett Péter Jézustól: „Uram, hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? Még hétszer is?” (Mt 18:21).

A rabbiképző iskolában a diákokat arra tanították, hogy az embernek hat ízben kell irgalmat gyakorolnia és megbocsátania. A hatodik vétség után azonban illetégtelenséget tenni. Péter tetszeni akart a Tanítónak, ezért kérdezte meg, hogy elég, ha hétszer megbocsátunk valakinek. Jézus ezt válaszolta: „Nem mondom néked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenhétszer is!” (18:22). Jézus ezzel azt kívánta hangsúlyozni, hogy irgalmának nincs határa, megbocsátása mindig elérhető, szeretete sosem fogy el.

Megbocsátunk, mert nekünk is megbocsátottak

Ef 4:32 verse az igazi megbocsátás alapjaira világít rá: „Legyetek egymáshoz jószágosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek.” Megbocsátunk másoknak, mert Krisztus is megbocsátott nekünk. Megbocsátása megbocsátásunk alapja. Ne feledkezzünk meg golgotai imájáról: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” (Lk 23:34). Ha Krisztus meg tudott bocsátani az ellenségeinek, akik ezt nem érdemelték meg, mi is megbocsáthatunk az ellenünk vétkező érdemteleneknek. Ha képes volt megbocsátani azoknak, akik oly sok fájdalmat okoztak neki, mi is képesek vagyunk megbocsátani a nekünk fájdalmat okozóknak.

Az alábbiakban három rövid, csodálatos és igaz történetet mutatunk be a megbocsátásról:

Bocsássunk meg az adventista „tékozló fiúknak”

Az első történet egy ismert, a gyülekezetben aktív adventista családról szól. A lányuk elment otthonról, mert a vallást unalmas dolognak tartotta. Élvezni akarta az életet: szórakozott a barátjával, dohányfüggővé vált, rászokott az italra, és a város éjszakai életének állandó szereplőjévé vált. Mivel ezzel az új életformával nem sikerült betöltenie az életében keletkezett űrt, végül magába szállt, és hazai üzent a szüleinek: „Anyá, apa! Haza akarok menni!” Lázadásával szégyent hozott a szüleire: vajon visszafogadják, megbocsátanak neki? A kereszt fényében hazafogadták, és ma növekszik a kegyelemben, és újra a gyülekezet tagja.

A második történet főszereplője egy lelkész fia, aki drogfogyasztóvá vált. Otthagyta az iskolát, és értelmetlen életet élt. A szülei sosem szüntek meg imádkozni érte. Szerették, megbocsátottak neki, és Jézus áldozatának fényében visszafogadták őt. Ma ez a fiatal ember lelkészként dolgozik.

A harmadik történet főhőse egy hétvégi ifjúsági tábori találkozón olyat tett, ami miatt erkölcsi mélypontra jutott. Büntudata volt és nagyon szégyellte magát. Kiközösítik, vagy megbocsátanak neki? A gyülekezet vezetői szeretettel teljes megbocsátással viszonyultak hozzá. A legtöbbször a megbocsátás helyreállítja a kapcsolatokat – igaz, nem mindig. Vannak helyzetek, amikor egy kapcsolat annyira megromlik, hogy noha a megbocsátás meggyógyítja a sebzett fél sebeit, magát a kapcsolatot azonban már nem képes helyrehozni.

A megbocsátás minden emberi kapcsolat alapeleme

A megbocsátás Krisztus tulajdonsága, amely a Golgotáról árad felénk, és minden kapcsolatunkra nézve meghatározó. Lényeges a házastársak kapcsolatában, a szülő-gyermek viszonyban, de a gyülekezetben és a munkahelyen is. Ha képtelen vagy megbocsátani, állandóan konfliktusaid lesznek, mivel mindig lesznek, akik megsértenek. Ha neheztelsz valakire, ég benned a bosszúvágy, vagy ellenséges érzületet táplálsz valakivel szemben, megmérgezed a kapcsolataidat. A megbocsátani képtelen emberek megmérgezik a körülöttük élők életét. Ezzel szemben a megbocsátott és megbocsátó emberek pozitív befolyást és békét árasztanak maguk körül, bárhová mennek, ezért a körülöttük élők nyugodtak a jelenlétükben. A kereszt lábánál megtapasztalták Jézus minden mértéket meghaladó szeretetét, így képesek szeretni a körülöttük lévőket.

Megbocsátás áradt a világ felé a Golgota keresztjéről azon a pénteki napon. Megbocsátás, együttérzés és kegyelem. A keresztnek köszönhetően a megbocsátás diadalt arat a félelem felett, a szeretet legyőzi a gyűlöletet, a megbékélés túlszárnyalja az ellenséges érzületet, és a kegyelem legyőzi a büntudatot.

III. ALKALMAZÁS

Kétféle büntudat létezik: az erkölcsi és a lélektani. Erkölcsi büntudatot azért érzünk, mert vétkeztünk Isten ellen, és megbántottunk másokat. Ha megvalljuk bűnünket Istennek, megbocsát nekünk. Az Ige ezt mondja: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minden hamisságtól” (1Jn 1:9). Amint megvalljuk vétkeinket, miénk a megbocsátás. Nevünk mellett a mennyei jelentésekben a „megbocsátott” szó szerepel. Miért érzünk néha mégis büntudatot, miután megvalljuk bűneinket? Az egyik oka ennek az, hogy Sátán nem akarja, hogy megtapasztaljuk a feloldozás örömét.

De van más ok is. Erkölcsi büntudatunk elmúlik, miután megvallottuk a vétkeinket, a lélektani büntudat viszont továbbra is maradhat. Pál apostol azért imádkozott, hogy „botránkozás nélkül való lelkiismerete legyen az Isten és emberek előtt mindenkor.” (ApCsel 24:16). Amikor Isten megbocsát

nekünk, és mi megtapasztaljuk az Ő kegyelmét, vágyunk arra, hogy mindent megtegyünk a megtört kapcsolat helyreállításáért. Ez néha azt feltételezi, hogy megkeressük az általunk megbántottakat, és bocsánatot kérjünk tőlük.

Megbántottál valakit a közelmúltban? Tudomásod van olyan kapcsolatról, amelyet helyre kell hoznod? Megsértett valaki, és meg kellene bocsátanod neki? Ha fájdalmat okoztál valakinek, kérd Istent, hogy segítsen helyrehozni azt a kapcsolatot. Ha valaki mélyen megbántott, kérd Isten kegyelmét, hogy meg tudj bocsátani az illető személynek. Akár neked van szükséged mások bocsánatára, akár másoknak a tiedre, fel fogod fedezni, hogy Isten kegyelme minderre elégséges.

Szabadon pihenni

*E heti tanulmányunk: 1Királyok 18; 19:1-8; 2Királyok 2:11;
Ézsaiás 53:4-6; Máté 5:1-3; Márk 2:1-12*

Szombat délután

Alapige: „Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek? Az Úr az én életemnek erőssége, kitől remegjek” (Zsolt 27:1)?

Földi szolgálata során Jézus sok beteggel találkozott, még olyanokkal is, akik halálos kórtól szenvedtek. Körbevették az emberek, hogy kigyógyítsa őket a szenvedésükből és megpihenhessenek. Ez mindig meg is történt.

Időnként csak egy szót szólt, és a beteg teljesen meggyógyult. Máskor megérintette a szenvedőt, aki csodálatos módon felépült. Másokat az útjukra engedett, a gyógyulás pedig útközben következett be. Meggyógyított férfiakat, nőket, gyerekeket, zsidókat, pogányokat, gazdagokat és szegény, szerény embereket. Még a lepra és a vakság legrosszabb eseteiben szenvedők sem bizonyultak menthetetlenek a számára. A legszörnyűbb „betegségből” – a halálból – is vissza tudta hozni az embereket.

Ezen a héten a gyógyítás két igen eltérő példáját figyeljük meg. Az egyikben a beteg olyan rosszul volt, hogy nem is tudott magától Jézushoz menni. Mindenki előtt nyilvánvalók voltak a tünetei. A másik esetben a betegségnek nem mutatkoztak látható jelei. Mindkét történetben a gyógyulás Isten időzítése és módja szerint következett be.

A fájdalomtól és a szenvedéstől való megnyugvás témáját körüljárva azon a kérdésen is elgondolkodunk, amit a keresztény életünk során előbb-utóbb mindannyian tapasztalunk. Mi történik, ha nem kapunk választ a gyógyulást mondott imáinkra?

Akkor hogyan nyugodhatunk meg?

Akkor van a legnagyobb szükségünk a pihenésre, ha betegek vagyunk. Testileg kell megpihennünk ahhoz, hogy felerősödjön az immunrendszerünk.

Szükségünk van mentális nyugalomra is. Időnként nem is életveszélyes a helyzet, például megfázás vagy migrén esetén, és csak fekszünk, próbálunk nem gondolni mindarra, amit el kellene végeznünk, de egyszerűen képtelenek vagyunk rá. Súlyosabb, talán életveszélyes helyzetben pedig nem tudunk aludni, mert azon aggódunk, hogy mit fognak mutatni az orvosi vizsgálatok. Majd tépelődni kezdünk, hogy miért történik ez. Az egészségtelen életmódunk következménye lehet? A húsz évvel korábban fogyasztott drogok okozták? Az elmúlt néhány évben felszedett túlsúly hatása lehet? Isten talán azért a titkos bűnért büntet, amiről más nem is tud?

1. Olvassuk el Mk 2:1-4 szakaszát! Mi történt itt?

A gutaütött számára egyértelmű volt a helyzet. A *Jézus élete* c. könyvből (214–219. o.) megismerjük a háttérét. A beteg olyan dolgokat tett az életében, amikre nem volt büszke. Bűnös élete okozta a betegségét, a lelki vezetők pedig egyenesen összekötötték az okot és az okozatot: a bűneivel hozta magára a betegségét, amire így nem volt gyógyír.

Jellemző ez a hozzáállás. Gyakran az köti le a figyelmünket, hogy *ki követte el*. Ha bűncselekmény történt, akkor valakinek felelni kell azért, baleset miatt valakit be kell perelni. A vádolás viszont nem hoz gyógyulást, sem helyreállítást annak, aki megbetegedett. Isten eredeti tervének nem képezte részét a fájdalom, a betegség és a szenvedés.

A betegség csak a bűn után tette be a lábát a földre. Ezért ad Isten egészségügyi iránymutatást nekünk. Azt szeretné, hogy már most jobb legyen az életünk minősége. Ugyanakkor amíg a büntől beteg világban vagyunk, nem kapunk biztosítékot a betegség ellen, bármilyen szorgalommal is éljünk az egészséges elvek szerint.

Jó hír viszont, hogy Isten képes megnyugvást adni, akár betegek, akár egészségesek vagyunk! A betegségünket okozhattuk mi, vagy valaki más hanyagsága, a génjeink, de lehet egyszerűen annak a következménye is, hogy bűnös világban élünk. Isten azonban tudja, hogyan adjon nyugalmat nekünk.

Nem jó vádaskodni, amikor valaki megbetegszik. Ugyanakkor a gyógyulás és a helyreállítás felé vezető úton miért lehet fontos lépés az, ha megértjük a betegség okát?

A gutaütött férfit leengedték Jézus elé, és minden szem a Mesterre szegeződött. Vajon meggyógyítja azt, aki egyértelműen bűnös volt, megdorgálja a betegséget?

2. Hogyan gyógyította meg Jézus a gutaütött férfit? Mit tett először érte? Olvassuk el Mk 2:5-12 részét!

Gyakran fel sem ismerjük a betegséget, amíg nem tapasztaljuk a tüneteket, és csak a tüneteket gondoljuk betegségnek. Azt hisszük, hogy ha megszabadulunk a tünetektől, meg is gyógyulunk. Jézus azonban másként közelít a betegséghez. Ismeri minden szenvedés és betegség okát, és azt akarja először kezelni.

A gutaütött esetében Jézus egyből azzal kezdte, ami a férfit a leginkább zavarta, ahelyett, hogy a betegség nyilvánvaló hatásait kezdte volna azonnal kezelni. A beteget jobban nyomta a bűntudat és az Istentől való elszakadás súlya, mint maga a kór. Az ember képes bármilyen testi szenvedést elviselni, ami csak érheti a bűnös világban, ha meg tud nyugodni Istenben. Jézus így egyből a probléma gyökeréhez nyúlva először megbocsátást kínált.

A vallási vezetők megdöbbenek, amikor Jézus megbocsátotta a beteg bűneit. Kimondatlan vádjukra válaszul aztán feltett egy kérdést.

3. Olvassuk el Mk 2:8-9 verseit! Mit kérdezett Jézus az írástudóktól? Valójában mi volt a problémájuk?

Beszélni könnyű, de ez nem vonatkozik arra, ha Isten szól. Ő hatalmas szavával teremtette meg a világot (1Mózes 1. fejezete). Bár a megbocsátás nem látható, mégis ára van: Isten Fiának kereszthalállal kellett fizetnie érte. Minden egyéb másodlagos. Jézus úgy döntött, hogy meggyógyítja a gutaütött embert, ezzel mutatja be a megbocsátás erejét és valóságát.

Isten először a bensőnket szeretné meggyógyítani, máskor viszont az azonnali fizikai gyógyítással kezdi, mint a gutaütött esetében. Időnként azonban a testi gyógyulással várni kell a feltámadás reggeléig. Üdvözítőnk mindenestre azt szeretné, hogy megnyugodjunk a szeretetében, kegyelmében és bűnbocsánatában már most, a szenvedésben is.

Hogyan találhatunk megnyugvást és békét akkor, ha nem kapunk választ a gyógyulásért mondott imánkra, legalábbis egyelőre nem?

Az Egészségügyi Világszervezet (WHO) adatai szerint nincs mindig látható jele a világ legerjedtebb betegségének, ami több mint háromszázmillió embert érint minden egyes évben. A cselekvőképtelenség első számú oka világszerte a depresszió, ami a globális betegségteher jelentős tényezője.

Sajnos a kereszténység körein belül nem beszélnek sokat a depresszióról, mert úgy tűnhet, mintha ez a hit hiányát jelezné. Elvégre a hívőknek nem mindig örömmel, boldogsággal és hasonló érzelmekkel kellene élniük? A depresszió nem annak a jele, hogy valami nincs a helyén a jó Istennel való kapcsolatunkban?

A legtöbben tudják, hogy ez nem igaz. Ez nem az Istenbe vetett hit vagy bízalom hiányát jelenti. *A zsoltárok könyvét* olvasva láthatjuk, hogy mennyi fájdalom, szenvedés és gyötrellem érheti az Úr hűséges gyermekeit is.

Időnként lassan és csendben telepszik ránk a depresszió, és csak akkor ismerjük fel, amikor már szorosan a markában vagyunk. Máskor hamar lesújt, különösen egy kifejezetten megterhelő érzelmi vagy fizikai történés után. Például Illés, Isten hűséges prófétája a Kármel-hegyi események után teljesen kimerült testileg és érzelmileg is.

4. 1Királyok 18-19. fejezeteiben Illés látta, hogy Isten tüzet hoz le a mennyből. Imájára válaszul eleredt az eső, és véget ért a hároméves szárazság ideje. Miért futott el mégis, amikor Jézabel megfenyegette?

Illés igen kimerítő huszonnégy órán volt túl. Ez az eset váltotta ki nála a depressziót, főleg, ha hozzávesszük a hirtelen ébredést és a halálos fenyegetést. A prófeta ott volt, amikor Baál prófétáit lemészárolták, sőt az is lehet, hogy néhányuk életének a saját kezével vetett véget (1Kir 18:40). Bármennyire igazságos is a cél, az ilyesmi könnyen kiválthat poszttraumás stresszt a szemtanúknak, az eset résztvevőiben azonban még inkább.

Illés tehát futni kezdett, megpróbált elmenekülni. Van, hogy a hűtőhöz szaladunk és igyekszünk magunkat újra boldoggá enni. Előfordul, hogy megpróbáljuk kialudni az érzelmi kimerültséget. Máskor új kapcsolatot, munkát vagy helyet keresünk menekülés közben. Talán még több munkába temetjük magunkat, újabb határidőkre, időpontokra koncentrálnak, miközben még gyorsabban igyekszünk elfutni a névtelen valami elől, ami elszívja az örömmünket és a nyugalmlunkat. Végső soron ezek a dolgok azonban csak elfedik a tüneteket, nem oldják meg a problémát, sőt gyakran csak súlyosbítják azt.

5. 1Kir 19:4 versében Illés azt mondja, hogy nem különb az elődeinél. Miről beszél itt?

Amikor Illés végre megállt, a büntudat egyből rázúdult. Felismerte, hogy hirtelen távozásával elszalasztotta az alkalmat, ami nagy megújulásra adott volna lehetőséget Izraelben. Csalódást okozott azoknak, akiknek szükségük volt rá. Most pedig képtelen volt bármit is tenni a helyzet érdekében. Így az önvizsgálat fájdalmas pillanataiban, a nép történelmét jól ismerve úgy látta magát, mint amilyen valójában volt. Ez fájdalmas felismerés lehet bármelyikünk számára – mármint az, hogy kik is vagyunk valójában –, nem igaz? Milyen hálásaknak kell lennünk az ígéretért, hogy Isten úgy lát bennünket Krisztusban, amilyennek Őt látja, mindegy, mennyire bűnös az életünk! Mi másban reménykedhetnénk, mint abban, hogy hittel igényelhetjük Krisztus igazságát (lásd Fil 3:9)? A depresszió mindenestre módot talál arra, hogy az önsajnálát sötét örvényébe szippantson be bennünket. Azután néha arra kezd gondolni az ember, hogy a halál az egyetlen kivezető út.

Úgy tűnik, hogy Illés esetében is erről volt szó. Túl sok volt ez neki. „*Elég most már, Uram! Vedd el az életemet, mert nem vagyok jobb az elődeimnél*” (1Kir 19:4, RÚF)!

A jó hír, hogy a Nagy Orvos nem ítélte el Illést. Isten jobban érti nálunk, hogy mivel állunk szemben, amikor a depresszióval küzdünk. „Ha pillanatnyilag nincs is rendkívüli bizonyítékunk arra, hogy Megváltónk és Üdvözítőnk szeretettel és részvétellel hajol le hozzánk, ez mégis úgy van. Bár láthatóan nem érzékeljük a jelenlétét, keze mégis szeretettel és szívbeli részvétellel megpihen rajtunk” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 72. o.).

Isten ismeri és megérti, hogy erőnk „*felett való út*” (1Kir 19:7, RÚF) áll előttünk, de esetenként meg kell várnia, amíg megállunk, csak azután léphet közbe. A fuldokoló emberek időnként annyira összezavarodnak, hogy birokra kelnek az vízi mentőkkel, akiknek ilyenkor hátrálniuk kell, meg kell várniuk, amíg az áldozat eszméletét veszti.

Minék a reményét és vigasztalását kínálják a következő versek: Zsolt 34:19; 73:26; Ézs 53:4-6; Mt 5:1-3?

Isten tudta, hogy a sok futás kifárasztotta Illést. Jól látta, hogy a próféta nemcsak testileg, hanem érzelmileg is kimerült és hatalmas adag büntudatot hordozott. Az Úr tiszta lapot és nyugalmat adott Illésnek, ahogy Jézus is tette sok évvel később a gutaütött esetében. A próféta végre valóban elaludhat és felfrissülhet.

Arra számítanánk, hogy a történet itt véget ér, pedig nem így van. Isten nem csak egyszer ad lehetőséget a pihenésre. Ha belépünk Isten nyugalmaiba, az gyógyít, mert ott lassan elfelejtjük a helytelen gondolati mintákat és az ártalmas szokásokat. Isten nem kapkodja el a gyógyítást.

6. Olvassuk el 1Kir 19:5-8 szakaszát! Hova ment Illés és miért?

A pihenés után Illés újból futni kezdett. Ez alkalommal Isten igazította útba. Az Úr tudja, hogy az élet a bűnös világban depressziót okozhat és okoz is. Tisztában van azzal, hogy kényszert érzünk a futásra, de Ő szeretné irányítani a lépteinket. Azt akarja, hogy hozzá fussunk, és ne önpusztító módon próbáljunk megbirkózni a helyzettel. Amint felé vesszük az irányt, megtanít bennünket, hogy figyeljünk a „*halk és szelíd*” (1Kir 19:12) hangra, ami nyugalmat ad.

Illésnek arra sem volt ereje, hogy felkeljen és Istenhez menjen. Az Úr adott erőt neki a találkozáshoz, és szebb jövőt ígért neki.

Amikor Illés a fenyőfa alatt ülve meg akart halni, azt hitte, hogy már semmi jót nem várhat az élettől.

7. Olvassuk el 1Kir 19:15-16 és 2Kir 2:11 verseit! Milyen terve volt Istennek Illésre nézve?

Az Úr tudta, hogy várnak még szebb napok Illésre. Meg fog gyógyulni, amikor megtanulja Isten ritmusa szerint szabályozni az életét, elfogadni tőle a nyugalmat. Még királyokat kellett felkennie és ki kellett választania az utódját. Az Úr már tudott Elizeusról, aki aztán olyan közel került Illéshez, mintha a fia lett volna. Isten látta, hogy a próféta hittel újból kér majd tüzet a mennyből (2Kir 1:10). Illést nem egy fenyőfa alatt, elkeseredetten éri utol a halál, hanem tüzes szekér ragadja el a mennyei nyugalomba.

Miért kell mindig Isten erejében bízunk, miért nem szabad feladnunk, bármennyire rosszul is érezzük magunkat? Mit tanulhatunk meg erről Illés történetéből?

„A körülmények folyamatos változásával a mi tapasztalataink is változnak, és ezek vagy boldoggá tesznek, vagy elkeserítenek. A körülmények alakulása azonban nem változtathatja meg azt, ahogyan Isten hozzánk viszonyul. Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, és arra kér bennünket, hogy kérdés nélkül bízunk a szeretetében” (Ellen G. White: *In Heavenly Places*. 120. o.).

„Tekintsetek Jézusra! Küldjete a mennybe csöndes, hitből jövő imákat! Kapaszkodjatok Isten erejébe, akár van valami különleges érzésetek, akár nincs! Haladjatok előre, mintha minden imátok Isten trónja előtt lenne, és azokat máris megválaszolta volna az, akinek az ígéretei mindig teljeseznek! Menjete előre énekelve és Istennek dallamot írva szívetekben, még akkor is, amikor terhek és szomorúság sújtanak le benneteket! Úgy mondom nektek, mint aki tapasztalatból tudja, hogy így járva világosság jön rátok, örömben lesz részetek, a köd és a felhők pedig visszavonulnak. Az árnyék és sötétség elnyomó hatalmából átjutunk Isten jelenlétének tiszta világosságába” (*Szemlények Ellen G. White írásaiból*. 2. köt. Budapest, 2000, Advent Kiadó, 224–225. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

ApCsel 12–18;

Evangelizálás, „Figyelmeztetés bibli oktatók számára” c. alfejezet

1. Hogyan ébresztette fel az angyal Pétert a börtönben?

2. Kiket lázítottak a zsidók Pál és Barnabás ellen?

3. Mi volt a neve Macedónia első gyarmatvárosának, ahova Pál apostol eljutott?

4. Hogy hívták az alexandriai származású írástudó, ékesen szóló férfit?

5. A szeretet mely megnyilvánulásai nem érdemelnek odafigyelést?

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Feltetted-e már magadban a kérdést, hogy napjainkban miért vagyunk ritkán tanúi csodálatos gyógyulásoknak? E heti tanulmányunkban erre és több, ehhez hasonló kérdésre keressük a választ.

Két bibliai történetet fogunk elemezni: az Ótestamentumból az Illés, az Újtestamentumból pedig a gutaütött történetét. Habár időben és térben nagyon eltér egymástól a két történet, mégis kiegészíti egymást. Együtt tanulmányozva, a két eset teljesebb képet nyújt az isteni gyógyításról.

A gutaütött meggyógyítása során Jézus vitát indított el, amikor kijelentette, hogy mielőtt meggyógyította az embert testi betegségéből, előbb a bűneit bocsátotta meg. Ez Krisztus szándékos cselekedete volt. Ennek az embernek a lelki betegsége nagyobb volt, mint a testi megpróbáltatása. Szenvedett a bűntudattól és a szegénytől, ami bűnös múltja miatt kísértette. Ha csak a testét gyógyította volna meg, gyógyulása nem lett volna teljes.

Illés ezzel ellentétben Isten elkötelezett szolgálója volt. Hűségesen tett bizonyosságot az Úr mellett Izrael mélységes hitehagyása idején. Miután a Kármel-hegyen végzett Baál prófétáival, Jézabel megfenyegette őt, az életére tört, ezért nagyon elcsüggedt. Isten azonban megkereste Illést, és gondoskodott szükségleteiről. Ezen a héten e két történet lelki tanulságait fogjuk tanulmányozni.

II. MAGYARÁZAT

A gutaütött meggyógyítását bemutató igei részt Mk 2:1-12-ben találjuk. A történet a csodálatos gyógyításokra vonatkozó egyik legmélyebb kérdésünkre adja meg a választ, és értékes távlatokat tár fel előttünk a Krisztusban való növekedésről. Az első dolog, ami szembetűnik ebben az elbeszélésben az, hogy a gutaütött nem egyedül jön Jézushoz. A barátai hozzák. Négy férfi cipeli egy hordágyon. Nyilvánvaló, hogy hallottak Krisztus gyógyító erejéről, és hitték, hogy visszaadhatja beteg barátjuk egészségét.

Kitartó, tántoríthatatlan barátok voltak. Mivel a sokaság miatt nem juthattak Jézus közelébe, „megbonták ama háznak fedelét, ahol Ő vala, és rést törvén, leereszték a nyoszolyát, amelyben a gutaütött feküdt. Jézus pedig azoknak hitét látván, monda a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid” – olvassuk Márk evangéliumában (Mk 2:4-5). Mély lelki tanulságok rejlenek ezekben a szavakban. Ezeket az embereket mélységesen foglalkoztatta barátjuk jóléte. Eltökélségük arra készítette őket, hogy megbontsák a ház fedelét, és a résen keresztül engedjék le Jézus elé a barátjukat.

Az Újtestamentumban mintegy harminc, Jézus által végzett különálló gyógyításról találunk leírást. Ezen esetek kétharmadában egy másik ember vezet

Jézushoz a beteget. Gyakran azért következhet be valakinek a testi, szellemi, érzelmi vagy lelki gyógyulása, mert egy másik személy a Jézus nevében indítatást érez szolgáltni az illető szükségleteit. Figyeld meg, mit ír Márk a 2:5 versben: „Jézus pedig azoknak hitét látván...” Ez igazán rendkívüli! A hit látható, nem valami észlelhetetlen légi dolog, mindig cselekvés révén nyilatkozik meg. Ebben a szituációban Jézus megtisztelte a gutaütött barátainak hitét. Természetesen a gutaütöttek is kellett, hogy legyen hite, amikor elfogadta, hogy a barátai Jézushoz vigyék a gyógyulás reményében. Mi is Jézus gyógyító munkájának ügynökei lehetünk, amikor másokat hozzá vezetünk.

Jézus sosem túl elfoglalt

A másik érdekes szempont ebben a történetben: Jézusnak volt ideje foglalkozni ezzel az emberrel, nem zavarta az érkezése. Jézus sosem túl elfoglalt ahhoz, hogy betöltse szükségleteinket. A Megváltó ránézett a szenvedő gutaütöltre, és rögtön azonosította a mélyebb gondokat az életében. Következésképpen nem a fizikai betegség gyógyításával kezdte. Tudta, hogy alapvető szükséglete a lelki gyógyulás, betegsége bűnös élete következménye volt. Marcangolta a bűntudat, a bűntudat pedig aláasta az immunrendszerét és az egészségét. Ez a valóság sajnos sok ember esetében érvényes.

Ellen G. White a következő magyarázatot fűzi ehhez a történethez: „A gutaütött testi-lelki gyógyulásra lelt Krisztusban. A lelki gyógyulást fizikai felépülés követte. Nem szabad megfélekedni erről a tanulásról. Ma is ezrek szenvednek testi betegségekben, akik a gutaütöthöz hasonlóan vágyakoznak az üzenetre: »Megbocsáttattak néked a te bűneid!« (Mk 2:9).

A bűn terhe, nyughatatlan és kielégítetlen vágyai képezik betegségük alapját. Nem találhatnak megnyugvást, míg el nem jönnek a lélek Gyógyítójához. Az a béke, amelyet egyedül Ő nyújthat, megélné a bűntudatot és egészséget ad a testnek” (*Jézus élete*. 270. o.).

Belülről induló gyógyulás

Jézus tudta, hogy előbb a betegség okát kell orvosolnia, és csak azután meggyógyítania a testet. Ha nem bocsátotta volna meg a bűneit, a férfi hamarosan újra megbetegedett volna. „Bánat, aggodás, elégedetlenség, bűntudat, bűnös állapot, gyanakvás mind örli az életerőt, és kaput nyit az összeomlásnak és a halálnak” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*. 241. o.). A Biblia szempontjából a gyógyításnak mindig a teljes embert kell átfognia, és Isten képmásának az emberben történő helyreállítását feltételezi. A bűn rombol, az ember egész lényét tönkreteszi, ezért Jézus belülről kifelé haladva gyógyította meg a gutaütöttet. Az ember lelkének meggyógyítása előkészítette az utat a test meggyógyításához. Nyilvánvaló, hogy ez a beteg ember egy ideje már

meg volt győződve bűnös állapotáról, és vágyott arra, hogy Krisztus elé járuljon. A Szentlélek vonzotta őt az Üdvözítőhöz. És amikor végre a jelenlétében lehetett, felemelkedett az ágyáról, és új életet kezdett.

A betegség igazi oka

Összetört világban élünk, amelyben a betegség és a szenvedés mindennapi jelenség. Minden betegség gyökere a bűn. Ez nem azt jelenti, hogy mindenki közvetlenül megbetegszik a bűn miatt, hanem azt, hogy a betegség és a szenvedés legfontosabb oka – a jó és a rossz közötti egyetemes küzdelem fényében – Lucifer mennyei lázadása, és Ádám és Éva bukása az Éden-kertben. Más szavakkal Jézus helyreállítója, Sátán pedig rombolója az egészségnek.

A betegség problémája összetett. A legtöbb betegséget a helytelen életmód okozza. Ezért bízta meg Isten a Hetednapos Adventista Egyházat azzal a feladattal, hogy hirdesse az egészséges életmód elsajátításának fontosságát. Ezek az Isten által ihletett elvek segítenek csökkenteni a megbetegedés kockázatát, de nem zárják ki teljesen. A megbetegedés oka változik. A genetikai állományunk és a környezet, amelyben élünk, fontos szerepet játszik az egészségünk állapotának alakulásában. Az is megtörténhet, hogy mások választása hagy nyomot az egészségünkön. A baleseteket nem mindig előzhetjük meg, a döntéseink felett azonban ellenőrzést gyakorolunk. Minél többször döntünk helyesen, annál nagyobb a valószínűsége, hogy megőrizzük az egészségünket, és részünk lehet abban a gazdagon megáldott életben, amit Krisztus ad nekünk. A betegség okának megértése lehetővé teszi számunkra a Krisztussal való együttműködést a gyógyulás folyamatában.

Jézus gyógyító munkája Illés esetében

Vizsgáljuk meg közelebbről az Illés esetét. Íme egy igaz jellemű ember, aki maradéktalanul hisz Isten erejében. A három és fél évig tartó éhínség alatt bízott Istenben, hogy az általa rendelt eszközök segítségével túléli a megpróbáltatásokat. Sosem csalódott Istenben. Erős hite volt. A Kármel-hegyi lenyűgöző események után, amikor Illés volt az egyetlen ember, aki Isten oldalán állt, és tanúja lehetett a menny közbelépésének, amikor felszólította Izrael gyermekeit, hogy döntsék el, kit imádnak, és végül amikor látta az eleredő esőt imája eredményeként, azt gondolhatnánk, hogy semmi sem rendíthette meg Illés hitét. És mégis volt valami, ami miatt elkeseredett, és már-már hitét veszítette.

Miután Akháb elmondta Jézabelnek mindazt, ami aznap történt, és amit Illés cselekedett, Jézabel megfenyegette Illést, hogy megöli (1Kir 19:1-2). És ekkor a bátor próféta, aki egymagában megállt a Kármelen Baál prófétái előtt, futásnak eredt az elvetemült királyné elől. Megfáradva és elgyötörve, a jövő

távlatával, saját halálát kívánta. Egy borókafenyő árnyékában pihent meg. A borókafenyő a Közel-Kelet sivatagos vidékein eléggé elterjedt fajta, medéket nyújt az elfáradt utazóknak. A csüggedt, magányos Illés elaludt a fa árnyékában. Egy angyal ébresztette fel, szén között sült pogácsát és vizet kínált neki, majd biztatta, hogy aludjon vissza. Ez a jelenet két ízben is megismétlődött, és az ételnek, a víznek és a pihenésnek köszönhetően Illés erőre kapott, és negyven napon keresztül vándorolt tovább.

Jelentős tanerő rejlik ebben a történetben. Az egyik tanulság, hogy még Isten emberei is elcsüggednek néha. Nem sok idő múlva Illés felvitetett a mennybe anélkül, hogy megismerte volna a halált. Mindazonáltal neki is voltak nehéz pillanatai. Figyeljük meg, hogyan viszonyult Isten Illés csüggedéséhez: nem tartott neki prédikációt. Nem biztatta, hogy legyen nagyobb hite, vagy hogy imádkozzon többet. Szerető Urunk kiadós és egészséges étellel vendégelte meg, friss vízzel csillapította szomját, és pihentető alvásban részesítette az éjszaka óráiban. Időnként a legjobb dolog, amit egy csüggedt barátunkért tehetünk az, hogy mellette legyünk, támogassuk és gondját viseljük.

III. ALKALMAZÁS

Rendkívül fontos, hogy ne ítélkezzünk beteg ember felett. Habár betegsége lehet, hogy egészségtelen életmódjának eredménye, ez nem mindig van így. Még akkor is, ha betegsége és szenvedése helytelen személyes döntéseinek következménye, kövessük a Jézus példáját. Számára nem számított, hogy a gutaütöttnek bűnös előélete volt. Az Üdvözítő küldetése volt minden embert szolgálni, és nekünk is hasonlóképpen kell eljárunk. Barát barátot vezet Jézushoz. Ha hittel imádkozunk a betegekért, Jézus csodákat fog tenni. Néha azonnali gyógyulásoknak leszünk tanúi, máskor a gyógyulás fokozatosan fog bekövetkezni, de az is megtörténhet, hogy a beteg elhalálozik, és Jézus dicsőséges második eljöveteleig pihenni fog. Krisztus szava biztosít minket: megpihenhetünk az Ő szeretetében, mivel kegyelme által biztos a gyógyulás. Az egyedüli kérdés ennek a gyógyulásnak az időpontjára vonatkozik: azonnal, fokozatosan, vagy a feltámadáskor következik be?

Vannak pillanatok – mint az Illés esetében is –, amikor a legjobb, amit tehetünk egy csüggedt vagy depressziós emberért az, hogy mellette állunk és gondoskodunk szükségleteiről. Kedves törődésünk megváltoztathatja az életét. Ezen a héten imádkozz valakiért, akiről tudod, hogy valamilyen betegségben szenved. Ha mód van rá, látogasd meg az illetőt, és kérdezd meg, mire van szüksége. Sok áldásban lesz részed, ha úgy szolgálod az embereket, mint Jézus, és a megsegített személy is áldásban részesül.

augusztus 21–27.

A nyugalom ritmusa

*E heti tanulmányunk: 1Mózes 1; 2Mózes 16:14-31; 20:8-11;
5Mózes 5:12-15; Zsoltár 92; Ézsaiás 58:13*

Szombat délután

***Alapige: „És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivel-
hogyan azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szer-
zett vala Isten” (1Móz 2:3).***

Vajon ki tudja valóban elképzelni, hogy milyen lehetett a teremtés, amikor a sötétségben világosság gyűlt, az óceánokban élet pezsdült, a madarak hirtelen felröppentek? Milyen volt Ádám és Éva természetfeletti megteremtése? Fel sem foghatjuk, hogyan tudta mindezt megtenni Isten!

Ezek után azonban az Úr figyelme másfelé fordult, ami első ránézésre nem tűnik olyan lenyűgözőnek, mint amikor bálnák vetődnek ki a vízből, nem olyan káprázatos, mint a tollak mintázata. Isten egyszerűen létrehozott egy napot, a hetedik napot, majd különlegessé tette azt. Már azelőtt felállított egy emlékeztetőt, hogy az emberiség belevetette volna magát az önmagára kényesített, stresszes életmódba. Az Úr azt akarta, hogy ezen a napon megálljunk és kifejezetten élvezzük azt, amikor csak úgy lehetünk, nem kell semmit tennünk, amikor örülhetünk az ajándékainak, mint a fű, a levegő, a vadvilág, a víz, az emberek, de főként dicsőíthetjük minden jó ajándék Alkotóját.

A meghívás még azután is állt, hogy az első emberpárnak el kellett hagynia az Édent. Isten azt akarta, hogy ez a jel kiállja az idő próbáját, ezért már a kezdetekkor beleszótta az idő fonalába.

Ezen a héten Isten meghívását tanulmányozzuk majd, amellyel újból és újból, minden hetedik napon dinamikus pihenésre hív minket.

Isten ott volt a kezdetekkor. Szólt, és amit mondott, az meglett. A világosság elválasztja a nappalt az éjszakától. Az eget és a tengert a második napon hívta elő. A szárazföld és a növényzet a harmadik napon következett. Isten alkotta meg az idői és földrajzi kereteket, amelyeket majd a következő három nap során töltött be. Az égboltot nappal és éjjel más fény uralja. A legősibb kultúrák történeteitől eltérően a bibliai teremtéstörténet egyértelművé teszi, hogy a nap, a hold és a csillagok nem istenségek, csak a negyedik napon jelentek meg, és engedelmessé válnak a Teremtő szavának.

Mózes leírása szerint étellel és gyönyörűséggel teljes volt az ötödik és a hatodik nap (1Móz 1:20-31). A madarak, a halak és a szárazföldi állatok mind beöltöttek az Isten által számukra előkészített teret.

1. Mire utal az, ahogyan az Úr a teremtést értékelte? Olvassuk el 1Mózes 1. fejezetét!

Isten nem akármilyen, *hanem tökéletes világot* alkotott! A földön nyüzsögtek az állatok. Az Úr minden nap végeztével elmondta, mintha egy fülbemászó dallam refrénje lenne, hogy „jó”.

2. Miben különbözik az emberiség megteremtése a világ többi részének teremtésétől? Olvassuk el 1Móz 1:26-27 és 2:7, 21-24 verseit!

Az Úr lehajolt, elkezdte formálni a port. Az Isten képére és hasonlatosságára történt teremtés a bensőséges és közeli kapcsolat bemutatása. Isten lehajolt, életet lehelt Ádám orrába, aki élő lény lett. A teremtés hetének újabb fontos eleme, hogy Évát különleges módon, Ádám bordájából teremtette meg az Úr. Az emberiségre vonatkozó eredeti tervének részét képezte a házasság, ami az 'is, illetve az 'issáh, a „férfi” és a „nő” közötti, szent bizalmon alapuló kapcsolat.

A refrén kissé másképp cseng, amikor Isten megszemlélte a hatodik napon teremtett összes alkotását: „*És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó*” (1Móz 1:31, RÚF).

Gondoljunk bele, hogy milyen gyökeresen különbözik a Biblia teremtéstörténete attól, amit sokan Isten Igéjének vezetése nélkül tanítanak! Ezek szerint mennyire kell a Szentírásra hagyatkoznunk ahhoz, hogy megérthessük az igazságot?

A teremtett világ „igen jó” volt, de a teremtés még nem ért véget. A hét azal zárult, hogy Isten megpihent és különlegesen megáldotta a hetedik napot, a szombatot. *„Azután megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mert azon pihent meg Isten egész teremtő és alkotó munkája után”* (1Móz 2:3, RÚF).

A szombat része Isten teremtésének, sőt abban csúcsoad ki. Isten megpihent és lehetőséget teremtett a közösségre, amiben az emberiség (annak idején Ádám és Éva szűk családi köre) megpihenhet a mindennapi feladataitól, megnyugodva a Teremtő mellett.

A bűn sajnos betört a világba és mindent megváltoztatott. Nincs több lehetőségünk szemtől szemben kapcsolatot tartani Istennel. Attól kezdve fájdalmas a gyerekszülés, nehéz a munka, a kapcsolatok törekenyek, nem jól működnek stb. A bűnös világban mindannyian a bajok litániájaként ismerjük az életet. Mindezek között mégis megmaradt Isten szombatja mint teremtetségünk időtálló jelképe, valamint újjáteremtésünk reménye és ígérete. Ma, a bűneset után mennyivel nagyobb szükség van a szombati nyugalomra, mint azelőtt! Sok évvel később az Úr ismét erre a különleges napra emlékeztetett, amikor kiszabadította népét az egyiptomi szolgaságból.

3. Olvassuk el 2Móz 20:8-11 szakaszát! Milyen tanítás rejlik ebben a részben a szombat fontosságáról a teremtés összefüggésében?

Isten ezzel a paranccsal arra szólít, hogy emlékezzünk a gyökereinkre. Sokak hitével ellentétben nem rideg, részvétlen, vak erők véletlenszerű termékei vagyunk. Épp ellenkezőleg! Isten a saját képére teremtett meg bennünket, azért alkotott minket, hogy kapcsolatot tartsunk vele, még ha az egyiptomiak értéktelen rabszolgákként bántak is az izraelitákkal. Minden egyes szombattal Isten különleges módon arra emlékeztette őket, hogy ne feledjék, kik is valójában, hiszen a saját képére teremtette őket.

„A [szombat a] teremtés művére emlékeztetett, ezáltal Isten hatalmának és szeretetének jele lett” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 229. o.).

Gondoljunk a hatnapos teremtés tanának jelentőségére! Olyan fontos, hogy Isten megparancsolja: kivétel nélkül minden héten különítsük el az életünk egyheted részét, emlékezzünk meg erről! Mennyire lényeges tehát megemlékeznünk arról, hogy valójában honnan származunk?

Negyvenévi pusztai vándorlás után új nemzedék nőtt fel, akiknek csupán halvány emléke volt Egyiptomról, már ha emlékeztek egyáltalán. Az életük nagyban különbözött a szüleikétől. Ez az új generáció többször is tanúja volt a szülők hitetlenségének, aminek következményeként nekik is vándorolniuk kellett a pusztában, míg az előző nemzedék ott halt meg. Részük lehetett abban az előjogban, hogy a táboruk közepén állt a szentély. Láthatták a felhőt, ami Isten jelenlétét jelképezve lebegett a sátor fölött. Amikor felemelkedett, tudták, hogy ideje összecsomagolni és követni. A nappal árnyékot, éjszaka pedig meleget adó oszlop folyamatosan emlékeztette őket Isten szeretetére és gondviselésére.

4. Milyen személyre szabott emlékeztetőt kaptak a szombati nyugalommal kapcsolatban? Olvassuk el 2Móz 16:14-31 szakaszát!

A széles körben elterjedt teológiai magyarázattal ellentétben ezek a versek azt bizonyítják, hogy a hetednap szombat megelőzte a Sínai-hegyi törvényadást. Mi történt ekkor? Az Istentől kapott különleges étel naponta emlékeztette őket arra, hogy a Teremtő tartja fenn az egész világot. Az Úr kézzelfogható módon gondoskodott szükségleteikről. Minden egyes nap csoda történt, amikor az étel a nappal együtt jelent meg és tűnt el. Ha valaki el akarta tenni a mannát másnapra, az megrothadt és megbűdösödött. Pénteken mégis kétszeres mennyiség hullott belőle, és a szombatra kellő adag csodálatos módon friss maradt.

Izrael ekkor már gyakorolta a szentélyszolgálatokat, illetve megkapta a törvényeket és rendelkezéseket is, amelyekről Mózes *harmadik és negyedik könyve* ír. Az idős Mózes mégis magához hívott mindenkit, felidézte előttük a történelmüket és elismételte a törvényeket, amelyeket Istentől kaptak (lásd 5Móz 5:6-22). Az új nemzedék végül beléphetett az ígért földjére. Izrael vezetőváltás előtt állt, az idős Mózes pedig biztosítani akarta, hogy ez a nemzedék emlékezzen arra, kik ők és mi a küldetésük. Nem szerette volna, hogy ők is elkövezzék a szüleik hibáját, ezért újból ismertette Isten törvényeit. Megismételte a Tízparancsolatot, hogy ne feledje azt el a Kánaán meghódítása küszöbén álló generáció.

A saját életünkre nézve: Jézus második eljövetele csupán néhány pillanattal következik be a halálunk után. Visszatérése így mindig közelebb van, mint gondolnánk. Hogyan emlékeztet bennünket a szombatünnepelés nemcsak arra, hogy Isten mit tett értünk, hanem arra is, amit majd visszajövetelekor tesz?

Izrael a Jordán túlszárnyán táborozott. Elfoglalták Bászán királyának és a két emóreus királynak a földjét. Mózes ismét összehívta a népet ebben a döntő pillanatban, és emlékeztette őket, hogy a Sínainál kötött szövetség nemcsak a szüleikre volt érvényes, hanem rájuk is az. Majd folytatásként újból elisméltelte a Tízparancsolatot, szintén a saját érdekében.

5. Vessük össze 2Móz 20:8-11 és 5Móz 5:12-15 részeit! Mi a különbség a kettő között a szombat parancsolatának megfogalmazásában?

2Móz 20:8 verse a „*Megemlékezzél*” szóval, 5Móz 5:12 verse pedig a „*Vigyázz*” szóval kezdődik, a „*megemlékezzél*” szó pedig kicsivel később következik a parancsolatban (5Móz 5:15). Abban az igeszakaszban arra kellett emlékeznünk, hogy rabszolgák voltak. Bár az a nemzedék már szabadon nőtt fel, ők is rabszolgaságba születtek volna, ha nem kerül sor a csodálatos szabadításra. A szombat parancsolatának arra kellett emlékeztetnie őket, hogy ugyanaz az Isten hajtotta végre a teremtést és a szabadítást is: „*És kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral*” (5Móz 5:15).

Ez az igazság jól illett az izraeliták akkori körülményeihez, hiszen másodjára álltak az ígért földje határánál, negyven évvel az előző generáció csúfos kudarca után. Önmaguktól ugyanúgy képtelenek lettek volna elfoglalni azt a területet, mint ahogy atyáik sem menekülhettek volna el Egyiptomból. Szükségük volt Istenre, aki „*erős kézzel és kinyújtott karral*” cselekszik.

A szombat új jelentéskörrel bővült. Izraelnek azért kellett megünnepelnie a szombatot, mert az Úr a szabadító Isten (5Móz 5:15). A szombat parancsolata persze nem különül el a teremtéstől 5Mózes 5. fejezetében sem, még ha itt egy újabb indokot is látunk, ami Izrael kiszabadítása. Bizonyos értelemben Izrael népének az Egyiptom földjéről való szabadulása egyben az új teremtés kezdőpontja is, hasonlóan a *Mózes első könyvében* található teremtéstörténethez. Izrael szabaddá tett népe Isten új teremtése lett (lásd még például Ézs 43:15 versét). Mivel a kivonulást a bűntől való szabadulás, azaz a megváltás jelképeként is tartjuk, a szombat mind a teremtés, mind a megváltás jelképe. A szombat tehát rámutat Jézusra, a Teremtőnkre és Szabadítónkra.

Olvassuk el Jn 1:1-13 szakaszát! Mit tanítanak ezek a versek Jézusról, a Teremtőről és Üdvözítőről?

Isten megparancsolta népének, hogy ünnepeljék meg a szombatnapot. A gyilkosságot és lopást tiltó rendelkezés mellett ott van a szombatról való megemlékezés követelménye is, azt viszont a Biblia nem részletezi, pontosan hogyan kell megtartani.

6. Milyen légkört teremtsünk és árássunk magunk körül szombaton? Olvasuk el a 92. zsolnárt és Ézs 58:13 versét! _____

A szombattartás azt jelenti, hogy a teremtést és a megváltást ünnepeljük, ezért kell a boldogság és az Úrban való öröm, nem pedig a komorság légkörének áthatnia.

A szombatról való megemlékezés nem a hetedik napon kezdődik. Az első szombat a teremtési hét tetőfoka volt, úgy nekünk is egész héten meg kell emlékeznünk „a szombatnapról”, előre tervezve, hogy félretehessük a heti munkánkat és megszentelhesük a hetedik napot, amikor végre beköszönt. Igen fontos, hogy egész héten tudatosan készüljünk a szombatra, de főleg az előkészület napján (Mk 15:42), azaz pénteken, mivel örömmel várjuk a következő, különleges napot.

7. A szombatünneplés melyik fontos részét emeli ki 3Móz 19:3 verse?

A szombatünneplés azt jelenti, hogy ápoljuk a kapcsolatunkat a családdal és a barátainkkal. Isten időt ad arra, hogy figyeljünk az egész családdra, ezzel pihenést biztosított a szolgálóknak és a család állatainak is (lásd 2Móz 20:8-11). A szombat és a család kéz a kézben jár.

A pihenés és a családi időtöltés fontos, azonban a szombat megtartásához az is hozzátartozik, hogy részt veszünk az istentiszteleten a gyülekezeti családdal. Amikor Jézus a földön járt, Ő is elment az istentiszteletekre, vezette is azokat (lásd 3Móz 23:3; Lk 4:16; Zsid 10:25).

A pörgő heti rutinunk és ritmusunk között a szívünk mélyén vágyunk a valódi szombati nyugalomra, az Alkotónkkal való meghitt közösségre. Beléphetünk a szombati ritmusba és nyugalomba, ha tudatosan leállunk a feladataink végzésével, nem tervezgetünk, hanem Istennel töltünk időt, illetve ápoljuk a kapcsolatainkat.

Mi a tapasztalatunk eddig a szombattal és az áldásaival kapcsolatban? Mit tehetnénk, hogy számunkra még szentebb legyen ez a nap, olyan, amelynek lennie kell?

„Isten emléket emelt teremtői hatalmának, és azt az embernek adta, hogy meglássa Őt keze munkáiban. A szombat arra tanít, hogy a Teremtő dicsőségét teremtett műveiben szemléljük... Tanulmányozzuk a természetbe írt tanításokat a szent nyugalomnapon jobban, mint bármely más napon!... Amikor kimegyünk a természetbe, Krisztus valóságossá teszi jelenlétét számunkra, és figyelmünket a maga békességére és szeretetére irányítja” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 14. o.).

„Az Úr azért is szabadította meg Izraelt az egyiptomi fogságból, hogy megtarthassák szent szombatját... Mózes és Áron nyilván újból tanítani kezdett a szombat szentségéről, ezért is panasolta a fáraó: »Ti elhagytátok velök az ő munkáikat« (2Móz 5:5). Ez arra utal, hogy Mózes és Áron már Egyiptomban megkezdte a szombat reformját.

Viszont a szombat megtartásával nem az egyiptomi szolgaságukról kellett megemlékezni, hanem annak örömről, hogy megszabadultak a szombat-ünneplést megnehezítő egyiptomi vallási elnyomás alól. A szolgaságból való szabadulásuknak örökre együttérzést kellett kiváltania a szívében a szegények, illetve az elnyomottak, az árvák és az özvegyek iránt” (Ellen G. White: *From Eternity Past*. 549. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

ApCsel 19–25;

Evangelizálás, „Evangelizálás énekekkel” c. fejezet

„Az énekszolgálat” c. alfejezete

1. Ki kísérte el Pál apostolt egészen Ázsiáig? _____
2. Mely üzenet széles körben történő hirdetésével gyanúsították meg Pált a zsidók?

3. Honnan tudhatjuk, hogy Pál nőtestvére Jeruzsálemben élt?

4. Mi tűnt Festus számára értelmetlennek?

5. Mit tegyünk, ha kísértés környékezik?

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Isten teremtői művének csúcspontja a bibliai szombat. A teremtés hetének első három napján Isten megteremtette a világosságot, az eget és a földet, a vi-
zeket és a szárazföldet, valamint a növényzetet. A negyedik napon a Napot,
a Holdat és a csillagokat teremtette meg. A következő két napon Isten életre
szólította a tengerek halait, az égbolt madarait, a szárazföld élőlényeit, és vé-
gül az embert. A hetedik napon Isten megszentelte a szombatot – szent nap-
ként elkülönítette –, hogy az emberek imádják Őt azon a teremtés csodáiért,
együtt örvendjenek a szeretetteljes kapcsolatoknak, és Teremtőjük közössé-
gébe léphessenek. E heti tanulmányunkban figyelemmel követjük, hogy Isten
miként szötte bele a szombatot az idő „szövetébe”, mintegy emlékeztetőül te-
remtői dicsőségére, köszönetképpen az ideiglenes és az örök élet ajándékáért,
amelyet nekünk adott.

Az idők során a szombat állandóan emlékeztette Isten gyermekeit, hogy
Ő a Teremtőjük. Ha a szombatot minden nemzedék hűségesen megtartotta
volna, nem jelentek volna meg a történelem színpadán az ateisták, az agnosz-
tikusok vagy az elvilágiasodott humanisták. A szombat a teremtő, velünk tö-
rődő és rólunk gondoskodó Istenről tanúskodik, és emlékeztet arra, hogy ha-
talmos és erős Urunk megszabadíthat bennünket. Mindenható Teremtőnk ki-
szabadította Izraelt az egyiptomi fogságból, így minket is kiszabadíthat bűnös
szokásaink rabságából.

Szombaton megpihenünk megszentelő és értünk ismét eljövő Teremtőnk
és Megváltónk áldásában. A szombat mennyei oázis zaklatott, szekularizált
világunk perzselő pusztájában.

II. MAGYARÁZAT

A kozmikus tér csodálatos világa a mindenható Istenről, a világegyetem
Teremtőjéről beszél. Frank Borman volt a parancsnoka a Föld pályáján túli
első űrexpedíciónak. 400.000 kilométer magasságából letekintve a Földre,
Borman rádióüzenetet küldött, amelyben 1Móz 1:1 versét idézte: „Kezdetben
teremté Isten az eget és a földet.” Később ezt így magyarázta: „Lenyűgöző ér-
zés kerített hatalmába! Meg vagyok győződve, hogy létezik egy nálunk sokkal
nagyobb hatalom, hogy van Isten, és hogy valóban mindennek volt egy kez-
dete!” Sokakat a világ nagy gondolkodói közül annyira lenyűgözött a világ-
egyetem összetettsége, rendezettsége és beláthatatlan kiterjedése, hogy mély-
ségesen hinni kezdtek Istenben. Íme néhány példa:

Egyesek szerint a tudomány szemben áll a hittel. A tudományos fejlődést
meghatározó híres személyiségek többsége már a kezdetben hívő volt, gon-

doljunk csak Kopernikusra, aki felfedezte, hogy a Nap (és nem a Föld) áll a naprendszerünk középpontjában, Isaac Newtonra, a gravitáció törvényének felfedezőjére, Blaise Pascalra, az első számítógép feltalálójára, vagy James Maxwellre, az elektromágneses indukció törvényének megfogalmazójára. Mind keresztény hívők voltak, akik rájöttek, hogy a természet törvényszerűségeinek tanulmányozása nem mond ellent a hitüknek, sőt: megerősíti azt.

1Móz 1:1 verse a teljes Szentírás alapja. „Kezdetben teremté Isten az eget és a földet.” A „teremt” jelentésű héber ige ebben a szövegben a „bara”, és olyasvalamire utal, amit Isten alkotott. Ez a héber ige minden esetben összefüggésben van Isten alkotó tevékenységével. Isten rendelkezik azzal a rendkívüli adottsággal, hogy képes a semmiből alkotni. Megszólal, és létrejön a Föld. Kiejt egy szót, és a szárazföldet élénkzöld színű növényzet borítja be. Újra megszólal, és virágba borulnak a fák. Isten szavára azonnal megjelenik a Nap, a Hold és az égitestek.

Isten végtelen ereje

Hogy fogalmat alkothassunk arról, mennyire korlátlan Isten ereje, vegyünk figyelembe csupán egy égitestet, a Napot. A csillagokat Isten teremtette? Természetesen. 1Móz 1:14-16 szakasza szerint Isten két világító égitestet teremtett: a Napot, hogy világítson nappal, és a Holdat, hogy világítson éjjel. Mi a Nap körül keringő egyik égitesten élünk. A Nap egy másodperc alatt több energiát termel, mint amit az egész emberiség termelt eddig a történelem folyamán. Ha összeadjuk a különböző fosszilis és megújuló energiaforrásokból a történelem folyamán – az idők kezdete óta – előállított energiát, a Nap azt egy másodperc alatt túlszárnyalja.

A Nap átmérője körülbelül 1,39 millió kilométer, és mintegy egymillió, Föld nagyságú égitest férne el benne. De a Nap csupán egyike a galaxisunk, a Tejút több mint 100 milliárd csillagának. A Pisztolycsillag nevű égitest a mi Napunknál 10 milliószor nagyobb erőt sugároz. Egymillió, Nap-nagyságú csillag könnyedén el férne a Pisztolycsillag gömbjében. Egyes tudósok becslése szerint a világegyetemben 10 milliárd trillió csillag létezik. Valaki egyszer azt mondta, hogy a csillagok száma körülbelül annyi, mint a tengerparti homok szemcséinek száma.

Ézsaiás próféta arra buzdít, hogy elmélkedjünk teremtő Istenünk hatalmán: „Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat? Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevének szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen” (Ézs 40:26). A hetedik nap szombatja örök emlékmű, jel, mely sosem múlik el, Isten rendkívüli teremtő erejének állandó emlékeztetője.

A teremtés hetének végéről ezt olvassuk 1Móz 2:1-3 verseiben: „És elvégezték az ég és a föld, és azoknak minden serege. Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten.” Isten nem azért pihent meg, mert elfáradt. Megszűnt minden munkájától, mert elégedetten szemlélte az általa teremtett világ szépségét és fenségességét. Megpihent, hogy ezzel példát mutasson nekünk. A szombat heti szünet, hogy dicsőítsük azt, aki alkotott minket. Amikor Istent imádjuk szombaton, megnyitjuk szívünket különleges áldása befo gadására, amit kizárólag ezen a napon kaphatunk meg.

A gondot viselő Teremtő

A szombat emlékeztet minket, hogy nem vagyunk árvák ebben a világ-egyetemben, ezen a Nap körül forgó bolygón. Figyelmünket a Teremtőre irányítja, aki jól meghatározott céllal teremtett és túlságosan szeretett minket ahhoz, hogy lemondjon rólunk, amikor eltávolodtunk ettől a céltől. A szombat emlékeztet minket Alkotónkra, aki rendelkezésünkre bocsátott mindent, ami az élet fenntartásához szükséges. Gondoskodását az a hármás csoda szemlélteti, amely a manna hullását kísérte: pénteken kétszer annyi manna hullott, mint más napokon; szombaton egyáltalán nem hullott manna; ha a hét bármely napján – a péntekit kivéve – az izraeliták több mannát gyűjtöttek, mint amennyit elfogyaszthattak, a megmaradt mennyiség megromlott, ehetlenné vált, ezzel szemben a pénteken szombatra gyűjtött manna nem romlott meg!

A szombati istenimádat a pusztai vándorlás negyven éve alatt a Teremtőre és gondoskodására emlékeztette Izrael gyermekeit. Fontos megjegyeznünk, hogy az izraeliták a Sínai-hegy előtt is megtartották a szombatot. 2Móz 20:8-11 szakasza – a szombat parancsolata – is ezzel az igével kezdődik: „Megemlékezzél!” Visszamatat a világot hat nap alatt alkotó Teremtőre, aki a hetedik napon megpihent. Ha azoknak lenne igazuk, akik szerint a teremtés után Isten magára hagyta a világot, hogy több millió éven át továbbfejlődjön, akkor egyáltalán nem lett volna szükség a szombatra, és emlékeznünk sem lett volna mire.

A szombat Istenben való megnyugvásunk örök jelképe, Teremtő iránti hűségünk különleges megnyilvánulása, jele (Ez 20:12, 20). Ahelyett, hogy önkényes, legalista kérelem lenne, amely a cselekedetek általi megigazulásra ösztönözne, a szombat feltárja előttünk, hogy az igazi pihenést Istenben találjuk meg. A szombat olyan Istenről tanúskodik, aki mindent megadott nekünk,

hogy megpihenhessünk az Ő megvalósításaiban. A szombat igazi nyugalma a kegyelem nyugalma a teremtő, megváltó és értünk újra eljövő Istenünk szerető karjaiban.

A Szabadító

Számolnunk kell még egy fontos szemponttal a szombat parancsolatával kapcsolatosan. 5Móz 5. fejezete újfent megerősíti a szombat parancsolatát az Ígéret Földjébe való belépés határához érkezett nemzedék életében. Az igazságszaksz emlékezteti őket, hogy rabszolgák voltak Egyiptomban, de hatalmas Teremtőjük kiszabadította őket. Egyedül Ő szakíthatja el a láncokat, amelyek fogva tartanak, egyedül Ő menthet meg a bűntől. Ez a szombat üzenete: mindenható, szerető Teremtőnk van, aki újjá akarja alkotni szívünket.

III. ALKALMAZÁS

Miközben a szombatnak a gyakorlati életben történő alkalmazásán elmélkedünk, gondolkozunk el az alábbi kérdéseken, majd válaszoljunk rájuk:

- Amikor a szombatiskolára gondolunk, mi jut eszünkbe? Milyen jelentése/jelentősége van számunkra a szombatnak?
- Miért fontos az életünkben a teremtésről szóló bibliai igazság, szemben a fejlődéstan fogalmával?
- Gondoltunk-e valaha arra, hogy a szombat a szabadulásunk jele?
- A szombat a mindenben gondunkat viselő Istenben megtalált pihenésről, nyugalomról szól. A mannahullás is Isten mindennapi gondoskodását szemlélteti. Hogyan változtatja meg életünket a szombat?
- E heti tanulmányunk fényében olvassuk el Ellen G. White következő gondolatát: „A szorongattatás idejének kezdetén betöltekezünk Szentlélekkel, hogy mind nagyobb erővel hirdessük a szombat igazságát” (*Korai írások*. 33. o.). Prófétánők a későbbiekben megmagyarázta, hogy a „szorongattatás ideje” szókapcsolattal a kegyelemidő lezárása előtti időszakra utalt, amikor még rendelkezésünkre áll Isten kegyelme.

Szombati nyugalom

*E heti tanulmányunk: 1Mózes 1:26-27; 9:6; 2Mózes 19:6;
János 5:7-16; Róma 6:1-7; 2Péter 2:19*

Szombat délután

Alapige: „Hat napon át munkálkodjatok, a hetedik napon nyugalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van, semmi dolgot ne végezzetek: az Úrnak szombatja legyen az minden lakhelyeteken” (3Móz 23:3).

Mindenféle érvet lehet hallani a hetednapi szombat ünneplése ellen, nemde? Jézus a szombatot vasárnapra változtatta, vagy eltörölte, vagy Pál törölte el, vagy az apostolok váltották fel vasárnapra, tekintettel a feltámasztásra és így tovább. Az elmúlt években egyes érvek még kifinomultabbá váltak, például az, hogy Jézus a szombati nyugalmunk, ezért nem kell megszentelnünk sem azt, sem egyetlen más napot. És bármilyen furcsa, mindig felbukkan az az érv is, hogy a hetedik napon való megpihenéssel csak a mennybe próbáljuk „bedolgozni” magunkat.

Másrészt viszont vannak olyan keresztények, akik mostanában fokozottabban érdeklődnek a nyugalom és a nyugalom napjának a kérdése iránt, és bár a vasárnap mellett érvelnek vagy amellett, hogy a nap nem is számít, mégis elkezdtek foglalkozni a nyugalom bibliai gondolatával, jelentőségével.

Hetednapi adventistaként természetesen látjuk, hogy Isten erkölcsi törvénye örök. A negyedik parancsolat iránti szó szerinti engedelmesség pedig nem azt jelenti, hogy be akarnánk „dolgozni” magunkat a mennybe, mint ahogy az ötödik, a hatodik, az első vagy bármelyik másik parancsolatnak való megfelelés sem azt fejezi ki.

Ezen a héten tovább vizsgáljuk a nyugalmat, amit Isten a szombat parancsolatában adott, illetve azt, hogy ez miért fontos.

Az egész Tízparancsolatból egyedül a negyedik kezdődik a „Megemlékezzél” igével. Nem úgy szól, hogy „Megemlékezzél arról, hogy ne lopj”, avagy „Megemlékezzél arról, hogy ne kívánd...” Csak azt olvassuk, hogy „Megemlékezzél a szombatnapról...”

Felidézendő történelemre, a múltban történetekre utal az „emlékezés” gondolata. Amikor visszatekintünk, a múlt felé fordulunk. A „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt” felhívás közvetlenül visszavezet a teremtés hetéhez.

1. Olvassuk el 1Móz 1:26-27 és 9:6 verseit! Ezek szerint mennyire különleges az ember? Mennyiben különbözünk Isten többi földi teremtményétől? Miért olyan fontos tisztán látni ezt a megkülönböztetést?

A teremtésre emlékezve arra gondolunk, hogy Isten a saját képére alkotott meg bennünket, és ez másra nem vonatkozik a teremtéstörténetben. Egyértelmű, hogy emberként alapvetően különbözünk a bolygó minden más élőlényétől, bármennyire egyezik is a DNS-ünk egyes állatfajokéval. A közkeletű hiedelemmel ellentétben nem csupán fejlettebb majmok vagy egy ősi főemlős evolválódott változatai vagyunk. Emberként az Úr képét hordozzuk magunkban, egyediek vagyunk az egész teremtett világban.

2. Hogyan emlékeztet a teremtés története a teremtett világgal való kapcsolatunkra (1Móz 2:15, 19)?

A természet világa iránti kötelességeinkre is emlékeztet, ha felismerjük, hogy Isten hozta létre a világunkat, ami fölött uralkodnunk kell. Az uralom nem egyenértékű a kizsákmányolással. Isten helytartóiként kell a hatalmunkat gyakorolni! Úgy kell viszonyulnunk a természethez, ahogy azt Ő tenné!

A bűn valóban elcsúfított és összezavart mindent, de a föld továbbra is Isten teremtése, nincs jogunk kizsákmányolni, főként más emberek kárára nem – ahogy az általában lenni szokott!

A szombat arra emlékeztet, hogy Isten a Teremtő. Emellett hogyan segíthet ez a nap környezettudatosabban is élni?

Ahogy azt korábban is láttuk, a szombat többre mutat csupán a teremtés napjainál. Amikor másodjára halljuk a Tízparancsolatot, Mózes áttekinti Izraelnek a pusztában eltöltött negyvenéves történetét. Ekkor a szombat megszentelését nem a teremtéssel, hanem az egyiptomi szolgaság kötelekeiből való szabadulással indokolja (5Móz 5:12-15).

Bár ma nem rabszolgaként élünk Egyiptomban, mindannyian a szolgálai vagyunk valaminek, ami így vagy úgy, de szintén elnyomhat.

3. A szolgaságnak milyen formáival szembesülünk ma? Olvassuk el 1Móz 4:7, Zsid 12:1 és 2Pt 2:19 verseit!

A szombat annak is az ünnepe, hogy megszabadulhatunk minden kötöttségtől, ami minket fogva tart. Arra emlékezünk ekkor, hogy van szabadulás a bűntől, nem a saját erőnkől, hanem Isten hatalmából, hit által. Azt is az eszünkbe juttatja, hogy nem érdemeljük meg a szabadságot. Az egyiptomi kivonulás előestéjén az elsőszülött izraelita gyerekek az ajtófélfára kent báránvérnek köszönhetően menekültek meg (2Mózes 12. fejezete). Minket is a Bárány vére ment meg, részünk van a Krisztus Jézusban kapott szabadságban.

4. Olvassuk el Róm 6:1-7 szakaszát! Mit mond itt Pál, ami kapcsolatba hozható a szombat ajándékával?

5Móz 5:15 szóhasználata ismét arra emlékeztette a népet, hogy Isten tette és hatalma szabadította ki őket: *„Emlékezz arra, hogy szolga voltál Egyiptomban, de erős kézzel és kinyújtott karral kihozott onnan téged Istened, az Úr”* (RÚF). Keresztényként mennyivel inkább fel kellene ismernünk, hogy egyedül Krisztus tette és hatalma szabadít meg a bűntől?

Ez a parancsolat arra szólít, hogy nyugodjunk meg az üdvösségben, amit erős karjával Isten szerzett számunkra. Megszabadulunk az önmegigazítást célzó erőfeszítéseinktől, amikor arra emlékezünk, hogy Isten a Teremtő. Bízhatunk benne, hogy újjáteremt és megszabadít bennünket a bűn kötelekeiből, ha hagyjuk.

Hogyan tapasztaltuk már a bűn rabságát? Hogyan tanulhatjuk meg igazán az ígéreteket, amelyeket a rabságból való szabadulásról kaptunk Jézusban?

5. Olvassuk el 2Móz 19:6 versét! Mit árul el ez az ige az ókori Izrael állapotáról (lásd még 1Pt 2:9)?

Isten azért hívta ki Egyiptomból Izraelt, hogy szövetséges népe legyen, akiken keresztül az egész világra eljuthat az evangélium, ha hűségesek maradnak hozzá. Nem is kérdés, hogy az Úr rendkívüli módon gondot viselt róluk, különleges előjogokban volt részük, ugyanakkor egyedi felelősség is hárult rájuk.

6. Olvassuk el 2Móz 23:12 versét! Mi történt még itt? Mit tanít ez a vers arról, hogyan tekintett Isten az izraeliták mellett másokra is?

Sokak figyelmét elkerüli, hogy a szombat hatálya egyetemes. Természetesen az a leggyakoribb tévedés, hogy ez a parancsolat csak a zsidókra vonatkozik, de ezt *Mózes első könyvének* első két fejezete cáfolja. Elvégre mindenkit Isten teremtett, tehát mindenkinek meg kellene ünnepelnie a szombatot!

Mindig legyünk tudatában, hogy mit jelent számunkra a szombat! Ugyanakkor az is számít, hogy a szombatünneplésünk mit közvetít másoknak rólunk. Bizonyos értelemben a megnyugvásunknak és a Teremtővel, a Szabadítóval való kapcsolatunknak arra kell indítania bennünket, hogy más szemmel tekintsünk a többi emberre. Észre kell vennünk, hogy őket is ugyanaz az Isten teremtette és szereti, értük ugyanúgy meghalt. A szolgáltnak, az idegének, sőt még az állatoknak is meg kell adni a lehetőséget a szombati pihenésre, ahogy azt már korábban is megállapítottuk (2Móz 20:10; 5Móz 5:14)!

Sokat elárul, hogy még a kapukon belül tartózkodó idegenek is élvezhetik a szombati pihenést, ha ők (még) nem is részesei Izrael szövetségi ígéreteinek. Nem szabad kihasználni az embereket, sőt az állatokat sem! A héber népnek minden héten arra kellett emlékeznie (ahogy nekünk is), hogy mennyi közös van bennük és másokban. Mi sem felejthetjük el, hogy ugyanannak az emberi családnak a részei vagyunk, még akkor is, ha olyan áldásokat és előjogokat élvezünk, amelyeket mások nem. Tehát bánjunk tisztelettel az emberekkel, kellő méltóságot tulajdonítva nekik!

Hogyan szolgálhat a mi szombatünneplésünk azok áldására, akik nem tartják meg ezt a napot? Azaz hogyan használhatjuk fel bizonyágtételre a szombatot?

Az Újszövetség világában a vallási vezetők tökélyre fejlesztették a szombat-ünneplés művészetét. Tilalmak és szabályok tucatjait alkották meg azért, hogy segítségükkel szenteljék meg a szombatot. Ennek részét képezték olyan tilalmak, hogy ezen a napon nem lehetett semmit sem megkötni vagy kioldani, két szálát egymástól elválasztani, tüzet eloltani, tárgyakat magánterületről közterületre szállítani vagy közterületen valamit egy adott távolságnál messzebb elvinni.

7. Milyen váddal illették Jézust Jn 5:7-16 szakaszában?

A vezetők teljesen figyelmen kívül hagyták Jézus hatalmas csodáját, hogy megszabadított egy embert a betegségből. Rögeszmésen csak arra figyeltek, hogy a felgyógyult férfi szombaton cipelte az ágyát. A saját szabályait és megkötéseiket akarták betartatni ahelyett, hogy azt nézték volna, mire használta fel azt a különleges napot a szombat Ura (Mk 2:28). Vigyáznunk kell, nehogy mi is hasonló hibákat kövessünk el, a magunk módján és a saját helyzetünkben!

8. Hogyan körvonalazza Ézs 58:12-14 Istennek a szombatünneplésre vonatkozó tervét? _____

Isten nem üres istentiszteletet, kegyes csendet kíván. Azt akarja látni, hogy népe törődik másokkal, főként az elnyomottakkal és a társadalom peremére szorultakkal.

A próféta egyértelművé tette a helyzetet Ézs 58:13-14 szakaszában: *„Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szól!”*

A saját kedvtelésünk keresése egyenértékű „a szombat lábbal tiprásával”. Az emberi tervek nem részei Isten szombati ideáljának. Ő arra hív bennünket, hogy ügyeljünk azokra, akik küzdenek valamivel, a foglyokra, éhezőkre és mezítelenekre, akik sötétségben járnak és akiknek a nevére mintha senki nem emlékezne. A szombatnak el kell fordítania a figyelmünket önmagunkról és önző vágyainkról. Arra kell sarkallnia, hogy inkább másokra, mások szükségleteire, ne csak önmagunkra és a saját szükségleteinkre gondoljunk.

A második világháború idején Angliában a német hadsereg megszállásától tartottak. Mindent megtettek a szigetország védelme érdekében. Új erődítményeket telepítettek a tengerpartokra. Az ellenség természetesen az utakon érhetne volna el a leggyorsabban a célpontjait, ezért az angolok eltorlaszolták a stratégiai fontosságú helyeket. A hatóságok ezután szokatlan lépéseket tettek. Az ellenség lelassítása és összezavarása céljából leszedték a vasúti és közúti jelzőtáblákat. A kövekre vagy épületekre vésett jeleket nem tudták leszedni, de cementtel letakarták azokat. A jelek igen fontosak, útbaigazítanak, vezetnek. A GPS-előtti korban mindannyiunknak volt térképe, és figyeltük a jelzőtáblákat.

9. Minek a jele a szombat? Olvassuk el 2Móz 31:13, 16-17 verseit! Mi, akik hiszünk Isten törvényének örök érvényében, hogyan alkalmazhatjuk magunkra az itt olvasottakat ma?

Ez ugyan kifejezetten az ókori Izraelnek hangzott először, de ha Krisztushoz tartozunk, mi is „*Ábrahám magva... és ígéret szerint örökösök*” (Gal 3:29) vagyunk, a szombat pedig továbbra is megmaradt az Isten és népe közötti jelként. 2Mózes 31. fejezete rávilágít, hogy a szombat Isten állandó (örök) szövetsége (2Móz 31:16-17). Ez a jel segít „megismernünk” a Teremtőt, a Megváltót, a Megigazítónkat. Olyan, mit egy zászló, amit minden hetedik nap felemelnek, segít emlékezni, ugyanis hajlamosak vagyunk a feledésre. Isten szombatja folyamatosan emlékeztet az eredetünkre, a szabadulásunkra, a sorsunkra és a kirekesztettek, kiközösítettek iránti kötelességeinkre. Annyira fontos, hogy kivétel nélkül minden héten eljön hozzánk, nem is nekünk kell keresni. Emlékeztet rá, hogy kik vagyunk, ki teremtett bennünket, és mit fog értünk tenni végül, amikor megalkotja az új eget és az új földet.

A szent Isten arra hívja szövetségeseit, hogy figyeljék a ritmust, ami azt szabályozza, ami igazán számít: a Teremtő és Megváltó, illetve a tévútra tért teremtményei közötti megmentő kapcsolatot. Minden héten arra szólít az erős és hatalmas Úr, hogy lépünk be a nyugalomba, amit Krisztus Jézusban ingyen kaptunk, nézzünk „*a hitnek fedelmére és bevégezjére... aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült*” (Zsid 12:2).

Hogyan tanulhatunk meg szombatonként mélyebb kapcsolatba lépni Istennel?

„Egész héten gondolnunk kell a szombatra, és fel kell rá készülnünk a parancsolat szerint! Nem szabad pusztán törvényként megtartani...

Az egész menny megtartja a szombatot, de nem kedvtelen semmittevésel. Azon a napon a lélek minden erejének fel kell ébrednie, hiszen nem arra készülünk, hogy Istennel és Krisztussal, az Üdvözítőnkkel fogunk találkozni? Hitben megláthatjuk Őt, akinek az a vágya, hogy minden egyes embert felüldítsen és megáldjon” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 6. köt. 353, 362. o.).

„Mégis, Isten magasabb követelményeket állít szombaton, mint más napokon. Népe felhagy szokásos tevékenységével, és imádkozással, elmélkedéssel tölti az időt. Nagyobb kegyet kérhetnek tőle szombaton, mint a többi napon. Isten különös figyelmét igénylik. Áldásának legjaváért könyörögnek. Isten nem várja meg a szombat elmúltát e kérések teljesítésével. A menny munkája sohasem szűnik meg, és az embernek sem kell megpihennie a jó cselekedetek munkálásában. Krisztus munkája, a beteg meggyógyítása tökéletes összhangban volt a törvénnyel, megtisztelte a szombatot” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 165. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

ApCsel 26 – Róm 4;

Evangelizálás, „A zene az evangelizálásban” c. alfejezet

1. Mi volt Festus véleménye a tudományról, Pál apostolra vonatkozóan?

2. Mely gondolat volt idegen Páltól, amikor arra kényszerült, hogy a császárra apelláljon?

3. Mi történik azokkal, akik „törvény nélkül vétkeztek”?

4. Mire nem gondolt Ábrahám?

5. Hogyan örvend az Úr az Ő egyházán?

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Volt már olyan érzésed, hogy elveszítettél valamit, jóllehet a szemed előtt volt, csak éppen nem láttad? Tételezzük fel, hogy elveszítetted az autód kulcsát. Kerested az egész házban, de nem találtad, majd hirtelen eszedbe jutott, hogy hol lehet. Vagy a szekrénybe felakasztott kiskabátod zsebében, vagy a táskádban, amit a konyhaszéken hagytál.

Isten megadta nekünk az emlékezés ajándékát. Mi lenne, ha nem rendelkezünk ezzel az ajándékkal? Mi lenne, ha az egyedüli dolog, aminek tudatában lennénk, a jelen lenne? Nagyon bonyolult lenne az életünk. E heti tanulmányunk segítségével visszatérünk a szombat témájához, és egy másik perspektívából fogjuk azt megvizsgálni. Tudjuk, hogy a negyedik parancsolat a „megemlékezzél” igével kezdődik. A többi kilenc parancsolat közül egyik sem kezdődik így. Az emlékezés azt feltételezi, hogy lennie kell valaminek, amiről már azelőtt tudomásunk volt. A szombat parancsolata egy állandó emlékeztető Isten teremtő tekintélyére. Bárhol lennénk a világban, akár elismerjük, akár nem, a szombat minden emberhez beköszönt, és felajánlja áldásait minden hét hetedik napján.

A Szentírásban a szombat emlékeztet arra, hogy Krisztus megalkotott, megváltott, megszabadított és újjáteremt bennünket, majd pedig el fog jönni értünk. Tanulmányunk aláhúzza, hogy Isten örök tervében a szombat az áldások, az imádat és a szolgálat napja. Szombaton, amikor Isten jelenlétében időzünk, részt veszünk a közösségi istentiszteleten és szüntelenül Üdvözítőnket keressük, Ő újraalkot minket a maga képmására.

II. MAGYARÁZAT

2008-ban egy nagyon érdekes cikk látott napvilágot „Neurotheology: Are We Hardwired For God?” (Neuroteológia: Kapcsolatban vagyunk-e Istenel?) címmel. Szerzője többek között Dean Hamert idézi, aki doktori fokozatot szerzett viselkedésgenetikában: „Minden tudós ember legelső küldetése, aki megpróbálja összeegyeztetni a genetikát a lelkeséggel, bebizonyítani, hogy a lelkeség meghatározható és számszerűsíthető” („The God Gene: How Faith Is Hardwired Into Our Genes”, 2004). A cikk szerzője, René J. Muller kijelenti: „Hamer munkája annak bizonyítására törekszik, hogy a lelkeség valós jelenlég, amely leírható és mérhető. [...] Szerinte a vallás a nevelésben, a lelkeség pedig a természetben gyökerezik” (René J. Muller, Ph.D., *Psychiatric Times*, „*Neurotheology: Are We Hardwired for God?*”). Hamer azon tudósok csoportjához tartozik, akik hiszik, hogy „kapcsolatban állunk Istennel”.

1Móz 1:26 verse az ember teremtését írja le: „És monda Isten: »Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain,

az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.«»

Mit jelent az, hogy az ember Isten képére lett teremtve? Minden bizonnyal többről van szó, mint egyszerű fizikai hasonlóságról. Isten képe mindannak az összessége, ami fizikai, szellemi, érzelmi és lelki szempontból a létünket határozza meg. Kaptunk Istentől értelmet, lelkiismeretet és ítélőképességet, hogy erkölcsi döntéseket hozzunk. De ami mindennek felett áll, és be van vésve a genetikai kódunkba, a DNS-ünkbe, az az, hogy spirituális lények vagyunk. A szombat betölti azt a fájdalmas űrt a szívünkben, ami nem más, mint a Teremtőnkkel való újrapcsolódás utáni vágy. A szombat nem legalista követelmény, vagy kizárólagosan zsidó intézmény. A szombat a Krisztustól kapott élet megünneplése, ugyanakkor figyelmeztetés, hogy óvjuk természeti környezetünket, mely Teremtőnk gondoskodásának is a tárgya.

A szombat és a természeti környezet

Amikor Ádámot és Évát elhelyezte az Édenkertben, Isten kiképezte őket, hogy „műveljék és őrizzék azt” (1Móz 2:15). Ádámnak még abból az előjogból is kijutott, hogy maga nevezhette el az állatokat (1Móz 2:19-20). Őszüleink közvetlen kapcsolatban voltak a természettel, a csodálatos kert az otthonuk volt, aminek megőrzésével Isten megbízta őket. A szombat hétről hétre emlékeztette őket, hogy kapcsolatban vannak Istennel és a természeti környezetükkel. A Teremtő imádatába a megteremtett világ iránti gondoskodás is beletartozott. A jelenben az ipari szennyezés tönkreteszi bolygónkat. „A *Pure Earth* non-profit szervezet szerint a környezetszennyezés világszinten kétszázmillió ember életét érinti. [...] Az amerikaiak évente 30 milliárd fröccsentett poharat, 220 millió gumiabroncsot és 1,8 milliárd pelenkát használnak el, a *Green Schools Alliance* számításai alapján. [...] A Kínában mért környezetszennyeződés megváltoztathatja az Egyesült Államok időjárását. Mindössze 5 napra van szükség ahhoz, hogy a nagy sebességű légáramlatok Kínáról az Egyesült Államok fölé költöztessék a súlyos légszennyeződést, ahol a felhőkbe beépülve megakadályozzák a csapadékképződést. Az Egészségügyi Világszervezet szerint mintegy 7 millió koraszülés hozható összefüggésbe a levegő szennyezett-ségével, ami egyébként a nyolcadik halálok a világon” (Alina Bradford: *Pollution Facts and Types of Pollution*. Live Science, 2018. február 28.). A szombat trombita hangon megszólaló figyelmeztető vészjelzés: vigyázzunk Isten teremtett világára!

A szombat és a szabadulás

Amikor Mózes a Megígért Földre belépni készülő nemzedéknek újból elmondta a szombat parancsolatát, ezekkel a szavakkal kezdte: „Vigyázz a szom-

batnak napjára!”, és ekképpen fejezte be: „És megemlékezzél róla, hogy szolgálta Egyiptom földjén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad.” A szombat a szabadulás egyik jele. Az izraeliták évszázadokon keresztül rabok voltak Egyiptomban, de Isten csodálatos módon kiszabadította őket. Kivonulásukat nem egyedül hajtották végre; Isten vezette őket erős kézzel. A szombat egy mementő, mely Isten erejére emlékeztet, melynek folytán bármilyen nehéz helyzetből kiszabadíthat minket.

A teremtéskor Isten szólt, és létrejött a világunk. Isten szava mindenható, teremtő, képes megváltoztatni a világot. A szombat heti emlékeztető arra, hogy Isten számára semmi sem lehetetlen. Ha szava által teremtette meg a világot, képes a szívünket is újrateherelni. Ha világosságot alkotott a sötétségből, a mi elménket is megvilágíthatja. Ha egy szavára megjelentek a gyümölcs-termő fák, a Lélek gyümölcseit is megteremheti az életünkben. Ha Ádám orrába lehelte az élet leheletét, minket is új életre kelthet. Róma 6:1-7 szakasza arról a megújult életről szól, amelyet Krisztus ajándékoz nekünk, amikor a keresztség szertartása által önként meghalunk régi életünknek. Közvetlen kapcsolat létezik az Isten által teremtett édeni élet és a között a megújult élet között, amelyet akkor nyerünk, amikor Isten újjáteremti a szívünket. A szombat a teremtés és az Istenben megújult élet szimbóluma.

A szombat mint az újjáébredés és az áldás szimbóluma

Isten az egész emberiség számára találta ki a szombatot. A Szentírás szerint a szombat megújító áldása mindannyiunk számára adott (2Móz 23:12), nem csak a zsidók számára. Az Ótestamentum alapján tudjuk, hogy a szombat nem csupán imádati nap, hanem alkalom, hogy mások számára áldás gyanánt szolgáljunk. Jézus több gyógyító csodát tett szombaton, mint bármely más napon. Számára a szombat olyan nap volt, amikor gyógyító kegyelmével megérinthette az embereket.

Gondoljunk csak a jeruzsálemi Bethesda tó partján, a Juhkapu közelében fekvő, harmincnégy éve beteg férfira. A Bethesda név jelentése: „az irgalom háza”, vagy a „kegyelem háza”. Jézus kétségkívül a zsinagógába tartott – szombat volt –, amikor meglátta a szánalmas állapotban lévő, mozgásképtelen férfit. „Jézus egyedül, gondolataiba merülve ment, amikor meglátta ezt a szerencsétlen embert” – írta Ellen White (*Jézus élete*. 201–202. o.). Szombat lévén, Jézus tudta: ha meggyógyítja ezt az embert, azzal magára haragítja a farizeusokat. A papoknak 39 különböző szabályuk volt arra vonatkozóan, hogy mi minősül szombaton munkának. „Kifürkészhetetlen követeléseik” és „értelmetlen megszorításaik” „nehezen elviselhető terhek” voltak (uo. 204. o.).

„Jézus szavai és irgalmas cselekedetei által összetörte a régi hagyományok és ember alkotta parancsolatok elnyomó hatalmát, és Isten szeretetét annak ki-
meríthetetlen teljességében jelenítette meg” (204. o.).

Látva a beteg tehetetlen állapotát, Jézus megkérdezte a szegény szenvedőtől: „Akarsz-e meggyógyulni?” (Jn 5:6). Egyedül képtelen volt bármit is tenni saját gyógyulásáért, ezért amikor az Üdvözítő megparancsolta neki, hogy keljen fel, vegye fel a nyoszolyáját és járjon (Jn 5:8), a beteg férfi hit által válaszolt Jézusnak. Teste minden idegszálában új élet lüktetett, és csodálatos módon meggyógyult. Hit által fogadta el Krisztus szavát és cselekedett annak értelmében.

Jézus e szombaton véghez vitt csodája – mint az összes többi szombatnapi csodatétele – szorosan kapcsolódik egy mélyebb lelki igazsághoz, ahhoz, hogy Jézus a Teremtőnk és a Megváltónk is egy személyben. Aki teremtett minket, újra is teremthet, hogy megint egészségesek legyünk. Közeledik hozzánk, ott keres meg, ahol vagyunk, látja szükségleteinket, kegyelme által megvált minket, és kétségbeesésünket reménységgé változtatja.

III. ALKALMAZÁS

Ézsaiás próféta arra biztatta Izrael gyermekeit, hogy határozott reformot hajtsanak végre szombat-tartási szokásaik terén. Ekképpen hangzik az Ézs 58:13-14 verseiben található figyelmeztetés: „Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákobnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szólt!”

A szombat az Istené. A kegyelem meghív minket, hogy Őbenne keressük és találjuk meg legteljesebb örömünket és legnemesebb kedvtelésünket, hogy áldás lehessünk mások számára.

- Hogyan válhat a szombat még jelentősebbé számodra?
- Vannak-e olyan szempontok a szombat-ünneplésedben, amelyeken változtatni szeretnél?
- A prioritásaid listáján milyen helyen szerepel a szombati istenimádat?
- Készíts egy minimum három pontos listát azokkal a specifikus dolgokkal, amiket megtehetsz szombaton mások áldására.

1. _____
2. _____
3. _____

11.
TANULMÁNY

szeptember 4–10.

Többre vágyunk

*E heti tanulmányunk: 3Mózes 4:32-35; Zsoltár 95:8-11;
János 1:29; 1Korinthus 10:1-11; Zsidók 4:1-11*

Szombat délután

Alapige: „Ezek pedig példáink lőnek, hogy mi ne kívánjunk gonosz dolgokat, amiképpen azok kívántak” (1Kor 10:6).

Az Egyesül Államokban a New York-i Queens Múzeumban található a világ legnagyobb városmodellje, ami bemutatja New York összes épületét. Majdnem nyolcszázhetven négyzetméter területet fed le, 1:1200 arányban (két és fél centiméter harminchárom méternek felel meg). A makett 1964-ben készült el, a projekten majdnem három évig dolgozott száz mester. A 1990-es évekig frissítették, így a 2021-es városképet már nem tükrözi. A makett hihetetlenül kifinomult és részletes mása az eredetinek.

Végeredményben azonban nem más, mint egy másolat, egy modell, ami önmagánál nagyobb, hatalmasabb, mélyebbet és sokkal részletesebbet ábrázol.

Tulajdonképpen minden modellel ugyanez a helyzet: nem az eredeti, hanem csupán annak jelképe. Segít bemutatni az eredeti dolog lényegét, de azt sosem helyettesítheti. A célja, hogy általa az emberek jobban megérthessék az eredetinek a lényegét.

A Szentírás is tele van olyan cselekmények és intézmények miniatűr modelljeivel, amelyek nagyobb, mennyei valóságokra mutatnak. *A zsidókhoz írt levél* 4. fejezetében is ilyesmit fedezhetünk fel, a nyugalom bibliai kérdéskörével kapcsolatosan.

1. Olvassuk el 1Kor 10:1-11 szakaszát! Mit akart Pál közölni a korinthusi olvasóival a példák említésével?

Az általában „példának” fordított görög kifejezés a *tüposz* 1Kor 10:6 (illetve egy másik alakban 1Kor 10:11) versében. A típus (avagy példa) szó sosem az eredetire, hanem annak valamilyen jelképére, az azt képviselő dologra utal, valaminek a modellje.

Zsid 8:5 verse remek példa erre a kapcsolatra: *„Ezek a papok a mennyei dolgok képmásának és árnyékának szolgálnak, ahogyan Isten parancsolta Mózesnek, amikor el akarta készíteni a sátort. Mert így szólt: »Vigyázz, mindent aszerint a minta szerint készíts el, amelyeket a hegyen megmutattam neked»”* (RÚF).

A zsidókhöz írt levélnek ez a szakasza kiemeli a mennyei és a földi valóságok közötti közvetlen kapcsolatot, majd 2Móz 25:9 versét idézi, ahol Isten azt mondja Mózesnek, hogy építse meg a pusztai szentélyt, *„amint én megmutattam neked”* a hegyen. Az a lényeg, hogy a földi szentély minden szertartása és gyakorlata azokat az eseményeket „példázta”, jelképezte, modellezte, amelyek a mennyben történnek Jézussal, a mennyei szentélyben szolgáló Főpapunkkal. Ennek fényében sokkal jobban érthetjük azt, amit 1Korinthus 10. fejezetében írt Pál. Ezekben a versekben az apostol Isten népe történelmének főbb eseteit idézi fel, amikor a pusztában az ígéret földje felé tartottak. Az *„atyáink”* kifejezés a zsidó felmenőikre vonatkozik, akik elhagyták Egyiptomot, a felhő alatt mentek, átkeltek a tengeren, így keresztelkedtek meg a rabszolgaságból felszabadult új életre.

Pál a pusztai vándorlás e fontosabb állomásait az egyes emberek keresztsége előképének, avagy példájának látta. Az ő logikája szerint a *„lelki”* eledel a mannára utal (vö. 2Móz 16:31-35). Izrael a sziklából ivott, amit Pál Krisztussal azonosít (1Kor 10:4). Ha például úgy gondolunk Jézusra, mint aki az *„élet kenyere”* (Jn 6:48, RÚF), illetve az *„élő víz”* (Jn 4:10), akkor ez teljesen érthető. Pál tehát itt az ószövetségi történelmet példaként említi, olyan lelki igazságokat fed fel általuk, amelyek ma is alkalmazhatók egyénileg a keresztyenyekre.

Gondoljunk arra, hogy mit élhettek át az izraeliták a kivonuláskor! Milyen lelki tanulságokat vonhatunk le az ő példájukból, mindabból a jóból és rosszból, ami ránkmaradt?

Az Ószövetségnek, így például *Mózes harmadik könyvének* szertartási és áldozati rendszere rengeteg példát kínál arra, amit tegnap láttunk – vagyis, hogy ószövetségi jelképek újszövetségi igazságokra mutatnak rá. Bár a Biblia modern olvasói gyakran átsiklanak e szertartások fölött, azokban több fontos lelki igazság van, amelyek igen értékesek azok számára, akik tanulmányozzák azokat.

2. Olvassuk el az izraeliták bűnért való áldozatára vonatkozó szabályokat 3Móz 4:32-35 szakaszában! Mit tanulhatunk meg ebből a szertartásból, még ha nincs is szentélyünk vagy templomunk oltárral, ahol áldozatot mutatnánk be a bűneinkért? Hozzuk kapcsolatba ezt a szertartást Jn 1:29 és 1Pt 1:18-21 verseivel!

A szertartások fontos értékeket és információkat közvetítenek, és ebben az összefüggésben kell azokat értelmezni. Általában egy adott időponthoz, helyhez kötődnek és a cselekmények előre meghatározott rendű sorát követik, hogy elérjék a céljukat. Az áldozatokkal kapcsolatos ószövetségi rendelkezéseket olvasva egyértelművé válik, hogy Isten nagyon pontosan meghatározta a részletkérdéseket: mit lehet feláldozni, illetve mikor, hol és milyen szertartást, eljárást követve.

Természetesen több szertartásnak központi része volt a vér, illetve annak kiontása, hintése. Ez nem szép látvány, de nem is az volt a szerepe, mert a világegyetem legszörnyűbb jelenségéhez, a bűnhöz kötődött. Pontosan milyen szerepet játszott a vér, és miért kellett az oltár szarvaira kenni? A szentélyhez kötődő legtöbb ceremónia előírásaként jelenik meg, de nem mindig közli a teljes magyarázatot. Ez talán azért van, mert az emberek már értették a lényegét. Elvégre Izrael népe jól tudta, mi a jelentősége a vérnek (3Móz 17:11).

Vizont a 3Móz 4:32-35 részéből vett példa fontos magyarázatot ad a 35. versben: „Így végezzen a pap engesztelést vétkéért, amiben vétkes, és akkor bocsánatot nyer” (RÚF). Vagyis a vérnek döntő szerepe volt az engesztelés egész folyamatában, mert a bűnösök ezáltal békültek meg a Szent Istennel. Az áldozatokban tehát Krisztus értünk vállalt halálának és szolgálatának előképét, modelljét láthatjuk.

Gondoljunk bele, mennyire szörnyű valójában a bűn, ha Jézus önfeláldozására volt szükség ahhoz, hogy engesztelést szerezzen érte! Miért kell kizárólag a kegyelemre és nem a cselekedetekre hagyatkoznunk? Elvégre mit tehetnénk hozzá ahhoz, amit Krisztus már elvégzett értünk?

Az előképek és jelképek gondolata a már korábban vizsgált példák mellett a bibliai nyugalomhoz is kapcsolódik. A *zsidókhöz írt levélhez* lapozzunk az Újszövetségben, hogy ezt megfigyeljük!

3. Olvassuk el Zsid 4:1-11 szakaszát! Mire utal az az ígélet, miszerint be lehet menni „az ő nyugodalmába”? Izrael népének kivonulása és pusztai vándorlása milyen betekintést enged az isteni nyugalomba való belépés gondolatába?

Itt kifejezetten fontos az állhatatosság és a hűség gondolata. Bár ez a szakasz a szombatról szól, ezeknek a verseknek (illetve az előzőeknek, lásd Zsid 3:7-19) valójában az áll a fókuszában, hogy a hitben való kitartásra szólítja Isten népét: maradjanak hűségesek az Úrhoz és az evangéliumhoz.

Ezek a szakaszok emlékeztetik az olvasót, hogy vegyék komolyan annak tanulságait, ahogyan Isten a múltban vezette őket, *„hogy senki el ne essék az ehhez hasonló engedetlenség következtében”* (Zsid 4:11, RÚF). Figyeljünk fel arra, hogy ez egy lehetőség! A szöveg úgy folytatódik, hogy noha Izrael halotta az evangéliumot, nem élt a lehetőséggel. A lázadást választották ahelyett, hogy bizalommal és engedelmességgel megerősítették volna a hitüket (vö. Zsid 3:7-15), és így nem tapasztalták azt a nyugalmat, amit az Úr szánt nekik.

Zsid 4:3 verse a hit és a nyugalom közötti szoros kapcsolatra mutat rá. Csak úgy léphetünk be az Ő nyugalmába, ha hiszünk és bízunk abban, aki a nyugalmat ígérte és aki beteljesítheti az ígéletét. Ő pedig nem más, mint Jézus Krisztus.

4. Olvassuk el megint Zsid 4:3 versét! Mi volt tehát a legfőbb baj a néppel? Milyen tanulságokat szűrhetünk le ebből a magunk számára mi, akiknek „hirdették az evangéliumot, mint azoknak is” (Zsid 4:2, RÚF)?

A korai keresztény közösség elfogadta Isten korábbi kinyilatkoztatásait (amit mi „Ószövetségnek” hívunk), és hitték, hogy Jézus Krisztus az Isten Báránya, aki áldozattá lett a bűneikért. Az Ő áldozatába vetett hittel pedig üdvösségre letek és megtalálták a Jézus által felkínált nyugalmat.

Hogyan segíthet megnyugvást találni Jézusban, ha megértjük, mit jelent az, hogy a vére árán váltott meg bennünket, ha tudjuk, hogy kegyelemből, nem cselekedetek által üdvözülünk?

5. Olvassuk el Zsid 4:4-7 és Zsolt 95:8-11 részeit! Milyen figyelmeztetést kapunk mindkét szakaszban? Mit üzen mindez ma nekünk?

Zsid 4:4-7 szakasza az izraeliták hűtlenségéről szólva visszautal a teremtés-történetre és Zsolt 95:11 versére. Emiatt nem tudtak úgy megnyugodni, ahogy az Úr akarta volna. Zsolt 95:8-11 része valóban összefüggésbe hozza Izrael pusztai történetét Isten nyugalomával, majd kitér az Úr kijelentésére, miszerint hitelensége miatt Izrael nem léphet be a nyugalomba – ami eredetileg az ígéret földjére utalt.

A nép természetesen nem lépett be az ígéret földjére, csak az új nemzedék jutott el oda, akik az Úr segítségével bevették az erődítményeket, majd letelepedtek.

Viszont nem léptek be Isten nyugalomába, ami azt jelenti, hogy sokan nem tapasztalták a Jézusban való üdvösséget, mert a hitelenségük kirívó engedetlenségben nyilvánult meg. Bár a nyugalmat a földdel hozták összefüggésbe, az többet jelentett annál, hogy hol élt a nép.

6. Zsid 4:6 verse arra enged következtetni, hogy akik hallották az igazi nyugalom isteni ígéretét, az engedetlenségük miatt nem „léptek oda be”, vagyis nem tapasztalták meg. Milyen kapcsolat van az engedetlenség és az isteni nyugalomból való kimaradás között?

A „*ma*” szó sürgetően hangzik, azt jelenti, hogy nincs vesztegetni való idő, azonnali válaszra és döntésre van szükség.

Pál megragadja a *szémeron* („*ma*”) szót, hangsúlyozva a fontosságát a nyugalommal kapcsolatban. Zsolt 95:7-8 versei pedig arra figyelmeztetik és kéri Isten népét, hogy ne kövessék el őseik hibáit, amelyek miatt nem léphettek be a valódi nyugalomba, amit kizárólag az Isten által felkínált üdvösségben találhatunk meg.

Mit jelent nekünk, ha ezt halljuk: „Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket” (RÚF)? Miért olyan fontos a ma szó? Elvégre már évezredekkel ezelőtt elhangzott A zsoltárok könyvében. Miért kell ugyanolyan fontosnak lennie számunkra, mint azoknak volt, akik több ezer évvel ezelőtt hallották?

Zsid 4:8-11 szakaszát olvasva egyértelműbbé válik a fő gondolatok logikai fejlődése *A zsidókhöz írt levél* 4. fejezetében. Józsué nem adott nyugalmat Izraelnek. Mivel Isten nem hazudik, lennie kell egy másik „nyugalomnak” az Úr népe számára, amely csoport nem kizárólag zsidó hívőkből áll, mindazokat magába foglalja, akik személyes Megváltójuknak fogadták el Jézust.

7. Olvassuk el Gal 3:26-29 szakaszát, és jegyezzük fel, hogy milyen jellemzőkkel illeti ez a rész Isten szövetséges népét a kereszt utáni időben! Tehát abban a szövegkörnyezetben mit jelent az, hogy nincs sem zsidó, sem görög, sem szolga, sem szabad, sem férfi, sem nő?

A zsidókhöz írt levél 4. fejezetével gyakran hangsúlyozzák a szombat megtartásának kötelességét, míg mások éppen ezzel kérdőjelezzik meg a szombati pihenés érvényét, tekintettel arra, hogy ez a szakasz egy másik (végidei) nyugalmat is említ. Egyik álláspont sem tükrözi jól a bibliaszöveget, ami inkább arra enged következtetni, hogy Isten már a teremtés óta figyel a különleges nyugalomra, az nem csak a végidőben fontos, illetve a szombati nyugalom ünnepe a végidei nyugalom apró, heti előízét kínálja. A zsidók valóban az *'olam haba'* (az eljövendő világ) kis előképeként értelmezték a szombatot.

Isten népének szombati nyugalmaiban a földi történelem első szombatja visszhangzik. Ezek szerint mi is megpihenhetünk a munkánkból, bízhatunk benne, hogy Ő megtartja a megváltásunkkal kapcsolatos ígéreteit.

Egyes bibliaértelmezők érveivel ellentétben ez a szövegkörnyezet nem támasztja alá azt az elképzelést, miszerint a szombat parancsolatát már betöltötte a Krisztus által szerzett üdvösség nyugalma, ezért azt a keresztényeknek nem kell többé betartaniuk. A Krisztusban felkínált igazi nyugalom nem váltja fel a bibliai szombatot. Épp ellenkezőleg, inkább megerősíti!

Az önerőből felemelkedő embert, a kemény munkát és az agresszivitást értékelő világnak a kultúrájától valóban eltér az, ha az ember megnyugszik Jézusban, és abban bíz, hogy kegyelmével Ő képes minket megmenteni és átfőrnálni.

Hogyan segíthetünk nyugalmat találni Jézusban azoknak, akik szerint túl nagy a bűnük, a szívük nem képes megváltozni, az esetük reménytelen? Milyen bibliai idézetet mondanánk nekik?

„Nem mindig vagyunk hajlandóak Jézushoz fordulni a megpróbáltatásainkkal és a nehézségeinkkel. Időnként embereknek mondjuk el a bajainkat, a gondjainkat, akik nem segíthetnek rajtunk, nem Jézusra bízunk mindent, aki pedig képes a bánatunkat örömmre és békességre fordítani. Az önmegtartózkodás és az önfeláldozás dicsőséget, győzelmet hoz a keresztnak. Isten ígéretei nagyon értékesek! Tanulmányoznunk kell az Igét ahhoz, hogy megismerjük az Úr akaratát! Tágas térre vezetnek az ihletett szavak, ha szorgalmasan kutatjuk és betartjuk azokat, és botladozás nélkül járhatunk. Bárcsak minden lelkész és az egész nép Jézushoz vinné a terheit és mindazt, amit nem értenek! Ő vár és békét, nyugalmat akar adni. Sosem hagyja el azokat, akik belévetik a bizalmukat” (Ellen G. White: *The Signs of the Times*. 1887. március 17. 161. o.)!

„Kedves fiatalok! Nem örömteli reménységgel és várakozással tekintetek előre arra az időre, amikor az Úr, az igazságos Bíró megvallja majd a neveteket az Atya és a szent angyalok előtt? Úgy lehet a legjobban felkészülni Krisztus második megjelenésére, ha szilárdan hiszünk a nagyszerű üdvösségben, amit első adventjével szerzett meg nekünk. Hinnünk kell, hogy Krisztus a személyes Megváltónk” (Ellen G. White: *Our High Calling*. 368. o.)!

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Róm 5–11;

Evangelizálás, „Éneklő evangélisták” c. alfejezet

1. Egészítsd ki a bibliaszöveget: „_____ , hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek _____.”
2. Mi az, ami lehetetlen a törvénynek?

3. Egészítsd ki a bibliaszöveget: „_____ , hogy Isten iránt való buzgóság van bennük, _____.”
4. Pál szerint mit eredményezett a zsidók „elvetetése”?

5. Miért nehéz néha az énekeseket figyelmeztetni és munkarendben tartani?

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Az Ótestamentum tele van típusokkal, árnyszolgálatokkal, szertartásokkal, amelyeknek – habár a XXI. század keresztényei ezt gyakran figyelmen kívül hagyják – mély lelki jelentőségük van. Ha helyesen értelmezzük ezeket, meghatározó módon javítanak lelki életünk minőségén.

Izrael teljes történelme Istennel való keresztény járásunk példája. Ahogy az izraeliták csodálatos módon megszabadultak az egyiptomi fogságból, átkeltek a Vörös-tengeren, manát ettek a pusztában, és vizet ittak a sziklából vándorlásuk alatt, mi is egy lelki utazáson veszünk részt. Krisztus gondviselészerűen kiszabadít a bűn rabszolgaságából, átvezet a keresztség vizén, Igéje mannával táplál, és szomjunkat enyhíti élete által ennek a világnak a sivatagában.

Isten utasításokat adott Izrael népének egy szentély megépítésére vonatkozóan, hogy ily módon közöttük lakozhasson (2Móz 25:8). Ezt a szentélyt a mennyei „mintájára” kellett megépíteniük (2Móz 25:40). A teljes papi rendszer, a szentély minden bútordarabja és minden szolgálata Krisztusra mutatott. A vérontást is magába foglaló áldozati rendszer előre utalt Krisztus kiontott vérére.

Izrael Egyiptomból való szabadulásának célja Kánaán birtokbavétele volt. A megígért országnak a menny nyugalmát kellett biztosítania számukra. A szombat nyugalma előre vetítette ezt az átfogóbb megnyugvást Krisztusban, amellyel az Ígért Földjén tervezte megajándékozni szeretteit (Zsid 4:1-11).

II. MAGYARÁZAT

Pál apostol gyakran utalt Izrael népének a megígért föld felé tartó vándorlása alatt szerzett tapasztalatára, mint példára a keresztény hívők számára. 1Kor 10:11 versében írta: „Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett.” Az ószövetségi példák értékes távlatokat nyitnak számunkra a keresztény életre vonatkozóan.

A képzelőerő segítségével tegyünk egy sétát a földi szentélyben! Látunk egy embert, amint az oltárhoz közeledik egy báránnyal az ölében, majd a kezét a feláldozandó állat fejére helyezi. 3Móz 4:33 versében olvassuk: „És tegye a kezét annak a bűnért való áldozatnak a fejére.” Ez az eljárás a bűnvallást feltételezi, a hiteles bűnvallás pedig specifikus: nevéen kell nevezni a bűnt. A bűnökért való engesztelő áldozat leírása hangsúlyozza ezt: „Vallja meg, hogy mi az, amiben bűnössé lett” (3Móz 5:5).

Jelképes módon a vétkes bűne átszállt a bárányra, és így a báránynak kellett meghalnia. Miért? Miben volt vétkes a bárány? Semmiben, abszolút sem-

miben. De hát ebben áll a szentély központi üzenete: amikor megvalljuk bűneinket, azok átszállnak Jézusra, Isten Bárányára. Ki szúrja le az áldozatot? A megtért bűnös, aki a vétkeket átadta a helyettesének: „Ölje meg azt bűnért való áldozatul azon a helyen, ahol megölik az egészen égő áldozatot” (3Móz 4:33).

Ellen G. White *A nagy küzdelem* c. könyve 418. oldalán olvassuk: „A bűnbánó bűnösök nap mint nap hozták áldozatukat a templom ajtajához, és kezüket az áldozat fejére téve megvallották bűneiket. A bűnös így jelképesen önmagáról az ártatlan áldozatra helyezte bűneit, majd az állatot megölte.”

Ezután a pap fogta az áldozat vérét, és meghintette vele a szentély kárpitját. Bizonyos különleges alkalmakkor a pap fogyasztott az áldozat húsából, majd belépett a találkozás sátorába. A bűn ily módon átszállt a papra, aki evett az áldozat húsából. Az átlagember természetesen nem léphetett be a szentélybe. Amikor a hívő bűnei átszálltak a szentélyre, azok az emberi szemek előtt rejtve maradtak. Senki sem láthatta azokat. Krisztus vére elfedte őket.

Zsoltárok 32:1 versében olvassuk: „Boldog ember az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétké elfedeztetett.” A „boldog” melléknév jelentése itt: „boldog”, „elégedett”, „beteljesült”, „aki békében, nyugalomban él”. Amikor Jézus-hoz jövünk és megvalljuk bűneinket – nevükön nevezve azokat –, szívünkbe béke költözik. Tulajdonképpen a bűneinket átadtuk a mennyei szentélynek. Ezért kiált fel örömeiben a zsoltáriró: „Amilyen távol van a napkelet a napnyugtától, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket” (Zsolt 103:12). Nem viseljük többé a bűn jelentette terhet, büntudatot, szégyent, és nem kell tartanunk attól, hogy Isten ítélete lesújt ránk. Bűneink átkerültek az áldozati Bárányra. Főpapunk – az áldozat vére által – a mennyei szentélybe viszi bűneinket.

A bárány tanításai

A szentélyszolgálatban, amikor a megtért bűnös átadta a bűnét az ártatlan báránynak, ez utóbbi a bűn viselőjévé vált. A Szentírásban ezt olvassuk: „Aki a mi bűneinket maga vitte fel a fára” (1Pt 2:24). Ahogy a bűnös is egy helyettest hozott magával, aki meghalt helyette, ugyanúgy minden megtérő bűnös megjelenhet a Golgotán, és Isten keresztre feszített Fiára tekintve, elmondhatja: „Aki szeretett engem, és önmagát adta érettem” (Gal 2:20).

Krisztus kegyelmét nem lehet kiérdemelni, elnyerni; Krisztus kegyelme nem illeti meg magától értetődően a bűnöst. Jézus azzal a fájdalmas halállal halt meg, amellyel az elveszett bűnösök fognak meghalni. Átélté az Atya haragjának – a bűn elleni ítéletnek – a tapasztalatát. Jézust elutasították és elhagyták, hogy minket elfogadhassanak. A nekünk járó halállal halt meg, hogy mi az Ő életét élhessük. Töviskoronát viselt, hogy mi a dicsőség koronáját

viselhesük. Szörnyű kínok között keresztre feszítették, hogy mi, a mennyei királyság ruháit viselve, minden idők szentjeivel egyetemben Istenünkkel uralkodhassunk a menny trónusán. Szégyenünkben és büntudatunkban Jézushoz mentünk, és Ő nem utasított vissza minket, sőt, Ő közeledett hozzánk, hogy szeretetébe fogadjon. A feláldozott bárány meggyötört, megvert, vérző, keresztre feszített Megváltónk testét jelképezte. Jézust ámulatba ejtő, csodálatos, isteni szeretet uralta, amely arra készítette, hogy inkább elszenvedje az ítéletet, miután magára vette a bűnt és a bűn büntetését, mintsem hogy egyetlen gyermeke is örökre elveszen! Ellen White ezt ekképpen magyarázza meg: „Isten Krisztusra, mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonzságunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. »A bűnösök közé számláltatott« (Ésa 53:12), hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhóztatásától” (Jézus élete. 753. o.). Ez a kegyelem, a mindent meghaladó szeretet törénete.

A szombat nyugalma Krisztusban

Az igazi szombati nyugalom a kegyelem nyugalma annak szerető karjaiban, aki teremtett és megváltott minket, és hamarosan eljön értünk. Gondoljunk csak 1Móz 2:3 versének egyedi kifejezésére: „Megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten.” A szombat Isten nyugalma. Megpihent a hetedik napon annak isteni elismeréseképpen, hogy alkotói munkája teljes volt, tökéletes.

Zsid 4:9-10 szakaszában Pál apostol a teremtés hetének szombati nyugalmat – amikor Isten befejezte alkotását – a mi munkánk szüneteltetéséhez és a Krisztus általi üdvösség nyugalomába való bemenetelnkhöz hasonlítja: „Annak okáért megvan a szombatja az Isten népének. Mert aki bement az ő nyugalomába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáétól.” A Szentírás szerint szombati pihenésünk imádatunk legmagasabb kifejezése: teljesen megpihenünk Jézusban, ami az üdvösségünket illeti. Zsid 4:4 verséről olvassuk az Adventista Bibliakommentárban: „Ahogy Isten kezdeti terve – »nyugalma« – ezzel a világgal változatlan marad, ugyanúgy a hetedik nap szombatja – a »nyugalom« napja – is, amely felől Ő rendelkezett, hogy a teremtés emlékünnepe legyen, változatlan marad. Ily módon a hetedik nap szombatjának megtartása nemcsak a teremtő Istenbe vetett hitről tesz bizonyosságot, hanem az Isten életeket átalakító erejébe vetett hitről is. Azzal, hogy megtartjuk a szent szombat-napot, bizonyosságot teszünk azon meggyőződésünkről, hogy jogunk van belépni abba az örök nyugalomba, amelyet Isten már a kezdetben a Föld lakóinak szándékozott ajándékozni”

(7. köt., 420. o.). A Zsidókhoz írt levél szerzője számára az isteni nyugalom hitre épülő kapcsolatot feltételez Jézussal, amely kapcsolat arról biztosít, hogy Isten sosem fog minket elhagyni. Megpihenni Krisztusban azt jelenti, hogy bízunk az Ő üdvözítő kegyelmében; viszont a Zsidókhoz írt levél 4. fejezetében említett nyugalom ennél sokkal többet jelent. Krisztus célja Izrael gyermekei tekintetében az volt, hogy az Ígéret Földjére vigye őket. Szívük végig gyötrődött, amíg biztonságban meg nem érkeztek hazájukba. Amikor végül teljesedett a szövetség ígérete, mennyei békét és nyugalmat lelt a szívük. Függetlenül attól, hogy most milyen kihívásokkal küzdünk, a nyugalom és a pihenés, amit Krisztus ajánl fel nekünk, nem ideiglenes. A szombati pihenés a mennyei, örök nyugalom előízét kínálja fel nekünk. Akkor és csakis akkor lesz teljes béke a szívünkben. Mostani nyugalomunk Krisztusban egy előzetes szakasz, amely egészen addig a dicsőséges napig tart, amikor örökre megnyugszunk Őbenne.

III. ALKALMAZÁS

Beszélgessetek az alábbi kérdések kapcsán a mai tanulmány kontextusában:

- Mit jelent belépni Krisztus nyugalomába?
- Hogyan segít az ókori szentélyben végzett szolgálat megértenünk a Krisztusban való nyugalomát?
- Elmélkedj az üdvtörténet három meghatározó eseményén: a teremtésen, a kereszten és Krisztus második eljövetelén. Ezek mélyebb megértése hogyan képezi a Krisztusban megvalósuló béke és nyugalom alapját?
- Milyen okot említenek Zsid 3:9 és 4:13 versei, amely miatt Izrael nem lépett be Isten nyugalomába? Hogyan tehetjük meg viszont mi ezt?

A nyugtalan próféta

*E heti tanulmányunk: Jónás 1–4; Jeremiás 25:5; Ezékiel 14:6;
Lukács 9:51-56; Júdás; Jelenések 2:5*

Szombat délután

Alapige: „Én pedig ne szánjam Ninivét, a nagy várost, amelyben több van tizenkétszer tízezer embernél, akik nem tudnak különbséget tenni jobb- és balkezük között, és barom is sok van?!” (Jón 4:11).

Jónásé talán a Szentírás egyik legérdekesebb története. Isten prófétája volt, akit az Úr elhívott, mégis mit történt? Elszaladt Isten hívása elől. Majd miután drámai módon meggyőződött róla, hogy meg kell gondolnia magát és engedelmessé kell válnia az Úrnak, úgy is tett, de mihez folyamodott azután? Panaszkodott, mert megtért és megmenekült a pusztulástól az a nép, akiknek bizonyosságot tett.

Micsoda példája ez annak, hogy valaki nem talált nyugalmat, nincs békesége! Jónás így kiáltott fel: „*Most azért Uram, vedd el, kérlek, az én lelkemet én tőlem, mert jobb meghalnom, mintsem élnem*” (Jón 4:3)!

Jézus a következőképpen utalt Jónás történetére: „*Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzetséggel, és kárhozzatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és íme nagyobb van itt Jónásnál*” (Mt 12:41). Ő valóban nagyobb Jónásnál, máskülönben nem lehetne a Megváltónk.

Figyeljünk ezen a héten Jónásra és arra, hogy milyen tanulságot szűrhetünk le az ő háborgásának, békétlenségének történetéből!

Jónás bámulatosan sikeres misszionárius volt, ugyanakkor sokat vonakodott is, legalábbis eleinte. Bármivel is foglalkozott korábban, Isten hívása alaposan megváltoztatta az életét. A maga „nyugalmát” keresve éppen ellenkező irányba futott, mint amerre az Úr küldte, ahelyett, hogy a vállára vette volna Isten igáját és felfedezte volna: az Ő igája gyönyörűsége, a terhe pedig könnyű (Mt 11:30).

1. Hol próbált Jónás békét és nyugalmat találni, miközben Isten hívása elől menekült? Sikerült ez neki? Olvassuk el Jónás próféta könyve 1. fejezetét!

Jónás épp ellenkező irányba indult, mint amerre az Úr küldte. Még le sem állt vitatkozni Istennel, ahogy több más próféta tette, amikor hívóüiül hívta el őket (lásd például 2Móz 4:13). Érdekes, de nem ez volt az első eset, amikor Isten az üzenete közvetítését bízta Jónásra, amint 2Kir 14:25 verse is következtetni enged rá. Akkor úgy tűnik, hogy megtette, amire az Úr kérte, ez alkalommal viszont nem ezt látjuk. Miért?

A történelmi és a régészeti feljegyzések megörökítették, hogy a Kr. e. 8. században, Jónás tevékenysége idején milyen kegyetlenek voltak az ókori Közel-Kelet asszír uralkodói. Mintegy hetvenöt évvel később az asszír Szennahéríb megtámadta Júdeát. Izrael és Samária már körülbelül húsz évvel azelőtt elesett, Ezékiás király pedig csatlakozott a helyi asszírelles koalícióhoz.

Eljött az ideje, hogy az asszírok is benyújtsák a számlát. A Biblia (2Királyok 18. fejezete, Ézsaiás 36. fejezete), asszír történelmi dokumentumok és Szennahéríb ninivei palotájának falán a domborművek beszámolnak Ezékiás egyik legfontosabb és legjobban védett déli végvára, Lákis bevételének kegyetlen történetéről. Az asszír uralkodó az egyik feliratban azzal kérkedett, hogy kétszázezernél is több foglyot hurcolt el negyvenhat megerősített városból, amelyeket állítólag el is pusztított. Amikor lerohanta Lákist, foglyok százait, ezreit húzták karóba, Ezékiás király rendületlen támogatóit pedig élve nyúzták meg, míg a többieket Asszíriába küldték olcsó rabszolgamunkásként. Az asszírok elképesztően kegyetlenek tudtak lenni, még a korabeli világ mércéje szerint is. Isten pedig éppen ennek a birodalomnak a szívébe küldte Jónást? Nem is csoda, hogy Jónásnak esze ágában sem volt odamenni!

Menekülni Isten elől? Velünk is előfordult már? Ha igen, akkor nekünk mennyire sikerült? Milyen tanulságokat vontunk le abból a hibánkból?

Jónásnak az Isten előli menekülése nem volt problémamentes. Rövidéletű „nyugalmát” megzavarta, amikor Isten csodálatos módon közbelépett a viharral. A próféta megmenekült a hullámsírból, mert az Úr egy nagy halat küldött érte. Jónás viszont csak akkor ismerte fel, hogy teljes egészében Istentől függ az élete, amikor háromnapos kényszerpihenőn találta magát a nagy hal gyomrában. Időnként olyan helyre kell jutnunk, ahol semmire nem támaszkodhatunk abból, amit a világ kínálhatna nekünk, és csak akkor eszmélünk rá, hogy igazából Jézusra van szükségünk.

2. Miről szól Jónás imája, amit a hal gyomrában mondott el (lásd Jón 2:2-10)?

Imájában Jónás lent a mélyben, kifejezetten veszélyes helyzetében a szentélyről emlékezett meg. Isten „szent templomát” akarta látni. Hogy értsük ezt? A templomra összpontosít ez az ima, mint ahogy általában annak is kell az imádság középpontjában lennie. Az Ószövetségben főképpen egy helyen lehet az Urat megtalálni: a szentélyben tartózkodik (lásd 2Móz 15:17; 25:8), tehát az legyen az imádság és az Istennel való kapcsolat központi eleme.

A próféta azonban nem a jeruzsálemi templomra, inkább a mennyei szentélyre utalt (Jón 2:8). Amiatt volt reménye, mert ott az Úr, valójában onnan jön az általa felkínált üdvösség.

Jónás végül megértette ezt a fontos igazságot. Tapasztalta Isten kegyelmét, megmenekült. Amikor a nagy hal kiköpte, saját tapasztalatot szerzett Isten szeretetével, amit iránta, a menekülő próféta iránt tanúsított. Valóban megtanulta (még ha kerülőutakon is), hogy a hívó számára az jelenti az egyedüli biztos utat, ha Isten akaratát keresi.

Így eldöntötte, hogy végrehajtja a kötelességét, engedelmeskedik Isten parancsainak, és Ninive felé vette az irányt. Kétségkívül hittel indult el a kimondottan gonosz város felé, amelynek lakosai valószínűleg nem fogadják szívesen az idegen prófétát, amikor elmondja nekik, hogy mennyire rosszak.

Előfordulhat, hogy időnként kissé el kell vonulnunk, mert csak így nézhetünk a dolgokra új szemszögből. Elég szélsőséges eset Jónás története, hiszen csoda folytán maradt életben a hal gyomrában. Viszont hogyan segíthet nekünk is új oldalról látni a helyzetünket, ha kilépünk a megszokott környezetünkéből?

Ninive hatalmas városnak számított bármelyik izraeli városhoz vagy településhez képest. *„Ninive pedig nagy városa volt Istennek: három nap kellett a bejárásához”* (Jón 3:3, RÚF).

3. Olvassuk el Jónás próféta könyve 3. fejezetét! Hogyan fogadta az üzenetet a gonosz város? Milyen tanulságokat szűrhetünk le ebből a történetből a saját biztonyságtételünkre vonatkozóan?

Jónás az Úr üzenetét hirdette, amíg a városban járkált: *„Még negyven nap, és elpusztul Ninive”* (Jón 3:4)! Az üzenet lényegre törő volt. Bár nem tudjuk meg a részleteit, az biztos, hogy befogadó fülekre talált, a város népe pedig (együttesen!) hallgatott Jónás figyelmeztetésére. Ninive királya tipikus közel-keleti módon kiadott egy rendeletet, ami a szívbéli változást demonstrálta. Mindenkinek böjtölni, illetve gyászolni kellett – még az állatoknak is (a szövegből nem derül ki, hogyan gyászoltak az állatok). Az uralkodó leszállt a trónjáról és a föld porába ült, ami kifejezetten fontos jelképes cselekedet volt.

4. Olvassuk el Jón 3:6-9 részét, majd vessük össze Jer 25:5, Ez 14:6 és Jel 2:5 verseivel! A király beszédének mely részei mutatják, hogy értette az igazi bűnbánat lényegét?

Az üzenet rövid volt, a lényegre tört, de magában foglalta az igazi bűnbánat helyes teológiai tanítását. A Szentlélek erősen munkálkodhatott a ninivei lakosok szívében, mialatt Jónás prédikált.

Az izraelitákkal ellentétben Ninive lakói nem ismerhették Isten gyengéd vezetésének történeteit, mégis jól reagáltak. Tulajdonképpen ezt mondták: *„Hagyatkozzunk Isten irgalmára, ne a saját cselekedeteinkben bízunk! Teljes mértékben bízunk rá magunkat a jóságára és kegyelmére!”*

Különös, hogy Jónás, aki személyesen tapasztalta Isten kegyelmét, azt eksklusívnak vélte, mint ami csak bizonyos emberek számára elérhető.

Miért olyan fontos része a keresztény életnek a bűnbánat? Mit jelent az, hogy valóban megbánjuk a bűneinket, főleg azok esetében, amelyeket újból és újból elkövetünk?

Sajnos Jónás története nem ér véget a 3. fejezettel.

5. Olvassuk el Jónás próféta könyve 4. fejezetét! Mi volt a baja Jónásnak? Mit tanulhatunk meg ennek a jellemhibás szereplőnek a történetéből?

A 4. fejezet azzal kezdődik, hogy Jónás mérges Istenre a külmissziós tevékenységének sikere miatt. Attól tartott, hogy bolondnak fogják nézni. Az Úr viszont vette a fáradságot, hogy érveljen a hisztis kisgyerekként viselkedő prófétájával.

Itt a bizonyítéka annak, hogy Isten igaz követőinek – még a prófétáknak is – fejlődni kell, le kell győzniük bizonyos dolgokat.

„Jónásnak elsőként kellett volna örvendeznie a menny csodálatos kegyelmén, amikor megtudta, hogy Isten irgalmaz a városnak, amely gonoszsága ellenére bünbánatot tartott, és zsákban, hamuban bánkódott. Ehelyett az a gondolat foglalkoztatta, hogy hamis prófétának fogják tartani. Hírnevét féltve szem elől tévesztette, hogy a saját hírnevénél felmérhetetlenül többet érnek e szerencsétlen város lakói” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 170. o.).

Elképesztő, hogy Isten milyen türelmes a prófétájával! Úgy tűnik, ragaszkodott ahhoz, hogy Jónást fogja használni. Amikor a próféta elmenekült, az Úr vihart támasztott és elküldte a halat, hogy visszahozza. Jónás ellenkezésekor pedig érvelni kezdett vele, hogy változtasson rossz hozzáállásán. „*Igazad van-e, hogy haragszol?*” (Jón 4:4; RÚF) – kérdezte tőle.

6. Olvassuk el Lk 9:51-56 szakaszát! Mennyiben állítható párhuzamba ez az eset Jónás történetével?

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16), avagy ahogy Jón 4:11 versében mondja Isten: „*Én pedig ne szánjam meg Ninivét, a nagy várost, amelyben több mint tizenkétszer tízezer ember van, akik nem tudnak különbséget tenni a jobb és a bal kezük között? És ott van az a sok állat is*” (RÚF)! Mennyire hálásak lehetünk, hogy Isten a Bíró, aki megítéli az emberek szívét, elméjét és szándékait, és nem mi vagyunk azok!

Hogyan tanulhatunk mi is olyan együttérzést és türelmet, mint ami Istent jellemzi, vagy legalábbis hogyan tükrözhetjük azt?

Úgy tűnik, hogy Jónás több bajt okozott, mint amennyi hasznot hozott. Ninive veszélyes volt, de a leírás szerint mintha nem is a niniveiek jelentették volna a gondot. Megértették az üzenetet és gyorsan megtértek. Ebben a miszsiós történetben inkább Jónás, a misszionárius a gyenge láncszem. A beszámoló szerint Isten a vonakodó próféta nyomába eredt, mert tudta, hogy Jónásnak éppen annyira szüksége volt arra a missziós útra, mint amennyire Ninive lakóinak hallaniuk kellett a misszionárius üzenetét.

7. Olvassuk el Júdás levelét! Hogyan tarthatjuk meg magunkat „Isten szeretetében” (Júd 1:21)? Mit jelent ez?

Rövid újszövetségi könyve 21. versében Júdás azt mondja, hogy „*tartsátok meg magatokat Isten szeretetében, várva a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmát örök életre*” (RÚF). Nem egyszeri alkalommal tapasztaljuk személyesen Isten szeretetét és kegyelmét. Úgy tarthatjuk meg magunkat az Úr szeretetében, ha nyitunk mások felé. Júdás a következő versekben azt tanácsolja, hogy könyörüljünk az embereken és mentsük meg őket, mintha tűzből ragadnánk ki őket.

8. Olvassuk el Júd 1:20-23 részét! Mit mond itt Júdás, ami vonatkozik Jónás történetére is? Mit üzen ez nekünk?

Isten talán azért küldte el Jónást Ninivébe, mert a próféta nem sokat gondolkodott azon, milyen is volt a kapcsolata az asszírokkal az elhívása előtt. Annyit valószínűleg tudott, hogy nem szerette őket túlzottan. Viszont arról fogalma sem volt, hogy valójában mennyire gyűlölte őket, milyen végletes tettekbe is kész volt, hogy elkerülje őket, talán az elhívása után is. Jónás nem állt készen arra, hogy a mennyben egy ninivei ember legyen a szomszédja. Még nem tanult meg úgy szeretni, ahogy Isten szeret. Az Úr azért küldte a prófétát Ninivébe, mert szerette annak a városnak a lakosait is, azt akarta, hogy ott legyenek a mennyben. És épp azért Jónást hívta el, mert őt is szerette. Azt akarta, hogy növekedjen és egyre jobban hasonuljon hozzá, miközben együtt dolgoznak. Valódi nyugalmat kívánt Jónásnak, amiben csak akkor lehet része, ha üdvözítő kapcsolatban áll Istennel és az Ő akaratát cselekszi. Az utóbbinak az is a része, hogy nyit mások felé, ahhoz a hithez és reménységhez irányítja őket, ami nekünk is megvan.

Mennyi időt fordítunk arra, hogy mások üdvösségéért tegyünk valamit? Lelki értelemben véve hogyan vezet oda ez a munka, hogy nyugalmat találjunk Jézusban?

„Jónás feladata súlyos felelősséggel járt. De aki megparancsolta, hogy menjen, erőt és eredményt is tudott adni szolgájának. Ha a próféta habozás nélkül engedelmeskedik, sok keserű tapasztalattól megmenekül és Isten gazdagon megáldja. Az Úr azonban nem hagyta el a kétségbeesett prófétát. Egy sor próba és különös intézkedés nyomán újjáéledt a bizalma Istenben és menteni tudó végtelen hatalmában” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 167. o.).

„Ezreket lehet megközelíteni a legegyszerűbb és legszerényebb eszközökkel. A legintelligensebb embereket, akiket a világ legtehetségesebbejének tartunk, sokszor felüdítik annak az embernek az egyszerű szavai, aki szereti Istent, és aki olyan természetesen beszél erről a szeretetről, mint a világ fiai az őket leginkább érdeklő dolgokról” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, Advent Kiadó, 155. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

Róm 12 – 1Kor 2;

Evangelizálás, „Hangsúly a gyülekezeti éneklésen” c. alfejezet

1. Mi az, ami „rajtunk áll”, Pál szerint?

2. Pál tanácsára alapozva mit kell tennünk a hitben erőtlennel?

3. Mi volt a neve annak a gyülekezetnek, ahol Fébé diakónusi szolgálatot végzett?

4. Mely dolgok tűnnek bolondságnak az érzéki ember számára?

5. Mire kell törekednünk, amikor a gyülekezetben Istent dicsőítő éneket éneklünk?

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

Időnként furcsának tűnik Isten stratégiája, amellyel az elveszett emberiséget próbálja megmenteni. Ninive, a 120.000 lakosú város AsszírIA fővárosa volt. Az asszír egyesített haderő félelmetes volt, katonái az egész Földközi-tengeri térségben hírhedté váltak kegyetlenségük miatt. Nemcsak megtámadták az ellenség erődítményeit, hanem porig is rombolták azokat. Az asszírok brutalisan végeztek ellenfeleikkel, és ezrével vitték magukkal a fiatalokat rabszolgáknak.

Nem nehéz elképzelni, mi lehetett Jónás reakciója, amikor Isten Izraelből Ninivébe küldte őt, hogy figyelmeztesse és megtérésre szólítsa a törvénytelen lakosságot. Ahelyett, hogy bízott volna Isten erejében, és teljesítette volna a parancsot, elhagyta magát, és a szorongás hatalmába kerítette. Miközben az ellenkező irányba menekült, nem volt csepp nyugta sem. Az egyik rendkívüli szempont, ami ebből a történetből kitűnik, az az Isten őszinte vágya, hogy megmentse Ninive lakóit. Istent szenvedélyesen érdekli az emberek megmentése, mindent megtesz, ami csak szükséges, hogy üdvösségre vezesse őket. Jónás története nemcsak Ninive városának megmentéséről szól, hanem a tartózkodó, ingatag próféta megmeneküléséről is.

Valószínű, hogy Jónás nem volt tudatában annak, hogy mennyire ellenséges érzéseket táplál a niniveiekkel szemben. Isten elől menekülve egy hatalmas hal gyomrába került, és három nap állt rendelkezésére, hogy elgondolkozzon az Úrral való kapcsolatán. Kétségbeesésében Istenhez kiáltott. Amikor az óriáshal kivetette őt a partra, az ingatag „szökevény” együttműködésre hajlamos misszionáriussá vált. A történet azonban ezzel nem ér véget. Jónás prédikált Ninivében, és amikor a város lakói megtértek, a próféta haragra lobbant. Inkább a saját hírnevére gondolt, mint Isten tisztességére és a niniveiek iránti szeretetére. E heti tanulmányunkban a következő csodálatos igazságot fedezzük fel: Jónásnak ugyanúgy szüksége volt az evangéliumra, mint Ninive lakóinak, így nekünk is.

II. MAGYARÁZAT

Jónás egy kis város, Gát-héfer polgára volt, amely Jáfó, a kikötőváros közelében volt (2Kir 14:25). Mivel félt Ninive lakóitól, Jónás nem engedelmeskedett Isten hívásának, és elmenekült a küldetése elől. Felszállt egy Tarsisba induló hajóra, hogy minél messzebb kerüljön az asszír fővárostól. Több bibliamagyarázó szerint Tarsis tulajdonképpen az Ibériai-félsziget déli partján, a mai Gibraltári szoroshoz közel fekvő Tartessos volt. Amennyiben ez igaz, Jáfótól Tartessosig a hajóút hossza mintegy 3540 kilométer lehetett, ezzel szemben Ninive csak 1126 kilométerre feküdt Jáfótól.

A prófétát kísértette a gondolat, hogy nevetségessé tehetik Ninivében, elutasíthatják, vagy ami még rosszabb: üldözhetik. Áthidalhatatlan akadályoknak tűntek számára az előtte lévő nehézségek. Ezt írta Ellen White Jónás hitetlenségéről: „Amikor a próféta megbízatásának nehézségeire és látszólagos kivitelezhetetlenségére gondolt, kísértést érzett arra, hogy megkérdőjelezze a küldetés bölcs voltát. Emberileg nézve úgy tűnt, semmilyen eredményt nem érhet el az üzenet abban a büszke városban. Abban a pillanatban elfelejtette, hogy Isten, akit szolgál, mindentudó és mindenható. Miközben kételkedve tévovázott, Sátán egészen elbátoraltította. Nagy félelem lett úrrá rajta, és »el is indult... hogy Tarsisba meneküljön...« Miután elment Jáfóba és ott indulásra kész hajót talált, »kifizette az útiköltséget, és hajóra szállt...« (Jón 1:3).

Jónás feladata súlyos felelősséggel járt. De aki megparancsolta, hogy menjen, erőt és eredményt is tudott adni szolgájának. Ha a próféta habozás nélkül engedelmeskedik, sok keserű tapasztalattól megmenekül, és Isten gazdagon megáldja.” (*Próféták és királyok*. 266. o.).

Jónás nem oldotta meg a problémáit azzal, hogy megpróbált elmenekülni előlük. Futásával még inkább belemélyedt a nehézségeibe. Isten, aki elküldte őt Ninivébe a megtérés üzenetével, teljességgel képes lett volna támogatni és megerősíteni őt. Isten sosem bíz valakire úgy küldetést, hogy nem adja meg neki a képességet is a feladat elvégzésére. „Az Isten akaratával együttműködő emberi akarat mindent meg tud cselekedni. Amit Isten parancsára kell tennünk, azt az Ő erejével meg is lehet tenni. Amikor parancsol, képességet is ad parancsa teljesítésére.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. 333. o.). Jónás inkább a saját gyengeségére gondolt, mint az Isten erejére. Isten azonban nem adta fel. Továbbra is terve volt Jónással.

Jónás Tarsis felé tartott egy hajón, Isten viszont mindvégig közel maradt a prófétához. Jónás menekült a küldetésétől, de Isten megszólította őt. A Szentírásban ezt olvassuk erről: „Az Úr pedig nagy szelet bocsáta a tengerre, és nagy vihar lőn a tengeren, és a hajó már-már töredezik vala” (Jón 1:4). Amikor már-már úgy tűnt, hogy a hajó rakománya, a legénység és az utasok élete is veszélyben forgott, Jónás kétségbeesésében arra kérte a matrózokat, hogy vessék őt a tengerbe. Amint egyre mélyebbre merült a háborgó vízben, egy nagy hal lenyelte. A Biblia ezt mondja: „Az Úr pedig egy nagy halat rendelt, hogy benyelje Jónást. És lőn Jónás a hal gyomrában három nap és három éjjel” (Jón 2:1).

Sokan túl meseszerűnek tartják Jónás történetét ahhoz, hogy igazként fogadják el. Szerintük inkább egy mítosszal, fikcióval van dolgunk, mint valós történettel. A Szentírás, a történelem és az archeológia bizonyítékai azonban alátámasztják a történet valóságát. 1Kir 14:25 verse szerint Jónás igazi

történelmi személyiség volt. A zsidók Jónás könyvét történelmi könyvnek tekintik. Az egykori Ninive körüli ásatások igazolják, hogy Ninive valóban akkora lehetett, mint amekkorának a Biblia leírja. Jézus maga is utalást tesz Ninivére és Jónás történetére (Mt 12:39-40; Lk 11:29-30). A valódiságot tagadók a legerősebb érvekkel, a halas epizóddal támadják a történet hitelességét: valóban lenyelhet-e egy nagy hal egy embert egészben, és az ember képes-e túlélni, három napon keresztül, egy ilyen szituációt?

Dr. John D. Morris, a Creation Research Institute kutatója a következő magyarázatot fűzte Jónás történetéhez: „Számos bálna- és cápafaj létezik, amelyek elég széles garata van ahhoz, hogy egy felnőtt embert egészben lenyeljen. Nem beszélve az időközben eltűnt, vízben élő állatfajokról, mint például a hullók családjához tartozó plesiosaurusról. Mindazonáltal a legfontosabb az, hogy a Biblia kijelenti: »Az Úr pedig egy halat rendelt, hogy benyelje Jónást« (Jón 2:1). Egyértelmű, hogy csodaszerű eseménnyel, nem pedig természetes jelenséggel van dolgunk. Így hát nem kell magyarázatot adnunk a mai, modern, korlátolt tudományos tapasztalatok és ismeretek alapján erre a csodaszerű eseményre.

Megmaradhat egy ember három napig egy óriáshal gyomrában? Bebizonnyították, hogy a héberben a »három nap és három éjjel« kifejezés jelentése (mind a Szentírásban, mind pedig más, héber nyelvű forrásban): olyan periódus, amely ma kezdődik, és holnapután ér véget. Nem jelent feltétlenül három teljes napot és három teljes éjszakát. Mi több, számos eset igazolja (mai tengerészek jelentették, vagy akár maguk az áldozatok is), hogy embereket nyeltek le hatalmas halak, és órák múlva kiszabadították őket” („*Did Jonah Really Get Swallowed by a Whale?*” Morris cikke a Creation Research Institute weboldaláról, 1993. december 1.). Morris szerint keresztények lévén hiszünk a természetfelettiben, a csodaszerű történetekben, ezért elfogadjuk Isten Szavát pontosan úgy, ahogy az Jónás könyvében leírva található.

A nagy hal gyomrában Jónásnak lehetősége volt magába szállnia. Kétségbeesésében Istenhez kiáltott: „Mikor elcsüggedt bennem az én lelkem, megemlékeztem az Úrról, és bejutott az én könyörgésem te hozzád, a te szentséged templomába” (Jón 2:8). Jónás a sötétségen túl meglátta azt a ragyogó világosságot, amely a mennyei szentélyből sugárzott. Figyelmét az örök dolgokra irányította. Dávidot, a zoltárost idézzük: „Ó, Isten, a te utad szentséges... Te vagy az Isten, aki csodát művelsz. Megmutattad a népek között a te hatalmat. Megváltottad népedet karoddal” (Zsolt 77:14-16).

Jónás felfedezte a csodatévő Istent. Bármilyen körülmények között lennénk is, Istenbe és végtelen hatalmába vetett bizalmunk növekedni fog, ha a mennyei templom felé tekintünk, és Jónáshoz hasonlóan meglátjuk Isten

dicsőségét. Ellen White a következő magyarázatot fűzi Jónás tapasztalatához: „Jónás megpróbáltatásának órájában Isten nem hagyta el őt. Egy sor próba és a gondviselés csodálatos beavatkozása által a próféta Istenbe és végtelen erejébe vetett bizalma megélnékült” (*Próféták és királyok*. 266. o.).

Amikor feltámadt a Jónás hite, Isten csodát tett, és a nagy hal kivetette a prófétát a partra. Jónás elutazott Ninivébe, és hirdette a figyelmeztetést, hogy Isten elpusztítja a törvénytelen várost, amennyiben nem tér meg. Nem kis meglepetésére Ninive lakói megtértek, nagy lelki ébredés tapasztalatát éltek át. A király rendeletet adott ki a keleti szokásokkal összhangban, és az egész nemzet böjtölt és megbánta bűneit. Meglepő azonban, hogy Jónás rendkívül csalódott lett a fejlemények miatt. Teljesítette Isten parancsát, de a rettenetes következmények elmaradtak.

A próféciaértelmezés tudományában nagyon is jól ismert a *feltételes prófécia* fogalma. Ennek iskolapéldájával találkozunk Jónás 3:10 versében: „És látá Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek az ő gonosz útjukról: és megbáná az Isten azt a gonoszt, amelyről mondá, hogy végrehajtja rajtuk, és nem hajtá végre.” A jövendölés teljesedése Ninive lakosainak válaszában múlt. Amikor megtértek, Isten „lecsillapodott.” Jónás prédikációja sikeres volt, de a tartózkodó próféta nem ismerte ezt el. Pályatévesztettnek érezte magát, századokkal később Jézus mégis a hűség példaképeként idézte őt. Itt egy rendkívül jó hír van elrejtve számunkra: Isten nem mond le könnyen rólunk. Jónásnak ugyanúgy szüksége volt az evangéliumra, mint a niniveieknek. Isten követte őt, nem engedte, hogy megfutamodjon a küldetése elől, és addig nem hagyta őt nyugton, míg el nem ismerte erős karjának érdemeit.

III. ALKALMAZÁS

Megtörtént-e már veled, hogy amikor Isten megkért valamire, te fenntartásokkal kezelted a kérését? Érezted-e valaha azt, hogy a Szentlélek dolgozik a szívedben, megpróbál meggyőzni, hogy meghozz egy bizonyos döntést, te viszont az előrelátható következmények miatt haboztál? Lehet, hogy Jónáshoz hasonlóan mindez idáig tartózkodóbb misszionárius voltál. Hallottad és megértetted Isten elhívását, hogy felvállalj egy bizonyos szolgálatot a gyülekezetben, vagy bizonyosságot tégy egy szomszédodnak, munkatársadnak, vagy pedig hirdesd az evangéliumot családod egyik tagjának, aki nem hisz Istenben, de te amiatt aggódsz, hogy nincs képesítésed ilyesmit tenni, félsz, hogy bizonyágtéveszted közben valamit rosszul mondanál, vagy nem fogadják el, amit mondasz, vagy ami még rosszabb: attól tartasz, hogy téged utasítanak vissza.

Íme két dolog, amit észben kell tartanod: Isten elsősorban nem a kvalifikált személyeket hívja el a szolgálatra, hanem Ő képezi ki azokat, akiket elhív. Másodsorban, amikor Isten befolyást gyakorol rád, hogy megtegyél valamit és elfogadd a megbízását, az eredmények felelőssége Őt terheli. Isten nem a sikerre hív el minket, hanem a hűségre. Ha elkötelezzük magunkat a küldetésnek, amelyet ránk akar bízni, egy napon ezt fogja mondani nekünk: „Jól vagyon jó és hű szolgálóm! Kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután! Menj be a te Uradnak örömébe!” (Mt 25:21).

A végső nyugalom

*E heti tanulmányunk: Máté 24:4-8, 23-31; Filippi 4:4-6;
Zsidók 11:13-16; Jelenések 1:9-19; 14:6-12*

Szombat délután

Alapige: „Hanem, amint meg van írva: Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknak” (1Kor 2:9).

Éreztük már úgy, hogy egy nagy csata, a jó és a rossz közötti küzdelem közepében vagyunk? Sokan, még nem vallásos emberek is átélték már ennek a valóságát. Azért van így, mert ez az igazság. A jó és a gonosz, Krisztus (a jó) és Sátán (a rossz) közötti nagy harc közepében vagyunk.

Az élet tehát két síkon játszódik. A Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem globális szinten történik, sőt az egész világegyetem színterén, ugyanis a mennyben indult el (Jel 12:7). A zavaros események között viszont könnyen szem elől téveszthetjük azt a nagy tervet, amivel a jó Isten meg akarja menteni a világot. A háborúk, a politikai zavargások és a természeti csapások reménytelen rettegésben tarthatnak minket. Isten prófétai vezetése azonban segít, hogy a szemünket a teljes képre szegezzük, ami megmutatja, merre tartunk és hogyan jutunk el odáig.

A nagy küzdelem emellett sokkal személyesebb szinten is dúl. A mindennapokban mindannyiunknak kihívásokkal kell megküzdenünk a hit terén, ha pedig nem érzük meg Jézus második eljövetelét, akkor a halállal is szembe kell majd néznünk. Ezen a héten azt vizsgáljuk meg, hogyan találhatunk nyugalmat Jézusban a világszéles nyugtalanság, illetve annak ellenére, hogy nem ismerjük a saját jövőbeli helyzetünket, legalábbis rövidtávon nem. Azonban hosszútávon a kilátásaink valóban ígéretesek!

Jézus legtovább élő tanítványa egy sziklás börtönszigeten ült, távol mindentől, amit csak szeretett. Mi zajlódhatott le János fejében, amikor a lakatlan szigeten találta magát? Hogyan kerülhetett oda, ráadásul olyan körülmények között? Elvégre látta Jézust felemelkedni, amint az ott álló két angyal ezt mondta: „Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe” (ApCsel 1:11, RÚF).

Annak már több éve volt, Jézus pedig nem tért vissza. Az aznap jelenlévő többi apostol addigra már mind meghalt, a legtöbben mártírhalált szenvedtek a bizonyágtételük miatt. A fiatal egyház sokat változott egy emberöltő alatt, most pedig rettenetes külső üldözéssel, illetve belső eretnekmozgalmakkal kellett szembenézniük. János bizonyára egyedül érezte magát, elfáradt és nyugtalan volt. Majd hirtelen látomást kapott.

1. Olvassuk el Jel 1:9-19 szakaszát! Milyen vigaszt kaphatott János ebből a látomásból?

Jézus azt mondta a követőinek, hogy „*Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig*” (Mt 28:20, RÚF). Ezek a szavak minden bizonnal sokszor bátorították Jánost magányos száműzetése során. Jézus „*kinyilatkoztatása*” (RÚF), a látomása vigaszt jelenthetett a számára, mert tudta, hogy Krisztus „*az Alfa és az Omega, kezdet és vég*” (Jel 1:8), aki most különleges módon fedi fel magát a száműzött apostolnak.

E versek után a világ jövőjéről szóló látomások következnek. A történelem csodálatos, panorámaszerű képe jelenik meg előtte, ami nekünk tulajdonképpen a keresztény egyház történelme, neki viszont még a jövő volt. Jánosnak azt is megmutatta Isten, hogyan ér majd mindez véget a sok megpróbáltatás és csapás után. „*És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felkészítve*” (Jel 21:1-2, RÚF).

A jelenések könyvében feljegyzett nagy apokaliptikus látomás segített Jánosnak biztos nyugalomra lelni Isten gondviselésében és ígéreteiben.

Az élet időnként nehéz, sőt félelmetes is lehet. Viszont hogyan segít nyugalmat találni az a tudat, hogy Isten ismeri a jövőt, és kedvezőek a hosszútávú kilátásaink?

Jézus az Olajfák hegyén széles ecsetvonásokkal festette le a jövőt, amikor a tanítványai megkérdezték: „*Mondd meg nekünk, mikor lesz ez, és mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének*” (Mt 24:3, RÚF)?

Máté evangéliuma 24. fejezetében feljegyzett híres prédikációja felöleli a történelem folyamát az Ő korától kezdve a második eljöveteleig, illetve az azon túli időkig. Krisztus fel akarta vázolni a végidei próféciaák isteni időrendjét a különböző korokban élő népe tagjai számára, hogy a végidőben élők felkészülhessenek a *legvégső* eseményre. Azt akarta, hogy biztos nyugalomra találjunk a szeretetében, még akkor is, amikor körülöttünk minden a darabjaira hullik.

Az adventisták jól ismerik Dániel írását arról, hogy „*nyomorúságos idő lesz az, amilyen nem volt, mióta népek vannak*” (Dán 12:1, RÚF). Jézus azt akarja, hogy felkészüljünk a második adventjét megelőző eseményekre.

2. Milyen lesz Jézus visszajövetele? Mit tehetünk, nehogy bárki megteveszzen bennünket? Olvassuk el Mt 24:4-8, 23-31 részeit!

Jézus adventje valóságos esemény lesz a végidőben, és *hatalmas a jelentősége*, tekintettel arra, hogy mennyi helyet kap a próféciaokban és Jézus prédikációiban.

Az egész világon csupán nyolcan álltak készen, amikor legutoljára egyetemes kiterjedésű krízishelyzet következett be. Jézus a visszajövetele váratlanságát ahhoz az esethez, az özönvízhez hasonlítja (Mt 24:37-39). Bár senki nem ismeri annak napját vagy óráját (Mt 24:36), Isten már tudatta velünk a prófétaai menetrendet, amit figyelhetünk a világban körülöttünk zajló események között.

3. Mi is szerepet kaptunk a profetikus drámában. Mi a feladatunk? Összpon-tosítsunk Mt 24:9-14 szakaszára!

Nem csupán megfigyelői vagyunk a kozmikus küzdelemnek, az evangélium hirdetésében tevékeny résztvevőknek kell lennünk, nekünk is vinnünk kell azt az egész világra! Ez azt jelenti, hogy minket is üldözni fognak.

Mit jelent az, hogy valaki „mindvégig állhatatos marad”? Hogyan lehet ezt megtenni? Milyen napi döntéseket kell meghoznunk azért, hogy ne valljunk kudarcot, amint az sokakkal megtörtént a múltban, illetve megesisik majd a jövőben is?

A történelemnek ez a nagy, prófétai képe nem engedi, hogy tétlenül hátradőljünk, miközben csak úgy maguktól kibontakoznak az események, amelyek mi nem irányíthatunk. Sokan így állnak hozzá: „A végső események úgy fognak lezajlani, ahogyan Isten előre megmondta. Mi más tehetnék tehát, mint azt, hogy azokkal sodródom? Elvégre mi egyebet tehetnék?” A keresztényeknek viszont nem így kell viszonyulniuk az őket körülvevő világhoz, főként nem a végső eseményekhez! A *jelenések könyve* 14. fejezete szerint a történelem mostani szakaszában az a feladatunk, hogy Isten ítéletéről beszéljünk, illetve segítenünk kell az embereknek felkészülni Jézus második eljövetelére.

4. Olvassuk el Jel 14:6-12 részét! Mit tanít itt Isten nekünk? Mit kell hirdetnünk a világnak? Miért olyan sürgető ez az üzenet?

Adventistaként hisszük, hogy „*jelenváló igazság*” (2Pt 1:12) van a „hármass angyal üzenet” verseiben. Itt találjuk meg az elhívásunk lényegét mi, akik a földi történelem mostani szakaszában élünk. Figyeljük meg, hogy az örökkévaló evangéliummal, Krisztus halálának és feltámadásának nagyszerű hírével kezdődik. Egyedül ezen alapszik az üdvösségünk reménye. Ott van az az üzenet is, hogy „*eljött ítéletének órája*” (Jel 14:7, RÚF), ami fontos útjelzőként mutat a vég ideje felé. Felszólítást is tartalmaz, hogy imádjuk azt, „*aki teremtette a mennyet és a földet*” (RÚF), szemben a Babilonban maradónak szóló félelmetes figyelmeztetéssel – ők azok, akik imádják „*a fenevadat és annak képmását*” (Jel 14:9, RÚF). Végül Isten bemutatja végidei népét: „*Itt van a szenteknek békességes tőrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12)!

5. Olvassuk el Jel 14:11 versét! Mit tudhatunk meg ebből azoknak a nyugtalanságáról, akik a fenevadat és annak képét imádják?

Sem éjjel, sem nappal nincs nyugalma azoknak, akik a fenevadat, illetve annak képét imádják? Különböző elképzelések keringenek azzal kapcsolatban, hogy ez mit is jelent. Abban azonban egyetértünk, hogy ők nem tapasztalják a nyugalmat, amit Isten kínál a hozzá hűségeseknek.

Vajon miért az „örökkévaló evangélium” a hármass angyal üzenet első része? Miért kell mindig a szemünk előtt tartanunk ezt a nagyszerű igazságot, miközben hirdetjük az egész világon az üzenetet? Az evangélium megértése miért olyan fontos ahhoz, hogy nyugalmat találjunk?

A keresztények már hosszú évszázadok óta várják Krisztus visszatérését. Valóban abban tetőzik minden reménységünk, ami nemcsak a miénk, hanem mindazoké, akik az egész történelem során Isten hűséges népe közé tartoztak.

6. Olvassuk el Zsid 11:13-16 szakaszát! Milyen nagyszerű ígéret van itt, nemcsak a múltban élők, hanem a mi számunkra is?

Semmi értelme nem lenne ezeknek a verseknek, ha úgy volna, ahogyan általában értik a halált. Mit jelent ebben a szakaszban az, hogy a hithősök nem nyerték el az ígéretek? A haláluk után állítólag most a mennyben vannak Jézussal, élvezik a jutalmukat. Például amikor Billy Graham meghalt, újból és újból azt hallottuk, hogy most már a mennyben van Jézussal.

Kissé ironikus ez a nézet, mert amikor valaki meghal, azt halljuk, hogy „Nyugodjék békében!” Hogy is van ez? Békében nyugszanak, vagy a mennyben teszik azt, ami ott szokás (például nézik a sok „jót”, ami itt történik)?

7. Mit mondott Jézus a halálról? Olvassuk el Jn 11:11 versét!

A „békében” való nyugvás gondolata felel meg a valóságnak, nem igaz? A halottak pihennek. „A hívő emberek számára a halál csak egy röpke pillanat, és nincs nagy jelentősége. *»Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké [...] nem kóstol halált örökké«* (Jn 8:51-52). A keresztények számára a halál csak elalvás, egy pillanatnyi csendesség és sötétség. A Krisztussal való élet Istenben elrejtett élet. *»Mikor a Krisztus, a mi életünk megjelen, akkor majd ti is Övele együtt, megjelentek dicsőségben«* (Kol 3:4)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 694. o.).

Jézus az öntudatlan alváshoz hasonlította a halál pillanata és a feltámadás reggele közé eső állapotot (Jn 11:11-14), de azt is kihangsúlyozta, hogy mind a megváltottak, mind az elveszettek elnyerik majd a jutalmukat a feltámadás után (Jn 5:28-29). Rámutatott, hogy milyen fontos felkészülni a halálra, bár mikor is érkezzen.

Milyen vigaszt találunk abban a tudatban, hogy elhunyt szeretteink most valóban pihennek?

Az okostelefonjainkon a Google térkép az egyik leggyakrabban használt alkalmazás. Sokan már nem emlékeznek arra, mihez is kezdtünk azelőtt, hogy GPS-alapú térképek voltak a telefonunkon. Talán kissé izgulunk egy olyan helység felé tartva, ahol még nem jártunk, de a Google térképpel még egy idegen városban is bátran útnak indulhatunk és elérhetjük az úticélunkat. Jó példa ez a bizalom arra, hogy milyen nyugalmat szeretne adni nekünk Isten a prófétai időrendjével. Néha rossz címet ütünk be az alkalmazásunkba, vagy nem követjük az utasításokat, mert azt hisszük, hogy ismerünk egy rövidebb utat. Mindkét esetben olyan helyen lyukadhatunk ki, ahová nem akarunk menni, és bizonyára a nyugalmost is elveszítjük.

8. Olvassuk el Fil 4:4-6 szakaszát! Pál szerint hogyan találhatunk nyugalomra, valódi békességre, még a zaklatott és fájdalmas világban is?

Pál ebben az igeszakaszban nem azt mondja, hogy örüljete mindenkor, minden megpróbáltatásotok közben. Inkább arra szólít bennünket, hogy „*Örüljete az Úrban mindenkor*”. Mindegy, éppen milyen helyzetben vagyunk, milyen próbák állnak előttünk, mert ha gondolatban Istennél, a jóságánál, a szereteténél és a kereszten értünk hozott áldozatánál időzünk, képesek leszünk örömet és nyugalmat találni megfáradt lelkünknek. Már a biblia-szöveg hangneme is nyugalmat, békességet és földöntúli reménységet áraszt. Képzeljük el, hogy milyen békességünk lehetne, ha valóban nem aggódnánk „*semmi felől*”! Ez talán nem tűnhet reálisnak a világon (Pálnak is temérdek aggodalma volt). Ám ha tudjuk, hogy végső soron mindent a szerető Isten irányít és majd kimenekít bennünket az országába, akkor az bizonyára segít megfelelő perspektívából látni azt, ami miatt éppen aggódunk. „*Az Úr közel*”? Ez annyit jelent, hogy mindig közel van hozzánk, és amint behunyjuk a szemünket és elalszunk a sírban, a következő pillanatban már Krisztus visszatérésének leszünk a tanúi.

Vitathatatlan, hogy az élet tele van feszültséggel, megpróbáltatással és küzdelemmel. Egyikünk sem menekülhet meg ezektől, minden bizonnyal Pál apostol sem tudott azoktól megszabadulni (lásd 2Korinthus 11. fejezete). Mondanivalójának azonban az a lényege, hogy örülhetünk annak, amit Krisztusban kaptunk, és valódi nyugalomra lehelhetünk most is.

Olvassuk el megint Fil 4:4-6 részét! Hogyan alkalmazhatjuk ezeket a csodálatos gondolatokat a jelenlegi próbáinkra és nehézségeinkre is?

„Mindannyian azonnali és határozott választ akarunk az imáinkra, és kísértést érzünk arra, hogy elbizonytalanodjunk, amikor késik a válasz, vagy nem várt formában érkezik. Isten viszont bölcsességében és jóságában nem mindig pontosan akkor és úgy válaszol az imáinkra, amikor és ahogyan szeretnénk. Többet és jobbat ad nekünk annál, minthogy minden kívánságunkat teljesítse. Mivel bízhatunk bölcsességében és szeretetében, nem szabad azt kérnünk, hogy a mi akaratunkkal értsen egyet! Inkább nekünk kell elfogadnunk és teljesítenünk az Övét! Saját vágyaink és érdekeink vesszenek el az Ő akaratában” (Ellen G. White: *Gospel Workers*. 219. o.)!

„Még egy kis idő, és Jézus visszajön, hogy megmentse a gyermekeit és elvégezze rajtuk a halhatatlanság utolsó simításait... A sírok megnyílnak, a halottak pedig győztesen jönnek elő, azt kiáltva, hogy »Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad?« Jézusban elaludt szeretteink halhatatlanságba öltözve jönnek majd elő” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 350. o.).

KÉRDÉSEK A BIBLIA ÉS AZ EVANGELIZÁLÁS C. KÖNYV ALAPJÁN

1Kor 3–9;

Evangelizálás, „Zenei szolgálattevők” c. alfejezet

1. Mire emlékeztette Timótheus a korinthusiakat?

2. Minek a „kovásztalanságában” ünnepeljünk, Pál tanácsa szerint?

3. Kik nem fogják örökölni Isten országát?

4. Mit rendelt el az Úr azokkal kapcsolatban, akik az evangéliumot hirdetik?

5. Mire, kikre nem szabad pénzt költenünk, amikor Istent dicsőítő éneklésről van szó?

I. ÁLTALÁNOS ÁTTEKINTÉS

E heti tanulmányunk címe is hangsúlyozza: itteni nyugodalmunk csak ideiglenes. Megpihenünk Krisztusban ma, de nyugalmunk csak ideig tartó e szenvedő, beteg világban. De eljön majd a nap, amikor be fogunk lépni az örök nyugalomba. Földi életünk összes fájdalma megszűnik. A betegségek, a katasztrófák és a halál örökre eltűnnek.

Miközben Pátmosz szigetén töltötte száműzetését, János apostol látomást kapott Istentől, amely bátorsággal és reménységgel töltötte el szívét. A profetikus kinyilatkoztatásokban előre megláthatta a keresztény egyház történetét és a Föld története végének csúcseseményeit. A Jelenések könyve egy új ég és új föld képével ér véget, amely bevezet minket Isten végső, örök nyugalmába.

Ez előtt az örök nyugalom előtt azonban tanúi leszünk majd olyan különleges eseményeknek, amelyek előre mutatnak Krisztus visszajövetelére. Máté 24. fejezetében Jézus bemutatja a végidő eseményeit, amelyek egyre gyorsuló ritmusban követik majd egymást, ahogy a végkifejlet csúcspontjához közeledünk.

A századok során a pátriárkák és a próféták türelmetlenül várták az Úr eljövetelét, anélkül hogy megkapták volna a végső nyugalmat, amit Krisztus megígért. Meghaltak, miközben az eljövendőt várták, de reménnyel a szívükben haltak meg! Jelenések 14:6-12 szakaszában a Jánosnak megjelenő angyal a menny utolsó üzenetét hirdette, amelynek célja felkészíteni a világot Jézus második eljövetelére.

Mialatt tanúi lehetünk annak, hogy a jó és a gonosz közötti küzdelem eseményei felgyorsulnak, Krisztus meghív minket, hogy vigyázzunk és legyünk készen közeli eljövetelére, hogy beléphessünk Urunk örök nyugalomába.

II. MAGYARÁZAT

János tudatja velünk, hogy Pátmosz szigetén volt, amikor a Jelenések könyve tárgyát alkotó látomásokat kapta. Pátmosz egy kis sziget az Égei-tengerben, a mai Görögország és Törökország partjai között. Hossza a legtávolabbi pontok között légvonalban 14 kilométer. A János idejében a sziklás, száraz éghajlatú sziget voltaképpen római büntetés-végrehajtó kolónia volt. Egy kis bánya is volt a szigeten, de más semmi.

János körülbelül 90 éves volt, amikor a látomásait kapta. Egész életét szeretett Tanítója szolgálatában élte le. Száműzetése előtt valószínűleg Efézusban élt, Pátmoszon azonban távol volt a családjától, barátaitól, egészsége meggyengült, és kicsi volt az esélye annak, hogy valaha elhagyhatja a szigetet. És Jézus éppen itt nyilatkoztatta ki neki a menny igazságát, amely világosságot és bátorítást nyújtott Isten népének a századokon át. Ezek a végidőre vonat-

kozó revelációk bejelentik az eljövendő eseményeket, hogy felkészítsék Isten gyermekeit a közeli próbákra. Isten néha akkor szól hozzánk a legérthetőbben, amikor életünk legnehezebb próbáin megyünk keresztül. Jézus ugyanúgy meglátogat minket magányunkban és csüggedésünkben, mint tette azt Jánossal is, és betölti lelkünket jelenléte melegével.

A Jelenések könyve a közbelépő Jézusról szól. Nem korlátozódik arra, hogy uralkodói székén ül, hanem kijelenti, hogy Ő beavatkozik a föld történelmébe és mindannyiunk életébe. Gondozza sebeinket, enyhíti fájdalmainkat és csalódásainkat, amelyekkel küzdenünk kell. Nincs ezen a világon olyan hely, ahová Isten nem siethetne a segítségünkre. Jelenlétebe fogad, bárhol lennénk is. A Jelenések könyve tehát tele van reménységgel. Aki velünk van a Szentlélek által most, hamarosan el fog jönni dicsőségben, hogy hazavigyen minket. János örömmel mondja: „Íme, eljő a felhőkkel, és minden szem meglátja Őt” (Jel 1:7).

Jézus visszajövetelének jelei

Jézus beszélt a tanítványainak arról az időről, amikor Jeruzsálemet ellenséges csapatok veszik körül és megsemmisítik (Lk 21:20). Ez be is következett Kr. u. 70-ben, amikor Titus csapatai előzőnlőtték Izraelt, és megtámadták Jeruzsálemet. A zsidó történész, Josephus Flavius részletesen leírja az ostrom pusztító hatásait. „Az éhező emberek egy darabka kenyérért is képesek voltak verekedni, a gyermekek pedig szüleik szájától vették el az ételt. Testvér a testvérnek nem irgalmazott. A kukorica értékesebb volt az aranynál!” (*The Destruction of Jerusalem*. D. J. Muehlenbruch ford. St. Louis: Concordia Publishing House, 1992). Arra is volt példa, hogy a szülők megfőzték és megették előzőleg meghalt gyermekeiket. Szintén Josephus Flavius-tól idézünk: „Az éhség miatt egyesek trágyát ettek, mások a lovak gyeplőjét rágták. Voltak, akik a pajzsuk bőrbevonatát ettek meg, míg mások szalmát ettek, mint a lovak: még ott voltak a szájukban a megráगतlan szalmaszálak, amikor megtalálták a holttestüket.”

A rómaiak pusztító támadásának következményei rettenetesek voltak. Az ostrom vége előtt nagy tűz keletkezett a városban, és a lángokban több ezren haltak meg. Az 1970-es években a régészek felfedezték egy arisztokrata család házának maradványait, amely az említett tűzben égett le. Ez az archeológiai felfedezés is bizonyítja, milyen pusztítást okozott a tűzvész.

A tanítványok kérdései

Amikor Jézus beszélt a tanítványoknak a küszöbön álló szörnyűségről, azt gondolták, hogy ilyesmi csak az idők végezetén történhet meg. Ebből az okból kifolyólag meg is kérdezték Jézustól: „Mondd meg nekünk, mikor lesz-

nek meg ezek, és micsoda jele lesz a te eljövednedek és a világ végének?” (Mt 24:3).

A tanítványok itt tulajdonképpen két különböző kérdést tettek fel. Az első, a „mikor lesznek meg ezek?” Jeruzsálem elestére és a templom megsemmisítésére vonatkozott. Második kérdésük ez volt: „Mi lesz a jele az eljövednedek és a világ végének?” Válaszában Jézus egybefonta a két eseményt. A Jeruzsálem Kr. u. 70-ben bekövetkezett lerombolásához vezető eseményekről beszélt, és ezek az események arra is szolgáltak, hogy a második eljövetelt megelőző eseményeket vetítsék előre. Ugyanazon válaszában Jézus megemlítette azokat a jeleket is, amelyek majd az idők végén, közvetlenül az eljövedele előtt lesznek láthatóak.

Az Üdvözítő nem határozott meg időpontot a visszajöttére, viszont elmondta, hogy melyek lesznek azok a jelek, amelyekből tudhatjuk, hogy közel van. Jézus prédikációja az utolsó napok jeleiről négy specifikus területre tagolódik: 1) jelek a vallásos világban; 2) a nemzetközi események alakulása; 3) jelek a természetben; 4) társadalmi változások. E jelek közt feltűnnek a lelki ébredések, nemzetközi konfliktusok, a bűnözés növekedése, az erkölcsiség szintjének csökkenése és végül az evangélium gyors terjedése az egész világon. Máté 24. fejezete felsorolja Krisztus visszajövetelének jeleit; Jelenések 14. fejezete pedig felszólít, hogy sürgősen készüljünk az Úr eljövedelére.

Az utolsó napokra vonatkozó üzenet a Jelenések könyvében

Jelenések 14. fejezetében a Jánost meglátogató angyal Isten utolsó üzenetét közvetíti e világ számára. Az üzenet gyorsan terjed minden nemzet, faj, nyelv és nép között, hogy a Föld minden lakója felkészülhessen Jézus közeli eljövedelére. Isten csodálatos kegyelme, az „örök evangélium” üzenete ez az egész bolygó számára; Isten hívása, hogy az evangélium fényében Isten iránt engedelmes életet éljünk, és dicsőítsük Őt minden cselekedetünk által, amit az ítélet ezen órájában teszünk; határozott felhívás, hogy az evolucionizmus korában a Teremtőt imádjuk; a reménység üzenete a vég idején élők számára.

Jézus jelen lesz, amikor a mennyei ítélőszék az esetünket tárgyalja, és feddhetetlen életét fel fogja ajánlani a mi bűnös életünk helyett. János apostol eképpen bátorít minket: „Ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus” (1Jn 2:1). Isten utolsó ítélete az igazság ítélete: Jézus csak azokat képviselheti, akik átadják neki az életüket, és hit által elfogadják életét és helyettes halálát.

Mindig örvendjete az Űrban!

A Rómában bebörtönzött Pál apostol bátorító levelet küldött a filippi-beli hívőknek. Egyes bibliamagyarázók „az öröm episztolájának” nevezik Pál

Filippibeliékhez írt levelét. Ebben a rövid, négy fejezetre osztott levélben Pál ismételten használja az „öröm”, „örvendjetek” szavakat. Az első fejezet témája „az öröm a próbák közepette”, a második rész központi kérdése „az alázatban megnyilvánuló öröm”, a harmadik fejezet „az engedelmisség során tapasztalható örömmel” foglalkozik, az utolsó részben pedig „a hála és az öröm” ketős érzését elemzi. Pál megtanulta élni Krisztus örömét, mivel felfedezte, hogyan nyugodjon meg Krisztusban. Hitte, hogy az Úr Jézus minden helyzetben megerősítheti és gondját viselheti (Fil 4:13, 19). Bizalma azon az isteni valóságon alapult, hogy egyrészt a menny állampolgára, másrészt pedig hogy egy napon Krisztus „elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez” (Fil 3:21).

Pál türelmetlenül várta az Üdvözítő eljövételét (3:20-21). Tudott örülni mindenkor az Úrban (4:4), mivel teljes mértékben megbízott Krisztus gondviselésében a jelenben és örök tervei jövőbeni megvalósításában. „Az Úr közel!” kijelentése „Isten békességét” adta meg számára, „mely minden értelmet felül halad” (4:5, 7). Pál apostolhoz hasonlóan, bármilyen helyzetbe kerülénk is, örvendhetünk, mivel Krisztus mindig felajánlja nekünk a segítségét a ma nehézségei legyőzéséhez, a reménységet a jövőre nézve, és a benne való örök nyugalom ígérését.

III. ALKALMAZÁS

Nő ismerősöm egy alkalommal a következő szívszaggató történetet osztotta meg velem. Nyolc éves fia haldoklott egy nagyon ritka vérbetegség miatt. Az egész országban kitartóan imádkoztak a gyógyulásáért, kérték Istent, tegyen csodát és gyógyítsa meg. A gyermek állapota azonban fokozatosan romlott. Élete utolsó óráiban végig mellette volt az édesanyja, fogta a kezét, simogatta a haját. Amikor már egyértelmű volt, hogy csupán néhány órája van hátra, karjába vette, beleült a hintaszékbe, és halkán a mennyről énekelt neki. Fia halála után beszélgettem vele, és a következő, rendkívüli kijelentést tette: „Habár a szívemben megsemmisítő fájdalom tombol, Isten olyan békét ültetett belém, amely minden képzeletet felülmúl.” Amikor megkérdeztem tőle, hogy mit jelent számára ez a béke, ezt válaszolta: „Még akkor is, amikor nem érted Isten szándékát, megnyugodhatsz Krisztus szeretetében és oltalmában.”

Most, hogy szombatiskolai bibliatanulmányunk végéhez értünk, bármi történjék is az életedben, tudd, hogy Jézus minden képzeletet felülmúló békét akar adni neked. Melletted van ma, holnap és mindenkor. Tervei magasztosabbak, mint azt te elképzelnéd. És ne feledkezz meg az ígéretről: „Aki mindvégig megmarad, az megtartatik” (Mk 13:13). Bízz Megváltód erejében! Bízz benne, hogy végig melletted lesz életed próbáiban, és békét ad a te szívednek!

REGGELI DICSÉRET

JÚLIUS

1. Cs. 2Móz 20:14
2. P. 2Móz 20:15
nny. MS 21:18, SM 21:30, AR 21:29
- 3. Szo. 2Móz 20:16**
nny. MS 21:17, SM 21:30, AR 21:29
4. V. 2Móz 20:17
5. H. Jn 1:16
6. K. Mal 2:10
7. Sze. 1Jn 3:10
8. Cs. Eféz 2:19-22
9. P. Fil 2:3-4
nny. MS 21:15, SM 21:27, AR 21:26
- 10. Szo. 1Kor 12:12-13**
nny. MS 21:14, SM 21:26, AR 21:26
11. V. 1Sám 1:11
12. H. Mt 9:25
13. K. 2Móz 2:10
14. Sze. Mt 10:42
15. Cs. Csel 20:10
16. P. Mt 18:2
nny. MS 21:10, SM 21:22, AR 21:22
- 17. Szo. 2Tim 1:3**
nny. MS 21:09, SM 21:21, AR 21:21
18. V. Mt 18:10
19. H. Jel 3:19
20. K. Zsolt 24:4-5
21. Sze. Ésa 49:15
22. Cs. Péld 3:11-12
23. P. Gal 6:1
nny. MS 21:03, SM 21:14, AR 21:15
- 24. Szo. Zsid 13:15**
nny. MS 21:02, SM 21:13, AR 21:14
25. V. Mt 18:15
26. H. Csel 2:38,41
27. K. Zsolt 27:8
28. Sze. Péld 23:26
29. Cs. Gal 6:3
30. P. Eféz 4:2
nny. MS 20:55, SM 21:06, AR 21:07
- 31. Szo. Csel 3:19**
nny. MS 20:54, SM 21:06, AR 21:06

AUGUSZTUS

1. V. Mt 24:14
2. H. Mt 7:7
3. K. Hós 12:10
4. Sze. Ésa 6:8
5. Cs. 1Sám 3:10
6. P. Zsolt 23:1-3
nny. MS 20:44, SM 20:55, AR 20:57
- 7. Szo. Mk 16:15**
nny. MS 20:45, SM 20:54, AR 20:56
8. V. Péld 3:21
9. H. Lk 15:4
10. K. 1Jn 5:12
11. Sze. Jn 10:9
12. Cs. Gal 2:20
13. P. Mt 20:26
nny. MS 20:34, SM 20:44, AR 20:46
- 14. Szo. Mt 25:35-36**
nny. MS 20:33, SM 20:42, AR 20:45
15. V. Jn 3:16
16. H. 1Jn 4:18
17. K. 1Móz 3:10
18. Sze. Lk 15:13
19. Cs. Lk 15:29
20. P. Lk 15:32
nny. MS 20:22, SM 20:32, AR 20:35
- 21. Szo. 1Kor 13:1**
nny. MS 20:21, SM 20:30, AR 20:33
22. V. 1Kor 13:2
23. H. 1Jn 2:14
24. K. 1Sám 16:12
25. Sze. Ésa 25:1
26. Cs. Zsolt 102:18
27. P. 1Kir 21:3
nny. MS 20:10, SM 20:18, AR 20:22
- 28. Szo. Lk 9:57**
nny. MS 20:08, SM 20:16, AR 20:20
29. V. Csel 8:36
30. H. Eféz 5:25
31. K. Péld 22:6

SZEPTEMBER

1. Sze. 2Kor 5:19
2. Cs. 1Jn 2:21
3. P. Zsolt 16:11
nny. MS 19:56, SM 20:05, AR 20:09
- 4. Szo. Péld 10:12**
nny. MS 19:54, SM 19:03, AR 20:07
5. V. Hós 4:6
6. H. Zsolt 16:8
7. K. 1Tim 3:5
8. Sze. Péld 25:28
9. Cs. Préd 11:6
10. P. Péld 13:20
nny. MS 19:43, SM 19:50, AR 19:55
- 11. Szo. Péld 11:30**
nny. MS 19:41, SM 19:48, AR 19:53
12. V. Zsolt 17:3
13. H. Zsolt 94:22
14. K. 2Krón 33:13
15. Sze. Eféz 6:4
16. Cs. Jer 1:7
17. P. 2Jn 10
nny. MS 19:29, SM 19:36, AR 19:45
- 18. Szo. Csel 9:26-27**
nny. MS 19:27, SM 19:34, AR 19:40
19. V. Gal 6:7
20. H. 1Jn 3:1
21. K. 1Tim 2:1
22. Sze. Péld 19:20
23. Cs. Zsolt 32:8
24. P. 1Jn 4:11
nny. MS 19:15, SM 19:21, AR 19:28
- 25. Szo. 1Tim 4:12**
nny. MS 19:13, SM 19:19, AR 19:26
26. V. Jn 6:38
27. H. Zsolt 143:8
28. K. Péld 19:22
29. Sze. Jer 31:3
30. Cs. Hós 6:6

INFORMÁCIÓK

a 2022-es bérletekkel és megrendelésekkel kapcsolatban

Kedves szolgálattelvő testvérek!

Hálásak vagyunk Istennek, hogy örök, szerető karjain hordozott minket az elmúlt esztendőben, és erőt adott tovább haladnunk az általa számunkra kijelölt úton, az egyre nagyobb nehézségek ellenére is. Köszönettel tartozunk Neki minden könyvért, bibliatanulmányért, folyóiratért, amit ebben az időszakban kiadhattunk, de főként az Önök buzgóságáért és forró vágyáért, hogy megismerjék Istent, és az Élet Igéjét terjesztve másoknak is bizonyágot tegyenek szeretetéről.

Egy újabb előfizetési periódus veszi kezdetét, amely a Bibliatanulmányok esetében október 4-én, a folyóiratok számára pedig november 8-án ér véget. Ez is hála rá készítet minket! Mivel Isten sokkal bőszegesebben megáldott, mint azt kérhettük vagy gondolhattuk volna, úgy döntöttünk, hogy a gyártási költségek megemelkedése ellenére nem változtatunk a 2022-es évre szóló előfizetések árán. Az egyedüli változás az ajánlatunkban: az idej (és az előző években beérkezett) kevés megrendelés miatt 2022-ben nem lesz nyomtatott, román nyelvű esti áhítatos könyv. Továbbá – akárcsak a tavaly – az ifjúsági áhítatokat most sem az Egyházterületek Ifjúsági Osztályán, hanem ez által a megrendelő szelvény által lehet megrendelni. Bátorítunk, hogy fizetések elő erre családokat ifjai számára.

A gyermek-szombatiskolai tanulmányok idén elkezdett sorozatait folytatjuk, és az ezeket kiegészítő tanítói mellékleteket 2022-ben is megtaláljátok majd a Kiadó honlapján, minden negyedév elején.

Javasoljuk, hogy a 2022-es évre fontolják meg annak lehetőségét, hogy a saját maguk, illetve családjuk számára kifizetett bérletek mellett ismerőseiknek, barátaiknak is ajándékozzanak előfizetéseket folyóiratainkra, felnőttes és gyermek-szombatiskolai tanulmányainkra. Meggyőződésünk, hogy ezeknek az értékes forrásanyagoknak nemcsak a mi, hanem a körülöttünk élők áldását is szolgálniuk kell.

Szívből kívánjuk, hogy Isten gazdagon megáldja Önöket étellel és egészséggel!

A Viață și Sănătate Kiadó munkaközössége

Ezt az oldalt ki kell tölteni, majd át kell adni a gyülekezet irodalomfelelősének.

A-TÍPUSÚ EGYÉNI SZELVÉNY – személyes megrendelés

A megrendelés leadásának határideje: 2021. október 4.

Név és keresztnév: _____ Telefonszám: _____

Kód	Bibliatanulmányok + egyéb kiadványok	Ár év/lej	Bérletek száma	Ár összesen
54152	Felnőtteknek szóló tanulmány, fehér-fekete	28		
54153	Felnőtteknek szóló tanulmány, tanítói melléklettel	38		
54154	Felnőtteknek szóló tanulmány + áhítatok (színes)	50		
54155	E. G. White idézetek a leckékhez	25		
54156	Misszióhírek	15		
54157	Ifjúsági tanulmányok (9–12 osztályosok számára)	36		
54158	Serdülők (5–8 osztályosok számára)	32		
54159	Kisiskolások	32		
54160	Óvodások	32		
54161	Apró léptek	32		
54162	Imaheti felolvasások 2021 – (csak azok számára, akik nem fizettek elő az Adventszemlére)	6		
54163	Naponkénti áhítatok – 2022	20		
54164	Naponkénti áhítatok nőknek – 2022	20		
	Falinaptár – 2022	ingyenes		
	Könyvjelzők (maximum a gyülekezeti létszám)	ingyenes		
54165	Könyvjelzők (a gyülekezeti létszám felett)	0,10		
Összesen:				

Megjegyzés: az „Ifjúsági tanulmányok”, „Serdülők”, „Kisiskolások”, „Óvodások” és „Apró léptek” leckéfüzetekhez a tanítói mellékleteket a Kiadó ingyen ajánlja fel és teszi közzé a www.viatيسانانate.ro és www.adventista.ro weboldalakon.

B-TÍPUSÚ ELŐFIZETÉSI SZELVÉNY – személyes megrendelés

A megrendelés leadásának határideje 2021. november 8.

Kód	Folyóiratok	Ár bérlet/év/lej	Előfizetési ajánlat az augusztus 30. és november 8. közötti periódusban*	Bérletek száma	Ár összesen
54150	Adventszemle (12 szám/év)	65	55		
54151	Élet + Egészség (6 szám/év)	45	35		
54124	Semnele Timpului (12 szám/év, román nyelvű)	90	72		
Összesen:					

*Az ajánlat a 2021. augusztus 30. és november 8. között iktatott és kifizetett bérletekre érvényes.

A MEGRENDELÉSEKET A FIZETÉS IGAZOLÁSA UTÁN IKTATJUK.